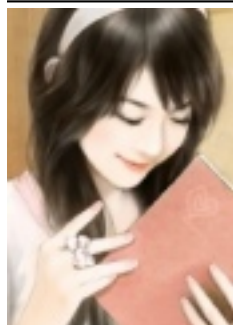

Tử Nương Xinh Đẹp Bán Chữ

Contents

Tử Nương Xinh Đẹp Bán Chữ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20: Đoàn Văn – Trâm Lộ	78

Tử Nương Xinh Đẹp Bán Chữ

Giới thiệu

Một cô gái mở ra gian tử phường nhỏ làm chương quây. Chính là mưu cầu thanh nhàn cùng đơn giản.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuu-nuong-xinh-dep-ban-chu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Giang Hạ Ly đứng ở dưới gốc cây liễu mảnh dẻ đó, một tay kéo cành liễu mềm mại, vừa không chút để ý lắng nghe người đứng đối diện nói chuyện—

“Hạ Ly, huynh biết chuyện này rất có lỗi với muội, huynh cũng không biết phải biểu đạt xin lỗi của mình thế nào.”

Người nói chuyện là một thanh niên tuấn tú, áo dài sắc xanh nhạt tôn lên khuôn mặt trẻ tuổi có chút phong lưu, chỉ là trên vầng trán hần trần đầy vẻ sầu lo.

“Từ nhỏ chúng ta đã lớn lên bên nhau, muội xưa nay hiểu rõ tâm tư của huynh, sợ nhất là xin lỗi người khác, nhưng huynh không ngờ tới người huynh phải xin lỗi lại là muội. Hạ Ly, huynh là thật tâm nhận lỗi với muội, muội ở trong lòng huynh là hồng nhan tri kỷ tốt nhất, huynh và muội có thể không giấu nhau chuyện gì, cho nên cha mẹ lập cửa hôn sự này cho chúng ta, huynh rất vui... chỉ là, huynh không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.”

“Đồng ca, xem huynh gấp đến độ toát cả mồ hôi rồi kìa.” Giang Hạ Ly cười mỉ mỉ nâng tay áo lên, lau đi mồ hôi mỏng trên trán cho hần, dư quang nơi khóe mắt liếc đến một thân hình màu tím nhạt cách đó không xa, cảm thấy hiểu rõ lại cười nói: “Huynh đã nói muội là hồng nhan tri kỷ của huynh rồi, tâm tư của huynh muội há có thể không hiểu ư? Phụ mẫu đính hôn cho chúng ta xác thực chưa hỏi qua ý của muội, huynh cùng Tĩnh Tuyết lưỡng tình tương duyệt, muội sao có thể làm người xấu dùng gậy đánh uyên ương? Huynh yên tâm, huynh cứ việc đi từ hôn, cha nơi đó muội sẽ đi nói chuyện với ông.”

Liễu Thư Đồng thở dài một hơi, khom người nói: “Hạ Ly, muội không hổ là tri kỷ của huynh. Nữ nhân trên đời hiểu biết đạo lý như muội thật sự không nhiều lắm, ngày sau nếu muội có điều khó khăn, cứ việc tới tìm huynh, huynh cho dù là vào nơi nước sôi lửa bỏng, cũng sẽ không ngại.”

Nàng cười nhìn vào thân hình càng chạy càng xa kia, mãi cho đến khi không nhìn thấy được nữa, mới cúi thấp đầu nhìn vào bàn tay vẫn luôn kéo cành liễu của mình, trong lòng bàn tay đều là lá cây nát vụn, nhiễm lên nhiều chất lỏng màu xanh biếc, lúc này màu xanh biếc ấy nhìn qua lại chói mắt như vậy.

“Lúc ngoảnh mặt ngẩng màu dương liễu; Thà khuyên chàng đừng chịu tước phong(1). Giang Hạ Ly, người thật đúng là một người tự mình chuốc lấy cực khổ!” Lúc còn dư lại một người, nàng vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong lúc nàng hướng về bên cạnh bước từng bước, định rời khỏi thì lại thiếu chút nữa té ngã, mới rồi nàng đứng đến cứng ngắc, thậm chí hai chân cũng đã tê rần.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa rất nhanh đi qua trước người nàng, bánh xe lăn nhanh thiếu chút dừng ngã nàng, tiếp đó xe ngựa khấn cấp ngừng lại.

Một nữ hài tử thanh tú vén rèm xe lên nhô đầu ra hô: “Này! Người sao rồi? Không có bị thương chứ?”

Giang Hạ Ly hướng về phía nữ hài tử kia cười đáp: “Đương nhiên bị thương rồi.”

Nữ hài tử lại càng hoảng sợ: “Hả? Bị thương ở đâu?”

Nàng thấy nữ tử kia dường như muốn nhảy xuống xe kiểm tra, liền hào phóng khoát tay: “Người đi đi, vết thương của ta, người không nhìn thấy đâu.”

Tổn thương nơi đáy lòng, không dấu vết rỉ máu, trừ bản thân ra, còn có ai biết được?

(1) Bài thơ Khuê oán , là bài thơ thuộc dòng thơ biên tái, là tác phẩm nổi tiếng của Vương Xương Linh (694 – 756), người được khen là Thi Thiên tử thời Thịnh Đường. Ông dùng chữ cân nhắc, chắc lọc và rất tài hoa trong dòng tuyệt cú. Bài thơ này đối với học sinh Việt Nam nghe rất quen thuộc vì nhắc họ nhớ đến câu thơ dịch tài hoa của bà Đoàn thị Điểm trong Chinh phụ ngâm ngày xưa .

Lúc ngoảnh mặt ngẩng màu dương liễu

Thà khuyên chàng đừng chịu tước phong

Chẳng hay muôn dặm ruổi rong

Lòng chàng có cũng như lòng thiếp chẳng?

Nguyên tác chữ Hán

Phiên Âm

Khuê trung thiếu phụ bất tri sầu

Xuân nhật ngưng trang thương thúy lâu

Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc

Hối giao phu tế mịch phong hầu.

2. Chương 2

Trên đường nhỏ rộng rãi của Bành Thành, có một gian tửu phường nho nhỏ, rượu rất mới, ấn dấu hai chữ “Thu Thực”. Cửa tiệm không lớn, trừ bỏ quầy hàng ở ngoài, chỉ có ba, bốn cái bàn lớn, chừng mười cái ghế dài, nhưng mỗi ngày người xếp hàng ở trước tửu phường mua rượu, lại gần tới trăm vị.

Người bên ngoài đi ngang qua nhìn thấy cảnh này, không khỏi tò mò hỏi thăm, “Thu Thực? Tên này lấy rất kỳ lạ, rượu của cửa tiệm này có phải uống rất ngon hay không? ”

Một vị khách nhân xếp hàng cuối cùng quay đầu, cười nói: “Rượu của nhà này kỳ thật không có gì đặc biệt, gian tiệm này chẳng qua là năm trước mới mở ra, không so được với nhà trăm năm của lão điểm Trần Nhưỡng phía sau phố. Có điều mua rượu ở nhà này có một thứ, mà những tiệm khác không so được.”

Người bên ngoài bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, vội hỏi: “Thứ gì? Chẳng lẽ mua rượu còn được tặng dưa cải?”

Khách nhân cười đáp: “Không kém bao nhiêu đâu, lão bản nương là một cao thủ kể chuyện xưa, mỗi bảy ngày nàng sẽ viết một đoạn chuyện xưa ra, một tháng bốn lần, gán liền thành một quyển, nội dung vòng vòng đan xen, đặc biệt phần khích, nhưng nếu không phải ở gian tiệm này mua rượu, thì không xem được chuyện xưa nàng viết.”

Người bên ngoài khó hiểu hỏi: “Không phải là viết văn bán lấy tiền à, cho dù xem chuyện xưa cũng có cần phải làm cho nhiều người chạy tới mua rượu đổi văn như vậy không? Không bằng một người mua văn, mọi người cùng hưởng, chẳng phải tiết kiệm tiền rồi?”

Nghe vậy, khách nhân ngược lại mất hứng: “Lão bản nương đã sớm nói qua, mua rượu không quan trọng nhiều ít, cho dù chỉ mua một chén, cũng là phần tâm cổ động, nhưng nếu một đồng cũng không đưa lại muốn xem không văn chương, vậy nàng thà rằng sau này gác bút, cũng không bao giờ viết nữa.”

Người bên ngoài không khỏi ha ha cười nói: “Tính tình lão bản nương này ghê gớm thật, ngày khác ta cũng mua một cuốn chuyện xưa đọc thử xem sao.”

Khách nhân đánh giá người bên ngoài: “Huynh đài, nhìn bộ dáng này của ngươi, cũng nên đi đây đi đó, gặp qua việc đời, không ngại đem câu chuyện của ngươi bán cho lão bản nương, trải qua một phen trau chuốt của nàng, ngươi chính là nhân vật truyền kỳ rồi.”

Người bên ngoài khó tin tròn to con mắt: “Như thế nào, lão bản nương chẳng những bán chuyện xưa, còn có thể mua chuyện xưa ư?”

“Đúng vậy a, nếu câu chuyện của ngươi đủ hấp dẫn người khác, lão bản nương sẽ không tiếc số tiền lớn mua lại, nếu người sợ người khác biết, sẽ ẩn đi tên của ngươi, tránh khỏi phiền toái ngày sau.”

Người bên ngoài lại cười nói: “Thật là một lão bản nường thú vị! Mua văn giá cao, bán văn giá thấp, nàng không sợ vào không đủ ra à?”

“Cái này không biết được, nhìn lão bản nường này, không hẳn là xuất thân đại gia, có lẽ có chút tiền riêng đi.” Khách nhân thấy hàng ngũ sắp di chuyển, vội vàng đi lên phía trước vài bước, lại quay đầu thành tâm đề nghị với người bên ngoài: “Nếu người đã tò mò như vậy, không bằng cũng mua bản chuyện xưa đọc thử, thì cái gì cũng hiểu rõ rồi.”

Giang Hạ Ly rất ít khi đến tiệm nhìn xem, dưới tay nàng có hai người làm, bán văn cũng được, bán rượu cũng xong, đều có thể xử lý tốt thay nàng, trừ khi có khách nhân muốn tới bán văn, nàng mới đi ra ngoài tiếp đãi, nếu không ngày thường nàng đều chờ trong thư phòng nhỏ của hậu viện, nghiêm túc viết chuyện xưa.

Ở Đông Nhạc, nữ nhân xuất đầu lộ diện tuy không ít, nhưng nữ nhân sống bằng nghề bán văn tự như nàng thế này, đại khái tìm không được người thứ hai.

Trong phố xá, chuyện xưa được bán tốt nhất, phần lớn là chuyện tình yêu thanh lâu, nếu không thì là lịch sử vụn vặt về quỷ hồ.

Chỉ riêng nàng, kiếm đi lệch mũi, thích nhất viết văn giang hồ thất lạc, hào kiệt hiệp khách, vật báu dưới ngòai bút, văn tự ngắn gọn sắc bén, trong câu chuyện thường xuyên xen kẽ những vụ án huyền nghi, có sức hấp dẫn, trong lúc nhất thời văn chương cao quý khó ai bì kịp. Bành thành nho nhỏ, mỗi bảy ngày người đến trước tủ phường của nàng mua rượu xem văn nối liền không dứt, nàng cũng càng viết càng nghiêm.

Tuy người làm thường nhắc nhở nàng nên nâng tiền rượu, nàng cũng chỉ dùng cây bút gỗ bàn, ha ha cười một tiếng, bởi vì chí hướng của nàng không ở việc kiếm tiền.

Hôm nay sắc trời dần tối, tiếng huyền não trên đường nhỏ dần an tĩnh lại, Giang Hạ Ly viết một vưon hai tay ra, giã cánh tay nhưc mỗi một chút, lại duỗi thẳng hai chân, nhẹ nhàng đắp bốp một hồi.

Đột nhiên, người làm Tiểu Tứ bỗng chạy tới hô lên: “Gia chủ, có người muốn bán chuyện xưa.”

“Đã biết.” Nàng đáp một tiếng, từ trên bàn rút mấy tờ giấy trắng, cầm lấy nghiền mực và bút lông, loạng choạng đi tới trước tiệm.

Lên tiếng chào hỏi với vài vị lão khách nhân, ánh mắt nàng liền rơi xuống trên người một đại hán trung niên ngồi chỗ góc đang uống từng ngụm từng ngụm rượu.

Nhìn bộ dáng chán nản chật vật của người đó, lúc này đã là cuối thu, nàng đã mặc quần áo kếp bằng bông, vị đại hán này vẫn chỉ mặc áo đơn, quần áo cũ nát không nói, lại còn tản ra mùi cá gay mũi.

Giang Hạ Ly nhăn mặt nhíu mày, lấy tay che kín mũi, đi đến bên cạnh hắn: “Vị đại ca này là mới từ trên biển đánh cá trở về?”

Người nọ ngẩng đầu lên, liếc xéo nàng một cái, trong góc tối âm u, tuy vẻ mặt hắn tang thương, đôi con ngươi lại trong suốt có thần: “Người chính là tiểu cô nương viết chuyện xưa?”

Nàng cười đáp lời: “Đúng vậy, đại ca muốn bán chuyện xưa gì cho ta? Dựa theo quy củ, đại ca phải nói sơ lược cho ta trước, ta cảm thấy đáng giá, mới có thể để đại ca kể chi tiết, sau đó dựa theo mức độ đặc sắc của câu chuyện quyết định đưa cho đại ca bao nhiêu thù lao.”

“Cũng coi như là hợp lý.” Đại hán sờ sờ trong túi áo vô cùng bẩn, lấy ra một đồng tiền, đưa cho nàng: “Câu chuyện ta muốn kể liên quan đến vật này, người nhận ra không?”

Giang Hạ Ly tiếp nhận đồng tiền kia, nhìn trái xem phải, cũng không nhận ra. Tiền này dường như được chế từ đồng thau, nhưng có thể vì niên đại đã lâu, đồng thau đều đổi màu.

“Đây không phải là tiền của Đông Nhạc chúng ta.” Nàng cẩn thận nhận rõ chữ bên trên: “Đông... Dã?”

“Đúng, Đông Dã.” Đại hán lại cầm lấy đồng tiền, “Đồng tiền này là từ trong một con thuyền đắm của Đông Dã quốc vớt được. Có lịch sử ít nhất hai, ba trăm năm, trên chiếc thương thuyền kia còn có không ít bảo vật, cùng với... hài cốt.”

Nàng vừa nghe, nhin không được rùng mình một cái, gượng cười nhắc nhở: “Đại ca, ta cũng không viết chuyện xưa về các loại quỷ hồ yêu quái đâu, hơn nữa từ trước tới nay ta khinh bỉ nhất chuyện đào trộm mộ, đồ mò trong thuyền đắm cũng tính.”

Đại hán cười nói: “Nha đầu ngốc, vừa nghe đã biết ngươi là người ngoài nghề, vớt thuyền đắm cũng là một môn thủ nghệ, những người đã chết rồi này, không thể so với chôn ở trong đất, đều là hồn đoạn tha hương, đem bọn họ vớt lên, để cho bọn họ lại thấy ánh mặt trời, nếu bọn họ ở dưới có biết, còn phải nói cảm ơn đấy!”

Lúc này Giang Hạ Ly mới nghe ra mấy phần hứng thú, ngồi ở phía đối diện với đại hán, thấy hắn đã uống cạn một bầu rượu liền phân phó Tiểu Tứ, “Lại mở một hũ ra đây!” Sau đó chuyển hướng đại hán cười một tiếng: “Ta không thu ngươi tiền rượu, coi như ta mời khách.”

“Đủ sảng khoái!” Đại hán tựa hồ có chút say rồi, nắm lấy đồng tiền kia, ánh mắt trở nên mơ màng: “Lúc trước bạn đời nhà ta kia cũng là người rất sảng khoái, đáng tiếc a,... mất sớm.”

Sợ hắn nhất thời xúc động, nói xa đề tài, vội vàng truy hỏi: “Chuyện xưa đại ca muốn bán cho ta, là có liên quan đến vớt thuyền đắm à, hay là có quan hệ với bản thân con thuyền này?”

“Đều không tính, phải nói là... có liên quan đến ích lợi phía sau con thuyền bị đắm này.” Đại hán hướng thân mình về phía trước dò xét, nhìn chằm chằm nàng nói: “Ngươi có biết nếu như vớt con thuyền này lên, bán đồ bên trong đi, có thể bán được bao nhiêu bạc không?” Hắn vươn một bàn tay, dùng ngón tay để tính: “Ít nhất trị giá con số này.”

“Hai mươi vạn lượng?” Giang Hạ Ly đếm số lần hắn lật tay, thử hỏi.

Đại hán cười gật đầu: “Hơn nữa chỉ nhiều chứ không ít.”

“Nói như vậy, ai có thể đem thuyền này vớt lên, người đó liền có thể phát đại tài rồi?” Nàng nghĩ, “Nhưng mà cũng phải xem thuyền này chìm ở chỗ nào a, chẳng lẽ người nhà Đông Dã lại không muốn vớt sao? Lại nói, vớt một con thuyền đắm, khẳng định phải tiêu phí không ít sức người sức của, người nào có được bản lĩnh này?”

Đại hán thần bí hề hề hỏi lại nàng: “Lẽ nào ngươi chưa nghe nói qua Long vương trên biển ư?”

Giang Hạ Ly thoáng giật mình: “Long vương trên biển? Ngươi là nói... Ôn gia?”

“Trừ bỏ Ôn gia, còn có ai có thể xuất được bạc, lại điều được nhân thủ đây? Một con thuyền lớn như vậy, lại chìm ở vùng biển tự do, không có người phong tỏa vùng biển này lại, một khi chuyện vớt thuyền bị các nước láng giềng biết được, khẳng định đều phải ăm ỉ chia phần, chỉ có Ôn gia a...” Đại hán quơ quơ bầu rượu, cười nói: “Ta xem qua văn của ngươi rồi, viết cũng không tệ lắm, nếu viết ra câu chuyện phía sau của ta đây, nhất định có thể bán được giá tốt, chẳng qua là nếu ngươi vẫn không nâng tiền rượu lời lên thì thật lãng phí.”

Nàng theo bản năng cắn ngón trỏ, suy nghĩ một chốc, hỏi: “Chuyện xưa đáng giá như vậy, đại ca muốn bán bao nhiêu bạc đây?”

“Nếu là bán cho nhà khác, ngàn lượng bạc cũng không ngại nhiều, chỉ là văn chương chó má của những người đó ta còn lười xem, càng huống chi muốn viết ra câu chuyện này còn có chút phiền lưu, nếu đắc tội với Ôn gia, chính là muốn đảo ngược cửa lớn, nếu ngươi có can đảm, ta liền dùng giá tiền này bán cho ngươi.” Hắn lại vươn một bàn tay, giơ lên trước mặt nàng.

“Năm trăm lượng?” Giang Hạ Ly càng thêm phân vân. Bình tĩnh mà xem xét, chỉ nghe mấy câu đó cùng một đồng tiền cổ xưa, thật sự không thể phán đoán chuyện đại hán này muốn kể có đủ phần kịch hay không, hơn nữa nếu thật sự dính dáng đến Ôn gia, xác thực sẽ gây ra không ít phiền toái.

Ôn gia, bá chủ hải nghiệp lớn nhất Đông Nhạc, thương thuyền lớn nhỏ có được không dưới hơn trăm chiếc, năng lực tạo thuyền, đi biển là hạng nhất, ngay cả phương diện vận chuyển cũng chiếm số một. Mấy năm nay, hải tặc ngang ngược, chỉ riêng thuyền của Ôn gia, hải tặc ngay cả động cũng không dám.

Đông Nhạc vốn không coi trọng huấn luyện thủy quân, nghe nói bởi vì Ôn gia hứng khởi, hoàng đế cũng có ý mời Ôn gia hỗ trợ huấn luyện dạy dỗ một nhánh thủy quân, để phòng ngừa nước láng giềng đột kích từ

trên biển, cho nên quan hệ giữa Ôn gia và hoàng thất cũng vô cùng mật thiết.

Ở Đông Nhạc, vốn thương gia lớn nhất Đông Xuyên là Nam Bạch Bắc Quân. Bạch gia là làm về ti chức nghiệp*, Quân gia là ngọc khí nghiệp, tuy rằng đều là thế gia vọng tộc giàu có đông đúc, nhưng liên hợp lại, còn địch không lại lợi nhuận một năm vận chuyển trên biển của Ôn gia.

(*: nghề tơ sợi)

Năm kia, hoàng đế tự tay viết bốn chữ “Sơn trang Hãn Hải” ban cho Ôn gia, tấm biển này giờ còn được treo ở trên cửa lớn của Ôn gia, tiếng tăm “Long vương trên biển” cũng dần được lưu truyền ra, cho nên dù Ôn gia không có ai làm quan, nhưng quan viên địa phương có người nào là không khom lưng cúi đầu vồ móng ngựa của Ôn gia?

Một gia tộc lợi hại như vậy, nếu trở thành địch nhân của mình, chính là một chuyện rất đáng sợ?

Giang Hạ Ly suy đi nghĩ lại một lúc lâu, mới lại mở miệng nói: “Đại ca, năm trăm lượng bạc này cũng không phải là số lượng nhỏ, người xem chỗ này của ta chẳng qua là một tửu phường nho nhỏ, trong lúc nhất thời muốn xuất ra nhiều bạc như vậy, quả thực không dễ dàng, chờ ta tính toán trước, lại kiểm tra hộp tiền dưới đáy rượu, xem xem có thể gom ra số tiền kia hay không, ngày mai lại trả lời người thế nào?”

Đại hán cười đáp: “Đương nhiên, ta cũng có thể hiểu được chỗ khó của gia chủ, ngày mai ta lại đến, nếu người không mua, ta đương nhiên cũng không cưỡng cầu.”

Thấy hán đứng dậy, nàng lập tức gọi Tiểu Tứ đến: “Mở thêm cho đại ca bầu rượu đầy.”

“Gia chủ thật biết làm người.” Đại hán quay đầu lại cười cười, bước chân bước đi có chút say.

Đại hán rời khỏi, Tiểu Tứ tiến đến bên cạnh nàng nhắc nhở: “Gia chủ, chuyện xưa dù tốt cũng không đáng giá bằng sinh mệnh, chuyện này của hán nếu liên quan đến Ôn gia, vẫn là ít đụng vào thì tốt hơn.”

“Ta làm sao có thể không biết đạo lý này?” Giang Hạ Ly thản nhiên đáp lại, “Chờ ngày mai hán đến đây, liền nói ta có việc đi xa nhà, giúp ta thoát khỏi đi.”

“Được đấy!” Tiểu Tứ cười đến sáng lạn, “Gia chủ, hôm nay có thiết nhiều khách nhân đến hỏi cuốn Giang hồ hào hiệp truyện của ngài khi nào thì viết xong bản thảo? Chuyện xưa tiếp theo muốn viết cái gì? Lưu chương quỹ của Đông Đầu nói có thể chỉ đem phần cuối bán cho lão hay không, lão nguyện ý trả năm mươi lượng bạc.”

“Lão hồ ly, năm mươi lượng bạc mà muốn độc quyền phần cuối của ta? Để cho lão chậm rãi mà chờ đi, lúc này ta viết đến cao hứng, tháng này viết không xong phần cuối, có khi còn phải viết một tháng nữa.” Nàng lại đuổi cái lưng một mối: “Được rồi, người dọn dẹp một chút đi, ta đi hậu viện ngủ một giấc.”

Hậu viện của tửu phường chỉ có ba gian nhà trệt nhỏ, Giang Hạ Ly ở một gian tuy nói là tương đối rộng rãi, cũng chẳng qua chỉ đủ một tủ sách, một cái giường cùng một tủ quần áo đã chật rồi.

Bởi vì trời lạnh, nàng đem chậu than để ở cạnh cửa, nửa đêm canh ba nàng đang mơ màng ngủ, chợt nghe chậu than bị cửa đụng vào, phát ra tiếng vang, nàng vốn tưởng là gió lớn thổi trúng cửa, không để ý nhiều thêm, nhưng ngay sau đó nàng lại nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vang, nàng lại vừa vặn nằm nghiêng đối mặt với cửa sổ, liền hơi mở mắt nhìn một chút, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn nàng thiếu chút sợ hãi kêu ra tiếng—

Chỉ thấy một cây gậy mảnh nhỏ đang luồn từ cửa sổ vào, trên gậy nhỏ mang theo móc câu, giống như là muốn gạt móc nối trên cửa sổ, ngoài cửa sổ còn có một đạo bóng đen.

“Có kẻ trộm!” Nàng lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, dùng sức gõ vách tường hô to: “Lão Vương! Tiểu Tứ! Mau tới bắt hái hoa tặc!”

Lập tức, gậy nhỏ nhanh chóng bị rút đi, bóng người chiếu trên giấy cửa sổ cũng đột nhiên không thấy, lão Vương và Tiểu Tứ bị nàng đánh thức qua loa choàng bộ y phục liền xông tới, nhìn thấy nàng đứng ở cửa, lập tức hỏi: “Gia chủ, hái hoa tặc ở chỗ nào?”

“Đi rồi.” Nàng thở ra một hơi, chỉ chỉ dấu chân trên mặt đất, “May mắn ta không ngủ quá say, bằng không hán ta đã đắc thủ rồi.”

Lão Vương dù sao cũng lớn tuổi nhất, có chút từng trải, cúi đầu nhìn nhìn dấu chân: “Vóc dáng người này rất lớn, chưa chắc là hái hoa tặc.”

“Vì sao?”

Tiểu Tứ cười đáp: “Bởi vì tư sắc của gia chủ ngài, không đủ để bị người ta hái a!”

Giang Hạ Ly tức giận nắm một hòn đá trên mặt đất lên, dùng sức ném về hướng hắn.

“Tiểu tử thôi, người nói ai không có tư sắc.”

Hắn lắc mình một cái tránh thoát: “Ta nói không sai nha, gia chủ vốn cũng không phải là một tiểu mỹ nhân, nếu hái hoa tặc kia biết tư sắc ngài bình thường, đại khái cũng sẽ không tốn sức chạy đến đây một chuyến vào ban đêm lạnh như vậy.”

Lão Vương đá hắn một cước: “Đừng không biết lớn nhỏ như vậy. Ta nói chưa chắc người này là hái hoa tặc, bởi vì nghe nói hái hoa tặc đều dùng mê hương mê đảo hoàng hoa khuê nữ, nhưng người này giống như không dùng chiêu này.”

“Đại khái là một tay mới, hoặc có thể không có tiền mua mê hương.” Về mặt Tiểu Tứ chợt nhả giải thích, sau đó ngáp một cái: “Được rồi, xem ra tên tiểu tử đó đã sớm đi rồi, đêm nay cũng sẽ không trở lại đâu, gia chủ, ngài vẫn là đi ngủ đi.”

Nàng nhìn dấu chân chầm chầm, mới rồi hoảng hốt nhìn thấy bóng đen còn chưa rút đi, trong lòng còn có rất nhiều nghi hoặc. Nghĩ đến ở chỗ này cũng được hai năm rồi, hàng xóm coi như hòa thuận, trị an của Bành thành cũng không tồi, chuyện trộm cướp chưa từng nghe nói, tại sao đêm nay lại có thể có người muốn mò vào trong phòng nàng đây?

Là hái hoa tặc? Là trộm cướp? Hay là tửu khách lén đến đây nhìn trước kết cục của chuyện xưa?

Có điều từ trước đến nay nàng tự thấy mình khá tiêu sái, nếu kẻ trộm đã đi rồi, cũng hoàn toàn không cần suy nghĩ chuyện này nhiều thêm, liền trở về phòng ôm gối đầu tiếp tục ngủ ngon.

3. Chương 3

Sáng sớm ngày thứ hai, Giang Hạ Ly tỉnh dậy tương đối sớm, nhưng vẫn không muốn rời giường, mãi đến khi nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Tứ—

“Ông trời của ta ơi! Đây là có chuyện gì vậy? Gia chủ mau ra đây! Tai nạn chết người rồi!”

Nàng không khỏi rung mình một cái, cầm áo khoác vừa mặc vừa xông ra bên ngoài, lớn tiếng quát: “Mới sáng sớm, gào khóc cái gì? Còn chê ta không nhiều chuyện để phiền lòng sao?”

Đi đến trước tiệm, chỉ thấy sắc mặt Tiểu Tứ trắng bệch, dựa vào cạnh cửa, run lẩy bẩy chỉ vào cửa.

Giang Hạ Ly vừa vươn đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy một người ngã sấp ở trước cửa tiệm của nàng, cũng không nhúc nhích, giống như là thật sự đã chết rồi vậy, hơn nữa nhìn bộ dáng, quần áo người nọ... thể nhưng lại là đại hán trung niên ngày hôm qua đến trong tiệm nàng bán chuyện xưa!

Nàng cả gan đi lên trước, ngồi xổm xuống đưa tay thăm dò hơi thở của hắn, nhất thời sắc mặt biến đổi, vội vàng đứng dậy, cắn răng đẩy Tiểu Tứ một phen: “Run run cái gì, nhanh báo quan đi a!”

Hắn bị nàng đẩy ra khỏi cửa tiệm, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống bên cạnh thi thể, sợ tới mức kêu thảm một tiếng “mẹ ơi”, tiếp đó liền lăn một vòng mà hướng về phía huyện nha xông đi.

Quan sai của phủ Bành Thành đi vào tửu phường thì trước cửa đã sớm tụ tập rất nhiều người, quan sai vừa quát vừa đẩy dân chúng vây xem ra, lớn tiếng hỏi: “Ai là chứng quầy?”

Giang Hạ Ly bước ra một bước, đứng ở trên bậc cửa đáp: “Là ta!”

Quan sai nói: “Người này nếu như là phát hiện trước cửa tiệm các người, chỉ sợ các người cũng không thoát được liên quan, phiền chứng quầy đi đến phủ nha cùng ta một chuyến.”

Tiểu Tứ kích động đuổi theo ra: “Chúng ta cũng không phải là hung thủ giết người, sao chưởng quầy lại phải theo các người trở về?”

“Theo lệ đều phải thẩm vấn một chút, lại nói, ai biết các người với người chết này có liên quan đến nhau hay không?” Sau khi một quan sai trong đó hung ác nói mấy câu, lại cười mỉ mỉ gần bên tai Giang Hạ Ly nhỏ giọng nói: “Chưởng quầy, lên nói cho ngài một tiếng, trong phủ nha không ít huynh đệ đã đọc Giang hồ hào hiệp truyện được viết gần đây, ngay cả Tri phủ đại gia cũng vậy, cho nên ngài cứ yên tâm đi, sẽ không làm khó ngài đâu.”

Nàng thở dài: “Nếu ta nói không đi, đại khái chính là gây trở ngại công vụ, có hiềm nghi giết người rồi. Quan sai đại ca, vậy thì phiền toái ngài dẫn ta đi một chuyến.”

Phủ nha Bành Thành không khí thế giống những thành quận khác, đương nhiệm Tri phủ Lưu Thanh Thụ tuổi trẻ có triển vọng, tự nhận là một quan thanh liêm, không nguyên bóc lột dân chúng, cho nên ngay cả hai tòa sư tử bằng đá trước cửa phủ nha, đều lộ vẻ mặt xám mày tro, chưa bao giờ được tu sửa qua.

Giang Hạ Ly cho rằng mình cũng bị dẫn đến tra hỏi trên công đường, nhưng quan sai bên trong phủ lại nói: “Tri phủ đại nhân mời ngài đến hậu đường.”

Xem ra Tri phủ này ngược lại rất khách khí, nàng vốn có chút thấp thỏm không yên tâm, cũng thoáng bình tĩnh lại.

Xuyên qua công đường, hậu viện là ba gian nhỏ nhỏ. Gian đầu tiên là thủ hạ, gia đình cùng nô bộc của Lưu Thanh Thụ ở, gian thứ hai là gia quyến của hắn, gian thứ ba mới là thư phòng cùng phòng ngủ của hắn.

Nàng chính là được dẫn tới trước một gian nhà giữa lớn nhất hậu viện, một quan sai giương giọng bẩm báo: “Đại nhân, chưởng quầy của tửu phường đã được mang đến.”

“Là Giang cô nương à? Mời vào mời vào.” Lưu Thanh Thụ năm nay chỉ mới ba mươi tuổi đầu, tuổi trẻ giỏi giang, một đôi mày kiếm nghiêng nghiêng xen vào tóc mai, nhìn rất có thần thái, hôm nay chỉ mặc thường phục màu xanh đậm, mỉm cười chấp tay nói: “Giang cô nương, nghe đại danh đã lâu.”

Giang Hạ Ly vội vàng quỳ gối thi lễ: “Không dám, thêm phiền toái cho đại nhân rồi.”

“Trời có mưa gió bất ngờ, người có họa phúc sớm tối, cô nương gặp phải loại sự tình này mới thật sự là phiền toái, yên tâm, ta chỉ là làm việc công theo thông lệ hỏi một chút, cũng không có ý làm khó dễ. Cô nương mời vào.”

Thấy hắn bình dị gần gũi, tươi cười chân thành như thế, sợ hãi trong nội tâm nàng lại bớt đi một chút.

Sau khi đi theo vào cửa mới phát hiện, ngoài Lưu Thanh Thụ ra, bên trong còn ngồi một người, thoát nhìn tuổi tác người nọ cũng không chênh lệch với Lưu Thanh Thụ lắm, ngũ quan rõ nét tú nhả, khóe miệng hơi nhếch lên, cười như không cười, trên áo dài sắc xanh nhạt có dùng tuyến bạc thêu hoa văn tinh tế, tuy thân là nam nhân, nhưng đôi bàn tay lại thon dài sáng sủa, xinh đẹp như ngọc thạch, cả người quý khí tao nhã, có thể thấy được xuất thân tuyệt đối không tầm thường, làm cho mắt nàng thoáng chút choáng váng.

Trong Bành Thành cũng có nhân vật như vậy ư?

Nàng tò mò đánh giá người nọ, nhưng người đó chỉ cúi thấp đầu, nhàn nhã uống trà, không nhìn nàng, mãi cho đến khi ánh mắt của nàng dẫn tới chú ý của hắn, hắn mới miễn cưỡng hơi ngẩng đầu lên, ném cho nàng một ánh mắt.

Chỉ một cái liếc mắt này, trái tim Giang Hạ Ly nhất thời thỉnh thoảng nhảy vài cái, vội vàng thu hồi lại tầm mắt. Nàng chưa bao giờ thấy qua ánh mắt như vậy, có thể không chút để ý mà xuyên thấu lòng người, phảng phất như hắn chỉ cần nhìn người một cái, liền biết được trong lòng người là yêu hắn hay là hận hắn vậy.

Người này rốt cuộc là ai?

Kỳ lạ chính là, Lưu Thanh Thụ cũng không giới thiệu thay hai người liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Nghe nói trước cửa tửu phường của cô nương có một người đã chết, người kia cô nương nhận ra không?”

“Coi như là nhận ra được đi, chỉ là không biết hán rốt cuộc là ai.” Giang Hạ Ly cười khổ nói: “Ngày hôm qua hán đến trong tiệm ta để bán chuyện xưa, nhưng nói giá rất cao, ta nhất thời không giao ra được, cho nên đã nói hán hôm nay lại đến một chuyện, ta lại quyết định việc có muốn mua chuyện xưa của hán hay không.”

“Ồ? Bán chuyện xưa?” Lưu Thanh Thụ suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Ta cũng không phải là muốn dò hỏi bí mật của cô nương, nhưng chuyện xưa người này muốn bán, có lẽ có liên quan đến cái chết của hán, xin hỏi hán có nói qua với cô nương hán rốt cuộc muốn bán chuyện xưa như thế nào không? Còn nữa, có từng cho cô nương xem qua đồ vật kỳ lạ nào không?”

“Hán nói chuyện xưa kia có liên quan đến một con thuyền đắm, còn cho ta xem qua một đồng tiền cổ của Đông Dã quốc.” Nàng nói tới đây, rõ ràng cảm giác được tên nam tử kia lại lần nữa nhìn về phía nàng, tim đập nhất thời chậm mất một nhịp.

Lưu Thanh Thụ ngẫm nghĩ: “Thuyền đắm?” Hán quay đầu hỏi tên nam tử kia, “Đình Dân, chuyện này hán là người có biết chứ?”

“Có nghe thấy.” Vẫn là giọng nói miễn cưỡng, “Hán là chiếc thuyền cổ cách Bành Thành năm mươi dặm hải ngoại kia, trên trăm năm rồi, chưa từng có ai vớt lên, trước đó vài ngày bệ hạ còn hỏi ta, có thể phái người vớt nó ra không.”

Giang Hạ Ly nghe đến đây, cả người chấn động. Nàng biết người nọ là ai rồi!

Đình Dân, Ôn Đình Dân! Thiếu chủ đời thứ tư của Ôn gia, cũng là Ôn Thuyền Vương hiện tại vang danh khắp thiên hạ.

Hán một vị đại nhân vật như vậy, sao lại xuất hiện ở bên trong phủ nha của Bành Thành nho nhỏ này?

Nàng không dám nhìn vào mắt Ôn Đình Dân lâu, vội vàng nói: “Chuyện ta biết cũng chỉ có vậy, bởi vì ta còn chưa trả tiền, hán cũng không chịu tiết lộ nhiều hơn.”

Lưu Thanh Thụ lại hỏi: “Chẳng lẽ hán không nói cho cô nương biết, câu chuyện phía sau con thuyền này có thể liên quan đến cái gì à?”

Giang Hạ Ly đương nhiên nhớ rõ đại hán kia đã từng nói qua, chuyện xưa của hán liên quan đến lợi ích phía sau thuyền đắm, nhưng ích lợi kia dường như có quan hệ với Ôn gia, mà lúc này Ôn Đình Dân đang ở trước mặt mình, nàng nên nói thế nào đây?

Vì thế nàng lựa chọn che giấu, lắc đầu, “Không có, ta nghĩ hán đại khái là không biết từ nơi nào làm ra một đồng tiền, liền muốn gạt ta nói có chuyện xưa đáng giá muốn bán, nhìn người một thân chán nản, cuộc sống trôi qua hán là rất không tốt, lời của người như thế không đủ để tin tưởng.”

Lưu Thanh Thụ cười nói: “Giang hồ hào kiệt dưới ngòi bút của cô nương không phải phần lớn là loại bề ngoài không khác người như này, bên trong lại là nhân vật lợi hại che giấu bản lĩnh kinh người ư? Sao đến hiện thực, cô nương lại coi khinh người ta rồi?”

Nàng xấu hổ giải thích: “Người viết văn dù sao cũng tự cho là có thể nắm hết thảy trong tay, nhưng trên thực tế, cái gì cũng không nắm trên tay được, ví dụ như chuyện trước cửa tiệm của ta lại xuất hiện người chết vậy, chính là có đánh chết ta cũng không thể tưởng tượng ra chuyện xui xẻo này, ta thật sự không muốn tin tưởng hán là một cao thủ giang hồ mang tuyệt kỹ, sẽ bởi vì bản thân gánh vác bí mật kinh người mà bị người ta giết chết ở cửa tiệm của ta, ta thà rằng tin tưởng hán là bệnh cũ lâu ngày tái phát mà đột tử.”

“Thú vị.” Hán gật gù đầu, “Ta sẽ bảo thủ hạ mau chóng điều tra nguyên nhân cái chết của người này, có điều, sau này còn phải quấy rầy chỗ của cô nương, mong không lấy làm phiền.”

“Đại nhân khách khí rồi, thân là dân chúng của Bành Thành, cần phải hết sức phối hợp đại nhân tra án, nếu đại nhân điều tra nguyên nhân cái chết của hán, cũng không khác gì việc trả lại sự trong sạch cho ta, nếu không còn không biết hàng xóm láng giềng sẽ bàn luận về ta thế nào đâu.”

“Người tới Bành Thành đã bao lâu?” Một tiếng hỏi dò lười nhác này, đến từ Ôn Đình Dân ngồi nghiêng trước mặt nàng.

Không nghĩ tới hẳn sẽ nói chuyện với mình, Giang Hạ Ly bị dọa cho hoảng sợ, theo bản năng trả lời: “Đã hai năm rồi.”

“Lẽ loi một mình đến đây?” Hẳn lại hỏi.

Nàng thành thành thật thật đáp: “Dẫn theo hai hạ nhân trong nhà.”

“Thân nhân còn sống?”

“Ừ.”

“Vậy vì sao ngươi phải ở một mình nơi đất khách? Bành Thành có người hay chuyện gì hấp dẫn ngươi ư?”

Ôn Đình Dân vừa mở miệng đã hùng hổ dọa người như vậy, làm cho Giang Hạ Ly có chút không phản ứng kịp, không rõ tại sao mình lại thành đối tượng thẩm vấn của hẳn, nhưng khí thế của hẳn lại khiến nàng không thể không trả lời, mãi cho đến khi hỏi ra miệng vấn đề này, cổ họng của nàng giống như bị nghẹn lại, sưng sốt thật lâu, không biết nên nói như thế nào.

Lưu Thanh Thụ nhìn ra nàng khó xử, mới đi ra giải vây, “Đình Dân, đây là việc tư của người ta, ngươi cần gì phải hỏi kỹ càng như vậy?”

Hẳn thản nhiên cười: “Là việc tư hay là việc công, cũng còn chưa biết được, đừng quên, trước cửa tiệm nàng mới có một người chết đấy, còn là ở trong sự cai quản của ngươi.”

Giang Hạ Ly vừa nghe, sắc mặt lập tức nghiêm nghị, “Ý tứ của Ôn Thuyền Vương chính là, ta chạy đến Bành Thành thật xa này ở hai năm, bởi vì muốn giết một người ngư dân nghèo rất mừng tội ư?”

Ôn Đình Dân như có điều suy nghĩ híp mắt lại: “Sao ngươi biết hẳn là ngư dân?”

“Một thân mùi cá kia, cách tám dặm còn ngửi thấy. Nếu không phải là ngư dân, làm sao có thể nhiễm lên mùi nặng như vậy?”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có... trên tay hẳn đều là vết chai, lòng bàn tay cùng bên ngoài bàn tay đều có vết dầy rất sâu, có thể suy ra hẳn nhất định thường xuyên kéo loại dây thừng to của lưới đánh cá, mới có thể để lại dấu vết như vậy, màu da hẳn giữa đen lộ hồng, hiển nhiên quanh năm phơi nắng dưới ánh mặt trời, hơn nữa hẳn nói chuyện có khẩu âm bản địa, lúc trả giá với người khác thì thích dùng tay ra dấu, nghe nói ngư dân của Bành Thành đều mua bán với người khác như vậy.”

Lưu Thanh Thụ mở to hai mắt, không khỏi cười khen: “Nếu Giang cô nương là thân nam nhi, ta nhất định phải mời cô nương làm sư gia rồi! Khám nghiệm tử thi có thể nhìn thấy trên một cỗ thi thể, tối đa cũng chỉ được như thế này thôi.”

Giang Hạ Ly thở dốc một hơi: “Người viết văn, ánh mắt dù sao cũng nhạy hơn, tâm tư cũng tinh tế hơn người khác một chút.” Nàng trừng mắt nhìn Ôn Đình Dân, hỏi ngược lại: “Không biết Ôn Thuyền Vương còn có gì muốn thẩm vấn tiểu nữ tử không?”

Hẳn nhún vai, làm như không còn lời nào để nói.

Nàng uốn gối thi lễ với hai người, “Nếu Lưu đại nhân cũng không còn vấn đề gì, dân nữ muốn đi về tửu phường trước, còn có không ít khách nhân cần phải tiếp đón.”

“Cô nương xin cứ tự nhiên, kỳ thật tại hạ cũng đang đợi tác phẩm của cô nương.” Sau khi Lưu Thanh Thụ tự mình tiễn nàng ra sân nhỏ, trở lại trong nội đường, nói với Ôn Đình Dân: “Hà tất phải khó xử một tiểu cô nương, chuyện này hẳn là không có quan hệ gì đến nàng ấy.”

“Ngươi là Tri phủ, thẩm vấn án tử người thành thạo hơn so với ta, nhưng đừng để cảm tình che lấp lý trí của ngươi.” Hẳn ung dung đứng dậy, “Trước khi người nọ chết một ngày, muốn bán chuyện xưa của mình cho nàng ta, sau đó lại chết ở cửa tửu phường của nàng ta, bất kể nói như thế nào, nàng ta đều không thoát khỏi có liên quan, ta khuyên ngươi vẫn là nhìn kỹ một chút, nha đầu kia tuyệt không tầm thường đâu.”

Lưu Thanh Thụ cười cười: “Hiếm thấy có người được Ôn Thuyền Vương người nói là không tầm thường, nhưng nàng ấy chẳng qua là một nha đầu biết sáng tác chuyện xưa, có thể có bao nhiêu bổng sự để gây nên sóng gió đây?”

“Nàng ta có khẩu âm kinh thành, xem phong thái hẳn là xuất thân gia đình nhà giàu, lại một mình đi tới nơi Bành Thành xa xôi này, hơn nữa chỉ dẫn theo hai hạ nhân, thân là nữ tử, vốn không nên xuất đầu lộ diện, nàng ta cố tình mở ra tửu phường nam nhân ưa thích, lại bán chút văn chương thấp kém khiến người chú ý, thực hiện con đường trái ngược mà đi như vậy, nếu là ở trong thanh lâu cũng coi như bình thường, nhưng ở Bành Thành, nàng mưu đồ cái gì, chẳng lẽ người không kỳ quái?”

Lưu Thanh Thụ ngược lại không để ý: “Người phân tích sự tình thật rõ ràng mạch lạc, nhưng thật ra có chút giống nàng ấy. Nói như vậy, người rất tò mò về nàng ấy à? Án tử kia liền giao cho người giải quyết đi.”

“Ta đâu có nhàn rồi vậy!” Sắc mặt Ôn Đình Dận trầm xuống, nếu không phải Thiên Tư muốn tới nơi này làm việc, nhất định muốn ta cùng đi, thì lúc này cho dù ta không ở sơn trang, cũng là ở trên thuyền của ta rồi.”

“Ôn Thuyền Vương trăm công ngàn việc, ta thật sự không dám quấy rầy, vậy lúc nào người đi?”

“Ngày mai hoặc ngày mốt, chờ Thiên Tư xong xuôi mọi chuyện liền đi.”

“Lệnh muội có chuyện gì muốn làm vậy? Nếu như ta giúp được chút gì, cứ nói với ta một tiếng.”

Ôn Đình Dận lắc đầu: “Nha đầu ấy thần thần bí bí, nói là nhất định phải ở Bành Thành, để muội ấy tự mình đi làm, bằng không muội ấy muốn làm cái gì, còn có ta lo không phải sao?”

Lưu Thanh Thụ nhún vai. Trong Đông Nhạc, người có thể cuồng ngôn khoa trương như vậy, đại khái chỉ có hai người— Một là đương kim hoàng thượng, người còn lại chính là Ôn Đình Dận hẳn.

4. Chương 4

Giang Hạ Ly cảm giác mình thật sự là người xui xẻo nhất trên đời này, chẳng những chuyện không may cứ một chuyện nối tiếp một chuyện, hơn nữa một chuyện so với một chuyện càng nguy hiểm hơn, lúc này lại có thể cùng một cái mạng kéo ra quan hệ, tuy nàng không then với lương tâm, nhưng vừa nghĩ tới cái loại khẩu khí hùng hổ dọa người của Ôn Đình Dận, nàng vẫn thấy phát hỏa.

Coi như Ôn gia là nhà đại phú rất nổi danh, Ôn Đình Dận hẳn cũng không nên ở trên địa bàn của Tri phủ, vênh mặt hất hàm sai khiến nàng như vậy chứ, rất giống đang bức cung dân chúng vô tội là nàng vậy.

Hiện tại nàng phải may mắn ngày hôm qua mình không nhất thời xúc động vung một số tiền lớn mua lại chuyện xưa của vị đại hán kia, nếu chuyện xưa kia thật sự liên quan đến Ôn gia, bây giờ người đã chết rồi, nàng rất có thể trở thành nghi phạm lớn nhất.

Về đến tửu phường, khách nhân xếp hàng rõ ràng ít hơn ngày thường rất nhiều, có lẽ là bởi vì xuất hiện án mạng, rất nhiều người cảm thấy không may mắn, nhao nhao né tránh.

Tiểu Tứ đứng ở cửa tiệm đợi nàng, nhìn thấy nàng trở về, lập tức chạy đến nghênh đón: “Gia chủ, thế nào, Tri phủ đại nhân không làm khó dễ ngài chứ?”

“Người xem ta có giống như là bị đại hình hầu hạ qua không?” Nàng khoát khoát tay, “Chẳng qua bị người thăm vấn một phen mà thôi.”

“A, Tri phủ đại nhân vẫn tìm ngài gây phiền toái à?”

“Không phải Tri phủ.” Nàng không kiên nhẫn đi vào trong tiệm, chợt phát hiện trong góc có một nữ khách đang ngồi, bởi vì trong tiệm gần như chưa từng có nữ khách, cho nên sự xuất hiện của thiếu nữ này, đặc biệt làm người ta chú ý.

Trong nháy mắt nàng cùng nữ hài tử đó đối mặt nhau, đối phương lập tức cười khanh khách đứng lên, tính thăm dò hỏi: “Ngài chính là... gia chủ?”

“Phải.” Giang Hạ Ly cảm thấy dung mạo nữ hài tử này dường như có chút quen mắt: “Cô nương là...”

“Ta từ kinh thành đến đây.” Nữ hài tử nhìn nàng, vẻ mặt vui vẻ: “Ngài gọi ta là Thiên Tư được rồi, nghe nói gia chủ họ Giang?”

“Đúng.”

“Thoạt nhìn ngài tựa hồ lớn hơn ta một chút, vậy ta gọi ngài một tiếng Giang tỷ tỷ nha!” Tính cách nữ hài tử cởi mở, giống như mới gặp đã quen thân với nàng vậy, nồng nhiệt sắp xếp chỗ ngồi cho hai người thật tốt, “Muội là cố ý từ kinh thành đến gặp tỷ tỷ, tới đường đột thực xin lỗi, không dám hẹn trước, là sợ tỷ tỷ từ chối, muội sẽ không còn mặt mũi.”

“Cô nương thực khách khí.” Giang Hạ Ly suy đoán lai lịch cùng ý đồ đến đây của nữ hài tử.

Đối phương mặc dù nói tên của mình, nhưng lại không nói họ, dường như là không cố ý che giấu, nhìn một thân quý khí của nàng ấy, tuy rằng trâm cài vòng đeo trang sức không nhiều, nhưng vật mang theo, cũng không phải hàng giả rẻ, chỉ riêng vòng ngọc trên tay, chắc hẳn giá trị ba năm ngàn lượng.

Quan lại phú thương trong kinh thành không ít, không biết nữ hài tử này là thiên kim nhà nào, đặc biệt đến tìm nàng lại là vì cái gì...

Câu trả lời không để cho nàng chờ đợi lâu, bởi vì nữ hài tử gọi là “Thiên Tư” này, đã chủ động giải thích ra, chỉ là lúc nói có chút ngập ngừng ấp úng, nhần nhần nhí nhí.

“Muội ở kinh thành cũng đã có vinh dự được đọc qua văn chương của tỷ tỷ, bởi vì văn truyền đến nơi cần mất chút thời gian, dù sao cũng xem không thoải mái, muội nghe nói cuốn Giang hồ hào hiệp truyện này của tỷ tỷ cũng sắp kết thúc rồi, nhưng mà đôi uyên ương số khổ trong sách kia lại chưa được viết hết, lần này đặc biệt tới tìm tỷ tỷ, chính là muốn khẩn cầu tỷ tỷ, ngàn vạn lần phải cho bọn họ một kết cục tốt a!”

Nghe thấy lời nói này, Giang Hạ Ly không khỏi nở nụ cười: “Cô nương chạy tới nơi xa này, chỉ là vì muốn cầu tình cho Nguyệt Nga cùng Lý Phi trong sách ư? Hai người này lại không phải đầu mối chính trong sách, cô nương cần gì phải để bụng như vậy?”

Thiên Tư vội la lên: “Chuyện xưa của tỷ tỷ, nam nhân đọc chính là giang hồ hào hùng, nữ hài tử gia đọc tự nhiên là nhi nữ trường tình, tỷ tỷ tùy ý vạch vài nét bút liền làm cho người ta nóng ruột nóng gan, nếu đến cuối cùng, tình cảm của hai người đó vẫn không bệnh mà chết, đó mới là nghiệp chướng đấy!”

Mặc dù biết có không ít người thích đọc chuyện xưa của nàng, nhưng chân thành đối mặt nghiên cứu thảo luận với nàng thế này, Thiên Tư là người đầu tiên, mắt thấy một nữ hài tử ngây thơ hồn nhiên không tiếc ngàn dặm đến đây như vậy, chỉ vì thay những nhân vật trong chuyện xưa căn bản không tồn tại cầu nàng an bài một kết cục mỹ mãn, nàng không khỏi cảm động, vì thế khẽ gật đầu.

“Được, theo ý muội, ta sẽ để cho họ bạc đầu đến già.”

“Thật sự?!” Thiên Tư vui mừng quá đỗi, lôi kéo tay nàng lắc a lắc: “Tỷ tỷ thật sự là quá tốt! Như vậy đi, muội không dễ dàng tới một chuyến này, có thể gặp gỡ tỷ tỷ là duyên phận, nếu tỷ tỷ cho muội mặt mũi như vậy, muội muốn mời tỷ tỷ ăn một bữa!”

Giang Hạ Ly che bụng mình xấu hổ: “Đừng nói vậy, giăng co một buổi sáng, ta còn thật sự đói bụng rồi. Muội tới Bành Thành là khách, ta nên tận tình làm chủ, ta biết đồ ăn của nhà Lê Hương các phía trước không tệ.”

Thiên Tư hé miệng cười, “Nhà muội có mấy người đầu bếp không tệ, muội mang theo đến đây, bằng không tỷ ném thử tay nghề của đầu bếp nhà muội đi!”

Nàng đoán ra được Thiên Tư xuất thân đại gia, nhưng có người phú thương nào xuất môn còn mang theo nhiều đầu bếp cùng đi như vậy, đây là phô trương cỡ nào?

Mãi đến lúc nàng cùng Thiên Tư đi đến cạnh biển, nhìn thấy chiếc thuyền lớn ba tầng hoa lệ kia thì không khỏi hít một ngụm khí, thấp giọng hô: “Đây là thuyền nhà muội?”

Thiên Tư lôi kéo nàng lên thuyền, “Đúng vậy! Có điều muội không thích lắm, quá huênh hoang rồi. Thật ra nhà muội có một chiếc thuyền nhỏ màu trắng khác, tuy chỉ có thể ngồi hai ba mươi người, nhưng bố trí thanh nhã, thuyền vừa thịnh hành lại đặc biệt tinh mịch, không giống chiếc này, tiếng động quá vang, buổi

tối muội đều ngủ không an giấc, nhưng mà ca muội không đồng ý dùng con thuyền kia, nói rất không phóng khoáng, người cùng đồ muốn mang theo lại nhiều, chứa không nổi.”

Giang Hạ Ly thấp giọng hỏi: “Muội sẽ không phải là họ Ôn chứ?”

Nàng ấy mạnh quay đầu, giật mình trợn to mắt: “Tỷ, tỷ làm sao đoán được?”

“Toàn Đông Nhạc ngoại trừ Ôn gia, còn có ai có thể có thuyền lớn như vậy? Huống chi, hôm nay ta mới gặp được đại thiếu gia của Ôn gia ở phủ nha.”

“Tỷ nói ca muội à?” Ôn Thiên Tư trộm cười: “Huynh ấy và Tri phủ Lưu Thanh Thụ ở đây là bằng hữu, muội nói muội có chuyện quan trọng muốn tới Bành Thành một chuyến, huynh ấy cũng thuận tiện tới thăm bạn cũ của mình, không ngờ tới mọi người lại chằm mặt trước rồi! Thế nào, ca muội huynh ấy... rất khó ở chung ha?”

Vốn tưởng rằng nàng ấy sẽ khen ngợi ca ca của mình một phen, không ngờ nàng ấy đối với ca ca lại đánh giá như vậy, khiến cho trong lòng Giang Hạ Ly vốn có chút buồn bực, lúc này bị nàng ấy chọc nở nụ cười. “Là rất khó ở chung.”

“Tỷ có lẽ không tưởng tượng được đâu, trong nhà muội người dám cùng nói chuyện tranh cãi với huynh ấy, chỉ có mình muội thôi, những người khác đều trốn tránh huynh ấy. Huynh ấy ý mà, lúc mới gặp tỷ sẽ cho rằng huynh ấy là quân tử khiêm nhường, tao nhã lịch sự, nhưng chỉ cần nói được mấy câu, sẽ khiến cho người ta giận sôi máu, thế nhưng ngại huynh ấy tài cao thế lớn, không người nào dám chọc huynh ấy, huynh ấy cũng chỉ có ở trước mặt hoàng thượng mới nói được mấy câu khách khí thôi, nhưng vừa ra khỏi hoàng cung, liền thay đổi sắc mặt, thảng trước huynh ấy còn mắng hoàng thượng là lão cáo già, cố tình đùa giỡn đủ trò để xài bạc của huynh ấy.”

Giang Hạ Ly càng nghe càng vui vẻ, bất tri bất giác coi Ôn Thiên Tư thành khuê trung mật hữu(1) của mình, “Tính tình ca muội thú vị như vậy, không ai khuyên hẳn thu liễm chút à?”

“Cha mẹ muội qua đời từ sớm, trước kia tuy có cô chủ sự, nhưng lại đặc biệt cưng chiều huynh ấy, tự nhiên huynh ấy được cưng chiều đến vô pháp vô thiên rồi.” Ôn Thiên Tư mang theo nàng đi vào một gian rộng mở sáng sủa bên trong khoang thuyền lớn của thuyền lớn ba tầng, phân phó thủ hạ hai bên: “Để cho phòng bếp phía sau chuẩn bị một bàn đồ ăn đẹp mắt lên, hôm nay ta muốn đãi khách.”

Vốn không muốn có quan hệ cùng với người Ôn gia, nhưng chính là trùng hợp như vậy, vừa mới bị Ôn Đình Dân chọc tức, cố tình lại làm bằng hữu với Ôn Thiên Tư, có lẽ đây cũng là duyên phận, nàng liền thuận theo tự nhiên, đã đến thì an tâm ở lại, dù sao thì có thêm một bằng hữu có tiền cũng không phải chuyện gì xấu, ít nhất— đồ ăn đầu bếp Ôn gia làm xác thực rất ngon.

Thức ăn tinh xảo đầy bàn, thật làm cho người ta khó mà tưởng được là được làm ở trên thuyền, cho dù là tiệm cơm lớn ở kinh thành, cũng khó có thể làm được nguyên liệu có sắc hương vị đều đủ như vậy.

“Ca muội rất chú trọng ăn uống đi?” Giang Hạ Ly nhin không được hỏi.

Ôn Thiên Tư cười lắc đầu, “Thật ra huynh ấy cũng không coi trọng việc ăn uống lắm, là muội thích thôi, cho nên để đầu bếp trong nhà thường xuyên thay đổi món ăn. Thế nào, mỗi món trong này đều là muội tự mình nếm thử qua đấy, muội thích nhất món đậu chiên ba màu này, trừ bỏ đầu bếp nhà muội ra, nhà khác đều không làm được đâu, lần trước hoàng hậu còn mượn đầu bếp nhà muội đi làm món ăn này mà!”

Giang Hạ Ly mỉm cười lắng nghe nàng ấy nói thao thao bất tuyệt những chuyện cho là thú vị, hai chữ kinh thành này, liền không ngừng xuất hiện ở trong đầu.

Kinh thành... nàng đã hai năm chưa trở về rồi, người và chuyện nơi đó, dường như đều trở nên mơ hồ.

Bành Thành là một nơi tốt, sơn minh thủy tú, gần sát biển khơi, lại thuộc biên thùy, dân phong chất phác, trị an tốt, là một nơi tốt thích hợp để an cư dưỡng lão, mỗi ngày luân phiên sớm chiều, nàng thậm chí đã quên thời gian đang trôi qua như thế nào, cuộc sống như vậy mãi nguyện tới cực điểm, cho dù có nhiều đau đớn hơn nữa, cũng có thể ở giữa hoàn cảnh này, chậm rãi chữa thương, để cho miệng vết thương khép lại.

Cho đến khi Ôn Thiên Tư bỗng nhiên nhắc tới một cái tên nàng cực kỳ quen thuộc, miệng vết thương vốn không còn đau, lại mãnh liệt hung hăng nhói một cái—

“Tháng sau, Liễu gia Nhị công tử ở kinh thành sẽ thành thân, nói là muốn dùng trân châu Tây Hải làm một chiếc thuyền trân châu làm sính lễ, đã ước hẹn với Quân gia ở Đông Xuyên để hỗ trợ chế tạo, chính là trân châu Tây Hải nhất định phải mua ở cửa hàng nhà muội, muội nói a, nếu là phu thê ân ái, có thứ này hay không cũng không sao, nếu một chút tình ý giữa phu thê cũng không có, cho dù có núi vàng núi bạc chồng chất ở trước mắt thì sao, Liễu Nhị công tử vị tất có thể mỹ mãn.”

“Vì sao?” Giang Hạ Ly ngây ngốc nhìn vào khăn trải bàn thanh nhã trước mắt, giống như hỏi một câu không quan trọng.

“Liễu gia trước kia là làm buôn bán hàng da, mấy năm gần đây bắt đầu làm sinh ý thuyền vận, vị Triệu Gia cô nương mà Liễu Nhị công tử muốn kết hôn này, là biểu muội của hoàng hậu, cho dù là ai cũng nhìn ra được vì ích lợi mà thông gia, hôn sự như vậy há có chân tình? Muội khinh thường nhất loại người này! Nhưng cố tình nhà muội cũng làm sinh ý, cho nên trân châu này vẫn phải bán, có điều muội đã dặn dò xuống dưới, cho bọn họ trân châu có độ tinh khiết tương đối kém, sau đó lại nâng cao giá tiền, hại chết cái loại coi tiền như rác này đi!”

Nàng thần nhiên cười: “Cũng không sợ đập vỡ chiêu bài của Ôn gia nhà muội à?”

“Không sợ, chút chuyện nhỏ này không đập được chiêu bài nhà muội đâu, sang năm hoàng thượng muốn mua thuyền nhà muội, nếu sự kiện này hoàn thành, mới là buôn bán lớn.”

Giang Hạ Ly nghe xong một hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Chung quanh đây có một chiếc thuyền cổ bị đắm, muội biết không?”

“Thuyền cổ? Tỷ là nói chiếc thương thuyền của Đông Dã kia à?” Ôn Thiên Tư quả nhiên biết, “Ca muội từng muốn tìm người đi vớt lên, nghe nói bên trong có không ít thứ đồ tốt, nhưng bởi vì chìm trong vùng biển tự do, quyền vớt không biết về ai, loại chuyện này nếu không phải làm bí mật, thì chính là giống trống khua chiêng, bất luận là loại nào, đều nhất định sẽ có người âm ỉ muốn chia tiền, ca muội nói đó là một phiền phức, vẫn là không đụng vào thì hơn, không phải là huynh ấy sợ đắc tội ai, mà là huynh ấy ghét nhất bị phiền toái.”

Đúng vào lúc này, người hầu Ôn gia lên thuyền bẩm báo, nói có người tìm tiểu thư.

Ôn Thiên Tư đứng lên, “Muội đi xem một chút, tỷ có thể ở trên thuyền đi thăm thú chung quanh, ca muội đi vắng, tỷ có thể xem tùy thích.”

Giang Hạ Ly xác thực trần ngập tò mò đối với con thuyền này, người kiếm tiền dựa vào tưởng tượng như nàng, một khi gặp được sự vật mới mẻ đều phải lưu tâm xem xét một phen, cho nên sau khi được Ôn Thiên Tư cho phép, nàng liền men theo khoang thuyền của ba tầng nhất nhất xem qua.

Ba tầng trừ bỏ gian lớn nhất của khoang thuyền dùng để ăn cơm này, hai khoang cách vách đều trang trí xa hoa, tỷ nữ ở cửa nói, một là phòng ngủ của Ôn Thiên Tư, cái kia là của Ôn Đình Dân.

Loại địa phương này thông thường liên quan đến riêng tư lớn nhất của chủ nhân, nàng không muốn làm cho người ta ngộ nhận là mình muốn rình trộm bí mật của người khác, chỉ ở cửa nhìn thoáng qua liền vội vàng rời đi.

Hai tầng bị ngăn thành bảy tám gian phòng nhỏ, ba gian bên trái là chỗ ở của nhóm gia đình và tỷ nữ, bên phải có hai gian đều trang bị đầy đủ thư tịch, xem ra Ôn Đình Dân cũng là một người thích đọc sách, điểm ấy cũng làm cho phản cảm của nàng đối với hắn ít đi vài phần.

Chờ nàng đi đến một gian tận cùng bên trong khoang thuyền thì phát hiện gian thuyền này cũng phải lớn hơn mấy gian khác gấp hai ba lần.

Giữa khoang thuyền đặt một cái bàn rộng, trên vách khoang treo một tấm bản đồ thật lớn, chuẩn xác mà nói, là một tấm bản đồ hàng hải.

Giang Hạ Ly đi vào, đến trước tấm bản đồ hàng hải kia đứng lại. Mặt trên này không chỉ vẽ vùng biển của Đông Nhạc và Tây Nhạc, mười mấy quốc gia chung quanh, đều được vẽ vào trong đó.

Chỉ chút tuyến đường làm cho người xem choáng đầu hoa mắt, có nhiều chỗ dùng lá cờ biểu thị, không biết đại biểu cho cái gì? Có nhiều chỗ thì lại dùng con dấu kỳ lạ làm ấn ký, trong đó, bên cạnh một ký hiệu nhỏ

cách Bành Thành gần nhất, viết hai chữ “Đông Dã”, đại khái chính là chỗ thuyền đắm của Đông Dã đi...

Nàng đang xem đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy một tiếng đang của cửa khoang đằng sau, nàng bỗng quay đầu chạy vội tới cửa khoang, dùng sức đẩy đẩy, lại đẩy không ra, dùng sức hạ tay nắm cửa khoang thấp xuống, thế nhưng cũng không mở ra được?!

Nàng luống cuống, nghĩ là có người cố tình trêu đùa nàng, liền dùng sức đập cửa hô lên, nhưng hô nửa ngày cũng không có người để ý tới, thẳng đến khi bàn tay đập cửa của nàng đều đau, mới nhụt chí ngồi trở lại giữa khoang.

Cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc là người nào nhốt nàng ở chỗ này? Dem giam nàng lại thì có ích lợi gì?

Từ đại hán ngày hôm qua đến tiệm muốn bán chuyện xưa, ban đêm có người mưu đồ mò vào gian phòng của nàng, đến buổi sáng nay đại hán kia ly kỳ mà bỏ mạng, sau đó nàng được dẫn đến quan phủ tra hỏi, vô tình gặp được Ôn gia Đại thiếu gia Ôn Đình Dận, về đến trong tiệm, muội muội của Ôn Đình Dận, Ôn Thiên Tư lại xuất hiện, còn là khách đọc trung thành của nàng, mời nàng đến làm khách trên thuyền Ôn gia...

Những chuyện này đều trùng hợp liên tiếp phát sinh trong hai ngày nay, mà nàng chính là một người vô tội nhất, từ một chương quây bình bình thường thường, thành kẻ bị hại của một âm mưu.

Nếu người đem nàng nhốt ở nơi này, chính là bàn tay gây tội ác kéo nàng vào vụ án mạng kia, vậy bước tiếp theo, người đó sẽ làm thế nào? Giết nàng, để cho nàng mang tiếng oan?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi không rét mà run. Ai có khả năng một tay che trời che giấu chân tướng sự thực như vậy?

Ôn Đình Dận ư?

Nếu như hẳn vì chuyện để lộ bí mật vớt thuyền đắm truy sát tên đại hán biết rõ sự tình đó, lại bởi vì sợ nàng biết bí mật muốn giết nàng diệt khẩu, mượn tay muội muội lừa nàng lên trên thuyền... Dù sao trừ bỏ người Ôn gia, không ai biết nàng đến nơi này, mà Tiểu Tứ và Lão Vương chỉ biết là nàng cùng rời đi với một thiếu nữ vùng ngoài, nhưng bọn họ khẳng định không biết người đó chính là Ôn Thiên Tư.

Được, lần này thật đúng là tốt, Giang Hạ Ly nàng không ở kinh thành tan nát cõi lòng mà chết, lại không hiểu ra sao sắp chết ở trên một con thuyền.

Nàng ở bên trong khoang tìm một góc, khoanh chân ngồi xuống, không tiếp tục lãng phí khí lực giấy dựa hét to nữa, con thuyền này cực kỳ rắn chắc, ván khoang đều được đúc bằng sắt, ngoài cửa ra, không còn cửa nào khác, bằng sức lực một mình nàng, khẳng định trốn không thoát khỏi đây.

Nàng chỉ có thể lựa chọn im lặng chờ đợi.

Nếu nàng nghĩ sai, Ôn Thiên Tư không phải là người muốn hại nàng, một khi phát hiện nàng mất tích rồi, hẳn là sẽ đi tìm nàng, nói không chừng sớm muộn gì cũng sẽ tìm được đến chỗ này, hiện tại nàng chỉ có thể đánh cược một lần.

Nhưng cứ ngồi không như vậy thật sự rất buồn bực, bởi vì cửa đóng, bên trong khoang tối đen như mực, gần như cái gì cũng không nhìn thấy, Giang Hạ Ly sờ soạng tìm đến cái bàn ở chính giữa, nàng nhớ rõ ở trên bàn có một bộ bút mực giấy nghiên cùng vật dễ cháy.

Nàng mò mẫm tìm được giá nến, may mắn thay, tay vừa duỗi ra bên cạnh, cũng sờ thấy đá lửa, vì thế nàng châm ngọn nến lên, đèn gần ánh sáng mỏng manh, lấy giấy bút, tiếp tục viết tiếp bản thảo Giang hồ hào hiệp truyện nàng còn chưa viết xong, tuy tự cho là ngày chết không xa, nhưng một khi người viết văn đắm chìm trong chuyện xưa, rất nhanh sẽ đạt tới trạng thái hoàn toàn quên mình.

5. Chương 5

Không biết trải qua bao lâu, mãi cho đến khi trang giấy cuối cùng trong tay nàng nhanh chóng được dùng xong thì chợt nghe cửa khoang truyền đến tiếng vang—

Nàng vừa vui vừa sợ, không biết người tới là ai, là tới cứu nàng, hay là tới giết nàng?

Cửa khoang mở ra, bên ngoài đã là đêm tối, ánh trăng chiếu nghiêng vào trên thân người nọ, chiếu ra một mảnh sắc thủy ngân rực rỡ.

“Người là ai?” Ngờ khí tức giận: “Ai cho phép người tự tiện đến nơi này?”

Nghe được tiếng trách cứ của người nọ, Giang Hạ Ly ngược lại thở nhẹ ra một hơi, xoa nhẹ đôi chân đã ê ẩm tê dại, nàng giơ giá nền trên bàn lên, “Làm phiền rồi, Ôn Thuyền Vương, là lệnh muội mời ta lên thuyền, ta chỉ là nhất thời tò mò tiến vào nhìn xem, lại bị người ta nhốt ở nơi này không ra được.”

“Tò mò? Chỗ này của ta không có gì đáng giá để người tò mò hết.” Ôn Đình Dận đi vào khoang phòng, ở dưới ánh nến thấp thoáng, ngũ quan càng lộ vẻ tuấn tú, nhưng ánh mắt lại cực kỳ âm lãnh, “Thứ ta nói thẳng, không phải là người nào phái người tới tìm hiểu bí mật của Ôn gia ta đi?”

Giang Hạ Ly tự giấu nói: “Ta đây là dân chúng nghèo khổ dựa vào bán văn tự kiếm tiền, có ai có thể để mắt đến ta mà cho ta con đường phát tài như vậy đây? Lại nói, hôm nay ta cũng mới nhận thức được người Ôn gia, nếu không các người ở kinh thành xa xôi ấy, ta lại ở Bành Thành nho nhỏ này, cho dù có tâm dò hỏi, cũng làm gì có được cơ hội?”

Nàng cầm lấy chuyện xưa đã viết xong, khách khách khí khí uốn gối với hắn: “Bất kể như thế nào, ta còn phải đa tạ Ôn Thuyền Vương đã cứu ta, nếu không thì ta sẽ phải chịu bị đối bụng qua đêm ở trong khoang thuyền này rồi.”

“Đứng lại.” Ôn Đình Dận thấy nàng muốn đi, bỗng nhiên quát bảo dừng lại: “Đem thứ đồ trong tay người bỏ xuống.”

“Những thứ này?” Nàng giơ mấy tờ giấy kia lên, “Đây chẳng qua là thứ mới rồi vì nhàm chán nên ta viết lại.”

“Giấy và mực là những vật bên trong phòng đi?” Hắn nhìn chằm chằm nàng, “Chưa có sự cho phép của chủ nhân, tự ý động vào đồ vật, ta không cần người bồi thường đã là rất khách khí rồi.”

“Bồi thường? Ha ha, thì ra Ôn Thuyền Vương là người ‘hào phóng’ như vậy nha!” Nàng xem thường mà nhếch lông mày, “Ta có thể đền nha, không phải chỉ là giấy và mực thôi sao? Trong tiệm ta còn rất nhiều, lát nữa gọi người đến lấy cho người.”

“Lấy? Nói thật nhẹ nhàng.” Hắn chứa một tia cười lạnh, hai tay khoanh ngực: “Giấy này là ta đặc biệt đặt làm ở Lưu Ly Trai, là dùng gỗ tường vi thượng hạng nấu thành bột giấy, còn đến phường Cát Tường in lên con dấu của sơn trại Kim Bằng, toàn bộ dấu hiệu đều dùng ấn Kim Phấn. Về phần mực này, là đầu năm nay hoàng đế tặng cho ta, là lễ vật Tây Nhạc tặng hắn, có gì đặc biệt thì ta không rõ ràng lắm, chỉ biết là toàn bộ Đông Nhạc chỉ có mười khối, bảy khối ở trong cung, ba khối khác ở chỗ này của ta.”

Giang Hạ Ly trừng mắt nhìn hắn, hắn có phải cố tình dọa nạt nàng hay không? Nhưng nàng cũng không phải là người có tiền, cho dù hắn muốn dọa, cũng nên biết nàng không phải là đối tượng thích hợp chứ.

Trong lòng biết mình bây giờ ở trên địa bàn của kẻ khác, hơn nữa bất luận tài lực hay thế lực, ngay cả vóc người cũng không thắng được, phân rõ phải trái với hắn, căn bản là lấy trứng gà đập tảng đá.

Nàng đành phải thoái nhượng một bước, “Được rồi, nếu như ta đền không nổi, vậy giấy ta có thể để lại, nhưng văn tự trên giấy ta muốn mang đi, bởi vì là thứ ta viết, tương lai cần bán lấy tiền.”

Ôn Đình Dận tức cười nhìn vào nàng, “Cô nương nói sai rồi, giấy này là của ta, mực là của ta, đương nhiên chữ phía trên cũng là của ta.”

Tức giận đến mức bốc hỏa lên đỉnh đầu rồi, nàng sâu sắc cảm nhận được Ôn Đình Dận là người không nói lý lẽ nhất trên đời, nhịn không được âm thầm nguyện rửa, tốt nhất nổi gió to ba ngày ba đêm, thổi thuyền của hắn giống như với chiếc thuyền Đông Dã kia, chìm đến đáy biển đi.

Nàng suy nghĩ một lát, bỗng nhiên con người vừa chuyển, cười nói: “Vậy được, giấy trả lại người, mực cũng trả lại người.” Nàng lấy những tờ giấy bên người kia ra, nhìn như muốn giao vào trong tay hắn, đột nhiên hai tay xé ra, đem đồng giấy chia làm hai phần, sau đó thuận thực mà xé đồng giấy đang hoàn toàn chính

chỉnh thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng đem giấy vụn ném lên trên bàn, “Cái này coi như trả sạch sẽ rồi chứ?”

Đỉnh mày Ôn Đình Dân nhíu lại, nhìn đồng giấy vụn kia, lại nhìn nàng một cái: “Người có thể đi rồi.”

“Đa tạ, phiền toái chuyển lời lại cho lệnh muội, cảm ơn nàng ấy đã chiêu đãi. Chuyến đi này làm ta— Cả, đòi, khó, quên!” Dứt lời, Giang Hạ Ly ngẩng đầu bước ra khỏi khoang thuyền.

Hắn nhìn bóng lưng kiều ngạo rời đi của nàng, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười ý vị sâu xa.

Giang Hạ Ly nghĩ rằng sau khi rời khỏi thuyền lớn của Ôn gia, có lẽ sẽ không còn cơ hội nhìn thấy người Ôn gia rồi, không nghĩ tới ngày hôm sau, Ôn Thiên Tư lại có thể xuất hiện, còn mang theo lễ vật, nói là đến bồi tội.

“Giang tỷ tỷ, thật sự là có lỗi, một vị họ hàng của muội ở trong Bành Thành, nghe nói bọn muội đến đây, liền gọi muội đến tiếp, bởi vì muội đang phụng bồi tỷ, vốn để hạ nhân đưa nàng ta trở về, không nghĩ tới nàng ta lại ở ngay bờ biển chờ muội, muốn lôi kéo muội tiếp nàng ta đi mua son phấn bột nước, muội nghĩ cứ đi một lúc rồi về, ai ngờ lại đi lâu như vậy, lúc muội trở lại trên thuyền, mới nghe nói tỷ không cẩn thận bị nhốt ở trong buồng chỉ huy, hộp đồ ăn này xem như là bồi thường lỗi của muội, tỷ nhưng ngàn vạn lần đừng ghi hận nha!”

Giải bày một phen, tạm thời cởi bỏ nghi hoặc trong nội tâm nàng, nhưng nhớ tới chuyện không may của mình ngày hôm qua, tâm tình vẫn rất không tốt, liền nhàn nhạt nói lời khách sáo tỏ rõ mình cũng không để ý.

Ôn Thiên Tư cũng là một người thông minh, từ vẻ mặt nàng nhìn ra trong lòng nàng tất nhiên vẫn còn tức giận, liền thật cẩn thận hỏi: “Muội nghe nói sau đó là ca muội cứu tỷ trở ra?”

“Nếu như tiểu thư chỉ việc Ôn gia đại thiếu gia châm chọc cộng thêm một hồi khiển trách, tính là đại giới ‘cứu’ ta, như vậy, thì tính đi.” Đến bây giờ nhắc tới sự kiện kia, khuôn mặt Giang Hạ Ly vẫn còn xanh đen.

Cũng bởi vì Ôn Đình Dân không chịu để cho nàng mang mấy tờ chuyện xưa mà nàng đã tân tân khổ khổ viết xong về, hại nàng thức trọn một đêm, dựa vào trí nhớ chép lại một lần, khoảng cách này giữa nàng và Ôn Đình Dân, coi như đã kết.

Ôn Thiên Tư vừa nghe, mở to hai mắt, giống như là muốn cười lại không dám cười, “Muội đã nói ca muội huynh ấy mềm miệng rất thối, quả nhiên là đã đắc tội tỷ rồi, tỷ không cần so đo với huynh ấy, huynh ấy nhìn ai cũng không vừa mắt, buổi sáng hôm nay còn mắng muội một trận kia.”

“Ta cũng không dám so đo với Ôn Thuyền Vương, ta có mấy cái đầu chứ, trừ phi ta chán sống rồi.” Nàng cười lạnh mấy tiếng, miễn cưỡng muốn đuổi khách nhân đi: “Ngày nào thì Ôn tiểu thư về kinh thành?”

“Ước chừng sáng hai ngày sau là đi thôi.”

“Vậy ta trước chúc tiểu thư thuận buồm xuôi gió.”

Nhìn ra nàng không muốn nói nhiều, Ôn Thiên Tư cũng không biết xấu hổ quấy rầy nhiều hơn, chỉ là tha thiết căn dặn nàng ngàn vạn lần đừng quên người có tình sẽ thành gia quyến trong Giang hồ hào hiệp truyện.

Trải qua ngày hôm trước, Giang Hạ Ly đối với chuyện này đã không còn hứng thú rồi, chỉ có lệ mà hưởng ứng, liền tiễn nàng ta đi.

Xoay người lại, Tiểu Tứ tò mò hỏi nàng: “Gia chủ, vị cô nương kia thoát nhìn rất không tầm thường, không biết là tiểu thư nhà ai?”

“Bất kể là nhà ai, đều cách chúng ta càng xa càng tốt.” Nàng lạnh lùng liếc Tiểu Tứ một cái, “Chẳng lẽ người đã quên, nhà giàu có tiền có thể là những người chúng ta không thể trêu vào nhất?”

Hắn trầm mặc nửa ngày mới chậm chạp nói: “Gia chủ, không phải là ngài còn đang ghi hận với Triệu tiểu thư ở kinh thành đó chứ?”

“Ghi hận?” Nàng xem thường cái chữ này, “Ta xưa nay không biết nàng ta là ai, làm sao ghi hận được?”

Nàng cất bước đi vào, chợt nghe Tiểu Tứ nói thầm sau lưng mình: “Xem ra thật sự còn đang ghi hận rồi.”

Giang Hạ Ly lập tức dừng lại bước chân, hung dữ quay người lại mắng: “Người nhớ cho kỹ, đời này ta sẽ không để cho cái chữ hận này lưu lại trong lòng mình, bởi vì nếu ta dùng sức đi hận kẻ khác, cuối cùng người bị tổn thương chỉ có chính ta thôi, Giang Hạ Ly ta có ngu ngốc như vậy à?”

Tiểu Tứ bị gương mặt dữ tợn của nàng hù sợ, co rúm lại trốn vào phía sau quầy hàng.

Lão Vương ở bên cạnh không nói được một lời, lúc này liếc Tiểu Tứ một cái, lại nhìn nhìn Giang Hạ Ly, thở dài nói: “Cô nương kia dường như đến từ kinh thành, tiểu thư không muốn nhờ nàng ấy chuyển lời nhắn đến người trong kinh ư? Có lẽ... lão gia còn đang vương bận tung tích của ngài.”

“Ta ở kinh thành đã không còn bạn thân rồi, hàng năm ta chỉ muốn nhớ kỹ đến trước mộ phần của nương ta đốt chút tiền giấy là được, về phần những người khác... ta đành phải vậy thôi.” Nàng đem văn tới hôm qua thức đêm viết xong ném lên trên bàn của quầy hàng, phân phó, “Người đem những văn này cầm đi khắc ấn, lần này phải ba lít rượu mới có thể đổi ba tờ giấy.”

“Rốt cục gia chủ chịu tặng tiền rồi!” Tiểu Tứ hoan hô một tiếng, tức khắc như sống lại.

Giang Hạ Ly lạnh mặt, cất bước vào hậu viện.

Ôn Thiên Tư trở lại trên thuyền, đi tìm ca ca Ôn Đình Dân đầu tiên, quanh quẩn một vòng, mới tìm được hắc trong buồng chỉ huy, chỉ thấy hắc đang ngồi ở bên cạnh bàn, đang ghép lại cái gì.

Nàng thở phì phì đi vào, trực tiếp hỏi: “Ca ca, ngày hôm qua rốt cuộc huynh đã nói với Giang tỷ tỷ cái gì? Chọc tỷ ấy tức thành như vậy! Muội thật vất vả mới thành bằng hữu của tỷ ấy, còn thuyết phục tỷ ấy đáp ứng thỏa mãn tâm nguyện của muội, để cho Nguyệt Nga cùng Lý Phi giành được nhân duyên mỹ mãn, nhưng mà hôm nay muội hỏi lại tỷ ấy, tỷ ấy cứ câu được câu không, không có tí hưng trí nào, nhất định đều là tại huynh làm hại!”

Hắc cũng không ngẩng đầu để ý nàng, chỉ là hờ hững hưởng ứng, “Thì ra là muội ngàn dặm xa xôi đến Bành Thành này, chỉ là vì muốn một kết cục của tay viết không hợp thời này? Chuyện này nếu muội sớm nói ra, đã không phải phiền toái như vậy, cho nàng ta một ngàn lượng bạc, tự nhiên có thể khiến nàng ta viết ra kết cục muội muốn.”

Ôn Thiên Tư tức giận nói: “Huynh trừ bỏ dùng tiền nện người, còn biết cái gì? Người viết văn chương là coi trọng khí khái nhất, đó gọi là phú quý không động lòng, uy vũ không khuất phục, huynh vút ít bạc là có thể làm cho tỷ ấy nghe huynh an bài, vậy tỷ ấy sao có thể viết ra chuyện xua rung động lòng người đến vậy chứ?”

“Rung động lòng người? Muội cũng quá coi trọng nàng ta rồi.” Ôn Đình Dân đem hai tay ở trên bàn dặt ra, trước mắt là vài trang giấy viết đầy chữ, được ghép lại thật tốt, đều là ngày hôm qua Giang Hạ Ly dưới cơn thịnh nộ đã xé nát.

“Văn trên này không có mấy chỗ được cân nhắc kỹ, nàng ta tự cho là viết đến viên mãn, thật ra lại là trăm ngàn chỗ hở, cái loại văn này, nói nó là hạng ba đã rất nể mặt rồi, lừa gạt được dân chúng Bành Thành thì thôi đi, thật không hiểu sao muội và hoàng hậu đều thấy thú vị.”

“Loại người ngu ngốc như huynh, làm sao hiểu được chỗ tinh diệu của nó chứ?” Nàng vừa giễu cợt, vừa kinh hỉ đoạt lấy mấy tờ giấy kia, “Trời ạ, huynh từ đâu làm ra?”

“Chính là vị Giang tỷ tỷ thần kỳ kia của muội đêm qua đã lưu lại ‘hậu lễ.’” Hắc hừ lạnh một tiếng, “Ta còn tưởng là tác phẩm hồng thiên gì, thì ra là loại văn này, tay viết của mấy tên tính quẻ cho người ở kinh thành cũng không kém hơn nàng ta.”

“Cùng loại người tầm thường như huynh bàn luận về văn chương của Giang tỷ tỷ, muội thật sự là ngu xuẩn.” Ôn Thiên Tư mặc kệ hắc, cầm mấy tờ giấy kia muốn chạy về khoang thuyền của mình, dự định thấy trước mới thích.

Hắc ở phía sau nàng lạnh lùng nói: “Thiên Tư, đừng trách huynh không có việc gì nhắc nhở muội trước, nữ nhân này tuyệt không đơn giản, hiện tại đã có liên quan đến án mạng, muội vẫn nên cách xa nàng ta thì tốt hơn, ngày mai chúng ta trở về kinh.”

Nàng quay đầu làm mặt quỷ với ca ca, từ chối cho ý kiến mà chạy mất.

Ôn Đình Dân đem những mảnh giấy vụn còn sót lại gặt sang hai bên, kéo một trang giấy viết vài hàng chữ lên, mở đầu chính là— bởi vì có liên quan đến vụ án mạng, tạm hoãn chuyện vớt thương thuyền Đông Dã, tại chỗ chờ lệnh.

(1) Khuê trung mật hữu: nghĩa là bạn thân thiết chốn khuê phòng.

6. Chương 6

Giang Hạ Ly rất ít khi tự mình ra mặt để bán văn, cũng không phải là nàng cho rằng chuyện này hèn hạ, mà là không muốn thân cận quá mức với người đọc, để tránh chi phối ý văn của mình, dù sao nàng bán văn cũng có giá tiền và thời gian cố định, khách nhân cũ đều đã quen rồi, cũng sẽ không quá phàn nàn với nàng điều gì.

Ngày thường khách nhân trong tiệm tới uống rượu mua rượu tương đối ít, nhưng bảy ngày vừa đến, trong tiệm sẽ chật ních người, ngay ngày hôm ấy rượu bán đi không dưới bảy tám trăm cân.

Cách lần bán văn sau còn có mấy ngày, chuyện xưa của nàng đã sớm viết xong trước thời hạn, liền muốn dành thời gian đi ra ngoài một chuyến, coi như là xua đi vận đen của mình mấy ngày nay.

Chính là người vừa mới đi đến đầu cửa, liền thấy một bé gái chừng mười tuổi quỳ trên mặt đất, một thân trắng thuần, trên đầu còn cắm cọng rơm, trước người có đeo vải trắng, viết bốn chữ to rõ ràng dọa người: Bán mình chôn cha.

Giang Hạ Ly không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng bé gái này quả thật đáng thương, nghĩ đến nếu không phải nó đã đi đến đường cùng, sẽ không có khả năng còn nhỏ tuổi như vậy đã phải bán mình.

Chung quanh đã có mấy người lảng giềng chỉ chỉ trỏ trỏ tiểu cô nương kia, không biết đang nói thầm cái gì, nhưng không có người nào tiến lên hỏi han.

Vì thế nàng chủ động đi lên trước hỏi: “Tiểu muội muội, cha muội mất rồi?”

Bé gái nghe tiếng ngửa mặt lên, một đôi mắt to ngập nước trên khuôn mặt nhỏ trắng trong thuần khiết, mí mắt đều đã sưng thũng vì khóc, trên hai má còn có hai khối ban đỏ.

“Ngài là... gia chủ của tửu phường kia ư?”

Bé gái vừa mở miệng đã khiến cho Giang Hạ Ly lấp bắp kinh hãi, làm sao nó lại nhận ra được mình?

“Đúng vậy, muội nhận ra được ta?” Nàng tới nơi này hai năm rồi, chưa từng thấy qua bé gái này, có lẽ nó không phải là láng giềng gần đây?

Bé gái kia lập tức nằm rạp xuống ngã nhào đến trước chân của nàng, ôm lấy chân nàng khóc rống nói: “Gia chủ, ngài hãy thu nhận ta đi, dù sao cha ta cũng chết ở trước cửa tiệm của ngài, cho dù là thương xót ta...”

Giang Hạ Ly nghe thấy mà da đầu tê dại, lại không dám rút chân về, cũng không biết có nên nâng nó dậy hay không, có chút luống cuống: “Muội, muội đứng lên đi, muội nói cha muội là cái người chết ở trước cửa tiệm của ta kia à?”

“Phải.” Bé gái chùi nước mắt gạt đầu.

Hàng xóm bên cạnh nhìn không được nói chen vào: “Nha đầu, chuyện cha người chết ở cửa tiệm của người ta, người có biết đã khiến người ta thêm bao nhiêu xui xẻo không, người còn tới cửa làm phiền? Nhà người không còn người lớn nào có thể làm chủ à?”

Bé gái khóc nói: “Nương ta mất sớm, trong nhà chỉ còn có ta và cha ta, ngày đó cha nói muốn đi ra ngoài kiếm một số tiền lớn, không ngờ được đã...” Nó ngửa đầu cầu xin Giang Hạ Ly, “Tỷ tỷ, ta sẽ rửa chén, giặt quần áo, sẽ không tạo nhiều phiền toái cho ngài đâu, ta ăn cơm còn ít hơn con mèo nhỏ, ngài chỉ cần cho ta một chút cơm thừa để ăn là được rồi.”

“Giang lão bản, chuyện này vẫn là giao cho quan phủ xử lý thì tốt hơn, dù sao thi thể cha nó còn đang ở trong phủ nha mà, vốn nên là quan phủ giải quyết tốt hậu quả.” Có người nghĩ kể cho nàng.

Giang Hạ Ly nhìn thấy nước mắt bé gái kia không ngừng chảy xuống, im lặng vươn tay ra, nâng nó dậy, “Muội tên là gì?”

“Hạnh Nhi.”

“Hạnh Nhi, về sau gọi ta là gia chủ, bàn trong tiệm đều để muối lau, phòng của ta cũng để muối quét tước, nếu dọn không sạch sẽ, ta sẽ không cho muội cơm ăn.”

Nàng cố ý nghiêm mặt nói lời này, tiểu cô nương vừa nghe, hoan hô một tiếng, vội vàng quỳ xuống, lại dập đầu mấy cái với nàng.

Lúc này trước mặt có một tên quan sai đi đến, nhìn thấy bé gái kia, không khỏi nhăn mày: “Nha đầu này đến làm phiền ngài? Tiểu cô nương, không phải Tri phủ đại nhân đã nói rồi sao? Nha môn sẽ xuất bạc xử lý hậu sự của cha người giúp người.”

Hạnh Nhi ngửa cổ ra nói: “Làm con cái của người, nếu không thể tự mình chôn cha, thì nói gì đến hiếu thuận?”

Nó đột nhiên nói ra mấy lời trưởng giả của bề trên này, làm cho Giang Hạ Ly nở nụ cười: “Là ai dạy muội nói lời này?”

Hạnh Nhi nháy mắt mấy cái: “Trước kia đi xem kịch nghe được, ta nói không đúng sao?”

“Nói đúng lắm, rất đúng.”

Giang Hạ Ly dắt nó trở về tửu phường, Tiểu Tứ nhìn gia chủ mang về một nữ hài tử mặc tang phục, vẻ mặt nghi hoặc: “Gia chủ, đây là...”

“Nó tên là Hạnh Nhi, người đi mua chút quần áo cho nó, không cần quá đẹp, hiện giờ nó đang chịu tang.” Nàng cúi đầu nhìn Hạnh Nhi, “Cũng không phải là ta không cho muội mặc đồ tang, mà là nếu muội đã muốn làm việc ở tửu phường của ta, thì không thể suốt ngày mặc một thân màu trắng được, sẽ dọa khách nhân chạy mất, hiểu không?”

“Hạnh Nhi hiểu được.” Hạnh Nhi liếc nhìn mình gạt đầu, kéo tay nàng, đem một thứ nhét vào trong lòng bàn tay nàng, “Đây là cha để lại cho ta, nói có thể bán được rất nhiều tiền, gia chủ, vật này ngài nhận lấy đi.”

Nàng mở bàn tay ra vừa nhìn, lại là đồng tiền cổ lúc trước đại hán cho nàng xem qua kia, nàng vội vàng đem thứ này nhét vào trong tay Hạnh Nhi, “Hạnh Nhi, đây là di vật cha muội để lại cho muội, muội vẫn là tự mình cất cho thật kỹ đi.”

Hạnh Nhi nhìn bộ dáng khẩn trương như lâm đại địch của nàng, đành phải lại đem đồng tiền cất đi.

Giang Hạ Ly thở phào một hơi, trầm giọng nói: “Hạnh Nhi, ta thu lưu muội, là bởi vì không muốn muội lưu lạc ở bên ngoài, bị kẻ xấu ức hiếp, không có một chút liên quan đến cái chết của cha muội, điểm này ta nhất định phải nói rõ trước.”

Hạnh Nhi giương đôi mắt to thuần khiết vô tội lên nhìn nàng, cũng không dám đặt câu hỏi.

“Cha muội chỉ là trùng hợp chết ở trước cửa tiệm của ta, ta và hắn không quen biết, cho nên phải nhớ rõ, ta không phải cứu nhân của muội, mà ta giữ muội lại, cũng không phải vì làm ân nhân của muội.”

Nàng nghiêm trang giải thích mối liên hệ của hai người với Hạnh Nhi, cũng không quên nó còn nhỏ tuổi có thể hiểu được quan hệ nhân tình nhìn như đơn giản mà lại rất phức tạp này hay không, “Hạnh Nhi, làm việc ở trong tiệm ta, một phải chịu khó, hai phải tay chân sạch sẽ, nếu không ta không dùng muội được mấy ngày, cũng mặc kệ muội có chỗ khác để đi hay không, vẫn sẽ đuổi muội đi.”

Nghe hiểu uy hiếp của nàng, Hạnh Nhi nhanh chóng lại liếc nhìn mình gạt đầu, “Ta hiểu, gia chủ là thương xót ta mới thu lưu ta, ta nhất định sẽ ngoan ngoan hết sức làm việc, tuyệt không gây ra phiền toái cho ngài.”

“Vậy thì tốt.” Tiếp theo nàng ngẩng đầu nhìn về phía tên quan sai cùng đi theo mình vào tửu phường kia, “Chẳng lẽ Tri phủ đại nhân có chuyện tìm ta?”

“Đúng vậy, Tri phủ đại nhân nói có một ít việc muốn hỏi cô nương một chút, muốn mời cô nương đến phủ một chuyến.”

“Ta cũng biết chuyện này chưa xong.” Giang Hạ Ly nói thầm, chỉ có thể dặn dò Tiểu Tứ cùng lão Vương, “Trông tiệm thật tốt, ta lại đi phủ nha một chuyến.”

Tiểu Tứ thuận miệng nói câu: “Gia chủ, có phải Tri phủ đại nhân trúng ý ngài rồi không? Nghe nói tuổi Tri phủ đại nhân cũng không lớn.”

“Vả miệng!” Nàng trầm mặt xuống, “Nói hươu nói vượn cái gì!”

Quan sai cười nói: “Tiểu ca thật biết nói đùa, đại nhân chúng ta đã có một thê một thiếp rồi, rất ân ái, nếu gia chủ các người cũng già qua đó, chỉ có thể làm lão tam thôi.”

Sắc mặt Giang Hạ Ly càng thêm khó coi, lạnh lùng dặn dò với Hạnh Nhi, “Làm việc lanh lợi chút, xem chỗ nào bẩn thì lập tức đi thu dọn!”

Lần thứ hai đi vào phủ nha, tâm tình Giang Hạ Ly so với lần trước có chút thoải mái hơn, nhưng nghi hoặc cũng nhiều hơn.

Có thể nói với Lưu Thanh Thụ, nàng đều đã nói hết rồi, nhưng hôm nay hắt lại tìm nàng tới, lại là vì chuyện gì đây?

Vẫn là hậu đường của phủ nha, hắt vẫn một thân thường phục gặp nàng, cũng vẫn tươi cười tao nhã hữu lễ như vậy, giống như áy náy quấy rầy đến nàng.

“Giang cô nương, thật ngại, lại mời cô nương đến.”

“Giúp đại nhân mau chóng phá án là nghĩa vụ của ta, đại nhân có gì muốn hỏi, không cần khách khí với ta.”

“Hôm qua ta đã gọi khám nghiệm tử thi nghiệm thi thể người nọ, có thể kết luận, người nọ là trúng độc bỏ mình.”

“Trúng độc?” Nàng có chút kinh ngạc. “Thoạt nhìn hắt là một người không xu dính túi, có người nào lại muốn gia hại hắt chứ?”

“Đây chính là điều mà bản quan muốn tra.” Lưu Thanh Thụ nghiêm túc nhìn nàng, “Cũng là bản quan muốn thỉnh giáo cô nương, ngày ấy hắt ở trong tiệm của cô nương, có dùng qua rượu và đồ ăn hay không?”

Giang Hạ Ly đột nhiên cảnh giác, ý thức được hôm nay hắt có chủ ý tìm nàng tới, nhưng nàng không tiện phản bác cái gì ở trước mặt hắt, đành phải giả bộ bình tĩnh mà trả lời: “Chỗ ta không bán đồ ăn, chỉ có rượu, hắt uống ít nhất hai ba cân, lại mang theo một ít về, những rượu kia đều là từ phường ủ bán, và rượu cũng đặt ở bên cạnh quầy hàng trước tiệm, hiện giờ đại nhân có thể phái người đi mang về kiểm tra thực hư.”

Ngược lại Lưu Thanh Thụ gặp phải nàng thẳng thắn biến thành bộ dáng thật xin lỗi, “Cô nương không nên hiểu lầm, đây cũng là giải quyết việc công, cũng không phải hoài nghi ý tứ của cô nương, sau khi hắt rời khỏi tử phường ăn trúng bất luận đồ gì, có thể tra, ta đều sẽ nhất nhất tra qua.”

“Dân nữ đương nhiên tin đại nhân, Bành Thành trước nay luôn an bình, đều là công lao của đại nhân.” Giang Hạ Ly cười nhẹ nhàng ca tụng mấy câu.

Cho dù Lưu Thanh Thụ tự xưng là thanh cao, không nghe a dua nịnh hót, nhưng lời của nàng cũng không tính là khoa trương, nghe thấy rất là hưởng thụ.

“Nào có, điều này cũng là công lao của dân chúng Bành Thành, sở dĩ Giang cô nương chọn định cư ở Bành Thành, chắc hắt cũng là bởi vì nơi này dân phong chất phác, điềm đạm tính mệnh đi?”

“Phải.”

“Không biết nguyên quán của Giang cô nương ở đâu?”

Nàng do dự một chút: “Chuyện này cùng cái án tử kia có quan hệ không?”

Lưu Thanh Thụ cười xua tay, “Chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nếu như cô nương không muốn nói, cũng không miễn cưỡng.”

Giang Hạ Ly cắn môi: “Kinh thành.”

“Ồ? Kinh thành chính là nơi tốt a, nơi phồn hoa cực thịnh, tại sao cô nương lại rời khỏi nơi đó, một mình khổ cực đến sinh sống ở Bành Thành này?”

Thấy hắn càng hỏi càng nhiều, nàng âm thầm suy đoán mục đích lần này hắn tìm nàng đến là cái gì. Chỉ là vì tra án mà theo lệ hỏi thăm, hay là đối với nàng có điều nghi ngờ mà bí mật tìm hiểu ngọn nguồn?

Hắn mỉm cười chờ đợi câu trả lời của nàng, giống như là không định chấm dứt cái đề tài này.

Nàng không thể làm gì khác hơn là ném ra một đáp án, “Ta ở kinh thành không có người thân nhất, những bạn bè thân thích khác cũng không dung ta, ta đành phải rời đi, mà Bành Thành dựa vào núi đối diện biển, lại đúng như lời đại nhân nói, dân phong chất phác, ta liền ở lại đây.”

Lưu Thanh Thụ có vẻ cảm khái thở dài, “Nếu thân nhân ở đó không thể thân cận, còn thật sự không bằng tìm mấy láng giềng hòa hợp mà ở chung. Người kinh thành, nhiều ít cũng có chút thịnh khí khinh người, lúc trước ta khổ học khổ đọc mười năm mới thi đậu công danh, có điều thật sự không sống chung được với những quan viên kinh thành, cho nên vừa có cơ hội ra ngoài liền lập tức lĩnh mệnh đi nhậm chức. Xem ra ta và cô nương đều là người thẳng thắn, chưa từng hao tâm tổn trí mưu cầu việc quá khả năng, nếu không... hà cớ gì lại có ngày hôm nay?”

“Đại nhân ngày hôm nay có làm sao? Mặc dù triều đình ở nơi xa, nhưng cũng vẫn là mưu sự vì triều đình, không phải sao?”

Lời của Giang Hạ Ly làm cho hắn cười gật đầu: “Cô nương nói rất đúng.”

Kế tiếp Lưu Thanh Thụ lại nói mấy câu nhàn thoải không quan trọng với nàng, liền đưa nàng rời khỏi phủ nha.

Hai lần Lưu Thanh Thụ gọi đến, giống như công lại giống như tư, làm cho trái tim Giang Hạ Ly thấp thỏm không yên. Rốt cuộc là hắn nhìn nàng thế nào? Chỉ coi nàng như nhân chứng bình thường có liên quan đến sự kiện kia? Hay là kẻ xấu có hiềm nghi giết người?

Trên đường từ phủ nha quay về tửu phường, nàng vừa đi vừa nghĩ, án tử này đến bây giờ có rất nhiều chỗ khiến nàng cảm thấy không thích hợp—

Trước một đêm đại hán nọ chết, có người mưu đồ vào phòng nàng, rốt cuộc sự kiện đó có quan hệ gì với chuyện này không?

Nàng lên thuyền Ôn gia làm khách, rõ ràng bị người cố ý nhốt vào khoang thuyền, người đó là ai? Nhốt nàng lại có mục đích gì? Kẻ chủ mưu phía sau màn đến cùng có phải là Ôn Đình Dận hay không?

Nàng nghĩ đến xuất thần, hoàn toàn không chú ý tới cảnh vật chung quanh, chợt nghe có người ở phía sau kinh hô một tiếng—“Cẩn thận!”

Nàng không phản ứng kịp ngay tức khắc, đã bị người ở bên cạnh mạnh mẽ đẩy một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nhưng cùng lúc đó, có một cây gậy gỗ vừa to vừa dài rơi xuống trước mắt nàng, nếu không phải nàng được người đẩy ra, khẳng định gậy gỗ sẽ trực tiếp nện trúng đầu nàng.

“Trời ạ, thật sự là quá nguy hiểm rồi! Gậy gỗ này thiếu chút nữa thì nện trúng tử. Người nào ở trên lầu a, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Ân nhân cứu mạng còn muốn tức giận hơn so với nàng, hơn nữa giọng nói này nghe thật là quen tai, nàng lập tức giương mắt nhìn lên—

“Ôn tiểu thư?”

“Đừng gọi muội Ôn tiểu thư gì, người ngoài gọi như vậy thì thôi, tỷ cứ gọi muội là Thiên Tư đi!” Ôn Thiên Tư nghĩ lại mà rung mình nhìn cây gậy kia, “Muội đúng lúc muốn đi đến tiệm tạm biệt với tỷ, ngày mai bọn muội phải trở về kinh thành rồi, cảm thấy ngày đó còn có chút hiểu lầm chưa cởi bỏ, sợ tỷ không vui...”

ai nha, quên đi, trước không nói những việc này nữa, muội đi xem một chút đã, rốt cuộc là người nào không để ý như vậy, thật sự quá nguy hiểm rồi!” Nàng vừa nói vừa vén tay áo lên, giống như là muốn đi lên lầu kiểm người đánh nhau vậy.

Giang Hạ Ly cười kéo nàng lại, “Quên đi, có lẽ là không cần thận dụng rơi thôi, không cần tính toán.”

“Vậy... muội lại mời tỷ ăn bữa cơm, thứ nhất xem như là tiệc tỷ tiễn biệt muội, thứ hai coi như là muội an ủi cho tỷ, thế nào?”

Đối mặt với Ôn Thiên Tư hết sức chân thành, hơn nữa mới rồi còn cứu nàng một mạng, Giang Hạ Ly không tiện cự tuyệt, có điều—

“Có thể không đi lên thuyền nhà muội ăn được không?” Nàng cũng không muốn lại phải nhìn thấy mặt thói của Ôn Đình Dân.

“Thật khéo, muội đúng lúc trúng ý một quán cơm trong thành, ngay ở phố đối diện—” Ôn Thiên Tư dùng một ngón tay chỉ, trước mặt quả nhiên có một tiệm ăn tên là “Xuân sắc vô biên”.

Giang Hạ Ly cùng nàng tiến đến tiệm ăn, mới vừa đẩy cửa nhả gian ra, liền muốn quay đầu rời khỏi— tại sao không muốn gặp người nào nhất thì nhất định sẽ nhìn thấy người đó chứ?

Chỉ thấy Ôn Đình Dân ngồi ở bên cửa sổ của nhả gian, vẫn dùng bộ dạng lười biếng như cũ nhìn vào hai người bọn họ, “Nói muốn đi mời khách quý, chính là mời nàng ta?” Đuôi mày hấn như nhếch lên một chút.

“Nếu biết là phải dùng cơm cùng bàn với Ôn Thuyền Vương, ta đây một tiểu dân không lượng sức mình bất kể thế nào cũng sẽ không dám tới.”

Nàng khom người, liền muốn xoay người rời đi, Ôn Thiên Tư vội vàng cười một phen giữ chặt nàng, “Giang tỷ tỷ đừng đi, cho muội chút mặt mũi, muội biết ca muội ngày đó nói lời sai đắc tội tỷ, muội thay mặt huynh ấy nhận lỗi sai với tỷ, ngày mai bọn muội đi rồi, tốt xấu gì hôm nay hai người cũng giải quyết khúc mắc này đi.”

“Thật sự là không dám, Ôn Thuyền Vương thân đứng đầu thương hành, ta đây một tiểu nữ tử muốn nịnh bợ còn nịnh bợ không nổi, sao dám có khúc mắc gì với ngài ấy chứ!”

Ôn Đình Dân nhìn tươi cười giả mù sa mưa của nàng, không vui nhú mày, “Nếu nói sợ ta, thì cũng đừng có không âm không dương mà nói chuyện với ta, ta bình sinh không thích nhất người giả nhân giả nghĩa, người không phải là tức giận ta không cho người mang mấy tờ giấy kia đi, hủy đi cái gọi là tâm huyết của người sao? Muốn ta nói, nếu người thông minh, vẫn là viết lại cho tốt đi, tránh để ngày sau làm cho người ta càng thêm chê cười.”

Giang Hạ Ly vốn không muốn lại xung đột với hắn, nhưng hắn xem thường văn chương của nàng như vậy, làm cho nàng không nhịn được nữa rồi, vì thế đặt mông ngồi đối diện với hắn, cười như không cười hỏi: “Ồ? Lúc nào thì Ôn Thuyền Vương đã xem qua thứ ta viết vậy, sao biết thứ ta viết sẽ làm cho người ngoài chê cười?”

Hắn gọi lên khốe môi: “Trăm ngàn chỗ hở, văn tự cầu thả, cả chuyện đều là độc thoại tự cho là đúng, áp đặt suy nghĩ của người cho nhân vật trong sách, hành văn như vậy còn không đáng bị chê cười?”

7. Chương 7

Ôn Thiên Tư thấy sắc mặt nàng đều thay đổi, vội vã đưa tay ngăn trở nói: “Ca thiệt là, huynh còn chưa thật sự xem qua văn chương của Giang tỷ tỷ, chỉ bằng mấy đoạn vụn vặt kia có thể nói rõ cái gì? Huynh cho rằng giống sổ sách của huynh, một là một, hai là hai sao? Phải biết trước nguyên nhân hậu quả mới đọc hiểu được, Giang tỷ tỷ, không cần tức giận với ca muội, bản lĩnh lớn nhất của huynh ấy chính là chọc giận người khác, không phải muội đã nói qua với tỷ rồi à?”

Giang Hạ Ly cắn môi, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng nuốt cơn tức giận trở về, thay vào đó cười lại một tiếng, “Đều nói Ôn Thuyền Vương quý nhân bạn việc, bình thường khó có cơ hội thân cận, hôm nay

cũng coi như là ta được thụ giáo một lần, chuyến đi này không tệ. Bữa cơm này vẫn là ta mời đi, Ôn tiểu thư không phải đã nói rồi, coi như là tiệc tiễn biệt cho hai người.”

“Tiệc tiễn biệt cho người nào còn không nhất định mà!” Ôn Đình Dân trong lời có lời, thực cổ quái, nhưng hẳn cũng không cự tuyệt ý tứ mời khách của nàng, chỉ là khi cầm lên thực đơn dùng tơ lụa bao bọc kia lên, tùy ý lật ra, “Tiệm ăn nhà này có món ăn gì đặc biệt, làm muội muốn chạy đến đây để ăn, đầu bếp làm trong nhà đã không còn phù hợp khẩu vị của muội rồi?”

Ôn Thiên Tư biết ca ca là đang nói chuyện với nàng, lập tức đáp: “Đầu bếp trong nhà làm đến làm đi đều là mấy loại hương vị kia, tiệm nhà này nghe nói là làm được đồ ăn tốt nhất trong vùng Bành Thành nơi đây, nhất là món gì...”

“Thiên thủ quan âm(1).” Giang Hạ Ly cười nói hết lời thay nàng, “Món ăn tiệm nhà này sở trường nhất chính là món này, là dùng cây hoa cúc hiếm thấy đương thời làm nền, dùng bốn loại thịt: thịt bò, thịt gà, thịt heo, thịt tôm làm thành viên thuốc, lại dùng canh lược nấu ngao, chua ngọt mang chút vị cay, nhưng canh đầu lại cực kỳ ngon, là món chiêu bài của tiệm ăn nhà này.”

“Đúng vậy đúng vậy, chính là nói món này! Vẫn là Giang tỷ tỷ quen thuộc.” Ôn Thiên Tư vội vàng đoạt lấy bảng ghi chép thực đơn trong tay Ôn Đình Dân, nhét vào trong tay nàng: “Vậy thì phiền Giang tỷ tỷ gọi món đi.”

“Thật ra ta ở phương diện ăn uống là một người ngoài nghề.” Giang Hạ Ly nhìn bảng ghi chép, “Chỉ là lúc trước mới tới nơi này, bữa cơm đầu tiên vẫn là ăn ở tiệm nhà này, món đầu tiên ăn cũng là món Thiên thủ quan âm này, liền lập tức thích nó, cũng thích chỗ này, mới có thể quyết định ở lại.”

“Thêu dệt chuyện xưa thật không tệ.” Hắn lại mở miệng lần nữa, vẫn tràn ngập trào phúng như cũ, “Không hổ là dựa vào viết chữ bán lấy tiền, chính là chuyện xưa này cũng giống như văn người viết, trăm ngàn chỗ hở.”

“Ồ?” Nàng bình tâm tĩnh khí hỏi, “Ôn Thuyền Vương dựa vào cái gì để nói ta đang ‘thêu dệt’ chuyện xưa?”

“Muốn ta nói thẳng ra?”

Con người đen như mực của Ôn Đình Dân nhất thời lóe ra ánh sáng u lạnh, Giang Hạ Ly nhìn thấy căng thẳng trong lòng, nhưng lập tức giả bộ không biết trả lời: “Ta lại không có cất giấu bí mật, còn sợ nói thẳng ra cái gì?”

“Tên gọi đầy đủ của ngươi là Giang Hạ Ly phải không?” Hắn nhìn vào nàng, “Nhân sĩ kinh thành, ở tại thành Đông đường Nguyệt Tử. Trong nhà còn có người thân cùng mấy di nương, có bốn người tỷ muội khác, cha ngươi là Lễ bộ Thị lang Giang...”

“Đủ rồi!” Nàng khiếp sợ vỗ bàn, “Ngươi dựa vào cái gì mà tra ngọn nguồn của ta?”

“Tra ngươi?” Lúc này đổi lại Ôn Đình Dân cười như không cười nhìn nàng, “Ta có nhàm chán như vậy không? Ngươi có cái gì đáng giá để ta hao tâm tổn trí đi điều tra? Chẳng qua có người từng nhắc tới ngươi với ta mà thôi.”

Ôn Thiên Tư bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc, “Ca, thì ra huynh sớm nhận ra được Giang tỷ tỷ? Là chuyện lúc nào, sao chưa từng nghe huynh nói?”

“Một người không hề quan hệ với huynh, huynh có thể nhớ được tên của nàng ta đã rất hiếm có rồi, muội còn muốn huynh mỗi ngày treo nàng ta ở bên miệng phải không?” Hắn liếc muội muội trắng mắt, thực xem thường vấn đề không có tri thức của nàng.

Đầu ngón tay của Giang Hạ Ly chẳng biết từ lúc đã trở nên lạnh lẽo, thoát nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Ôn Đình Dân, lúc này lại vô cùng đáng giận đến mức làm cho nàng muốn quăng mấy cái tát để tiết hận.

Hắn dựa vào cái gì để dàng như vậy liền đem chuyện cũ trước kia nàng che giấu lâu như thế, từ chỗ sâu trong trí nhớ của nàng lôi ra? Người kinh thành, chuyện kinh thành, là chuyện từ kiếp trước rồi, người nào cũng đừng hòng dùng những thứ đó để ràng buộc nàng.

Nàng xoay người đi ra khỏi nhà gian, Ôn Thiên Tư cho rằng nàng tức giận muốn đi, vội vàng đuổi theo, nhưng nàng chỉ là ra bên ngoài gọi một tên hầu bàn, cất giọng nói: “Người ngồi trong gian phòng trang nhã này là đại nhân vật số một số hai của Đông Nhạc chúng ta, tại sao chưởng quầy các người lại không tự mình đến tiếp đón? Món ăn trên bàn hiệu này khẳng định không phải là món tốt nhất trong tiệm các người, ta sẽ không nói ra, nếu chưởng quầy các người không muốn mất thể diện, thì mau chóng mang đồ ăn của hân ta lên đây hầu hạ.”

Người hầu bàn nghe xong lập tức sửng sốt, nửa tin nửa ngờ rướn cổ lên nhìn vào bên trong một cái, cũng may người hầu bàn có nhãn lực tốt, đánh giá Ôn Thiên Tư cùng Ôn Đình Dân một chút, lập tức ý thức được bọn họ xác thực không phải khách nhân bình thường, vội vàng đáp đáp chạy xuống lầu đi báo cho chưởng quầy.

Giang Hạ Ly nói xong, lại xoay người trở về phòng, tươi cười lại một lần nữa treo ở trên mặt nàng, “Chỉ có một mình ta, sợ tiếp đón Ôn Thuyền Vương không tốt, cho nên gọi chưởng quầy đến tự mình tiếp đón, Ôn Thuyền Vương không để ý chứ?”

“Khách tùy theo chủ.” Hân giơ tay áo lên, đem mặt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Đối diện chỗ này, cũng là cửa hàng san sát, đập vào trong mắt chính là chiêu bài của cửa hàng trước mặt: Thanh ký cô y.

Nếu Giang Hạ Ly sớm biết bữa cơm này sẽ tiêu hết hai mươi lượng bạc của mình, nàng tuyệt đối sẽ không nhận làm người phung phí tiền của để đãi khách. Phải biết rằng, ở Bành Thành, hai mươi lượng bạc chính là chi phí hơn nửa năm của một nhà dân chúng bình thường, tuy văn chương của nàng bán được không tệ, nhưng một tháng vào sổ cũng không lớn hơn trăm lượng, cho nên lúc trả giá hai mươi lượng này thì nàng vừa đau lòng vừa oán giận.

Ôn Thiên Tư ngược lại ăn đến vô cùng cao hứng, còn khẳng khái nhất định phải đưa nàng trở về tửu phường.

Mà nàng thì vẫn luôn mắt lạnh quan sát phản ứng của Ôn Đình Dân, lúc hân ăn cơm im lặng rất nhiều, lời nói độc miệng cũng rất ít kia lại nói ra lời làm cho nàng muốn phát hỏa.

Ôn Đình Dân này, thật sự giống như là cừu nhân của nàng, đặc biệt tới nơi này để gây khó chịu cho nàng. Nhưng cũng đúng như lời hân nói— hân là ai, nàng lại là người nào? Trước kia hân cũng không nhận biết nàng, hiện giờ cũng không cần thiết để gây khó dễ nàng, nếu như... người chết kia không có quan hệ với hân, vậy thì càng không cần thiết rồi.

Trên đường Ôn Thiên Tư đưa nàng trở về tửu phường, nàng đặc biệt nhắc nhở: “Sau khi trở về kinh thành, không được nhắc tới tên của ta với bất luận kẻ nào, một chữ cũng không được nói.”

“Nếu người nhà của tỷ tỷ đều ở kinh thành, hân là rất nhớ tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn gặp bọn họ ư?” Không hiểu ý của nàng, lại cũng không phải không rõ ý của nàng.

Giang Hạ Ly lãnh đạm nói: “Chuyện này ta không tiện nói nhiều với muội, chỉ cần muội có thể giúp ta giữ kín bí mật, ta sẽ rất cảm kích!”

“Việc này không có vấn đề gì, chỉ là... tỷ tỷ, muội muốn khuyên tỷ một câu, đời người ngắn ngủn, không đến trăm năm, những ngày có thể sống gần người nhà vốn đã không nhiều, tại sao lại không quý trọng chứ?”

Mấy lời khuyên bảo chân thành của Ôn Thiên Tư tuy nói ra từ lòng tốt, nàng lại cảm thấy vô cùng chói tai, chẳng lẽ nàng không muốn một ngôi nhà yên bình ấm áp, mỗi ngày trôi qua hòa hòa thuận thuận với người nhà sao? Tiếc rằng...

Đêm đó, nàng luôn suy nghĩ về chuyện mình gặp phải gần đây, việc này từ đầu đến cuối xoay quanh bóng ma dưới đáy lòng vẫn không cởi bỏ được, ngày mai, huynh muội Ôn gia sẽ rời đi, không biết những chuyện không may có phải cũng sẽ đi theo không?

Tiểu Tứ và lão Vương vội vàng thu thập bàn trong cửa tiệm, sau đó dùng ván cửa đóng cửa lại thật tốt, nhưng ngay lúc đóng ván cửa cuối cùng, bỗng nhiên có người dùng vũ khí đục mở ván cửa, lớn tiếng nói: “Chưởng quầy các người đang ở đâu? Chúng ta là người của nha môn Tri phủ!”

“Không phải đã đi nha môn các người hai chuyến rồi, đêm hôm thế này, Tri phủ đại nhân còn muốn thẳng đường?” Tiểu Tứ không vui cong miệng.

Không nghĩ tới quan sai kia lại xanh mặt, dùng sức dùng võ đao đập ván cửa mấy cái, quát lên: “Ít nói nhảm! Chúng ta có công văn Tri phủ đại nhân chính tay viết, chưởng quầy các người có hiềm nghi giết người trọng đại, hôm nay nhất định phải đi phủ nha chịu thẩm tra!”

Nghe xong Tiểu Tứ cũng choáng váng, ở nguyên chỗ vòng vài vòng, gấp đến độ cũng không biết mình đang làm cái gì.

Vẫn là lão Vương trấn định hơn, hỏi: “Tri phủ đại nhân là nghe lời đồn của người nào vậy? Chủ nhân chúng ta thanh thanh bạch bạch, từ trước đến nay luôn là một dân chúng an phận tuân thủ pháp luật...”

“Những lời này các người hãy để cho chưởng quầy các người đến chỗ Tri phủ đại nhân nói đi.” Quan sai dùng võ đao đập ván cửa ba ba, “Nhanh lên!”

Giang Hạ Ly nghe được tiếng động đi ra, vừa nhìn thấy trận thế này đã biết, chính mình ngàn sợ vạn sợ, sợ nhất là chuyện không may vẫn tìm đến trên đầu nàng.

Nàng cũng không muốn dây dưa với một quan sai ở chỗ này, bình tĩnh đẩy Tiểu Tứ ra, “Được rồi, thân ngay thẳng không sợ bóng hình nghiêng, ta tin tưởng Lưu đại nhân sẽ không vô duyên vô cớ oan uổng ta, nhất định là có nhầm lẫn gì, ta vẫn đi một chuyến xem sao.”

Cứ như vậy, hơn nửa đêm Giang Hạ Ly bị dẫn tới phủ nha, đây là lần thứ ba nàng tới nơi này, không giống với hai lần trước chính là, lần này nàng không đi hậu đường, mà là bị dẫn đến chánh đường trống trải u ám, phía trên bốn chữ “Gương sáng treo cao”, khiến lòng người ta ngộp lạnh.

Hôm nay Lưu Thanh Thụ mặc quan phục, ngồi nghiêm chỉnh ở trên chủ vị đại đường, hơn mười nha dịch có bộ mặt cứng nhắc, chia ra hai bên.

Nàng đi đến công đường, quỳ gối xuống đất, “Dân nữ Giang Hạ Ly, khấu kiến Tri phủ đại nhân.”

“Giang cô nương, đêm khuya gọi người tới, vẫn là vì vụ án mạng huyền nghi trước tửu phường của người kia, lúc trước bản quan từng nhiều lần hỏi dò người, nhưng người vẫn luôn không nói lời thật, hiện tại đến công đường, người cần phải hiểu rõ, giấu giếm chân tướng, đối với người không có một chút ích lợi.”

Giang Hạ Ly thẳng thắn vô tư hưởng ứng: “Đại nhân, dân nữ cũng coi như xuất thân gia đình trong sạch, tuy chưa nói tới đọc đủ thi thư, nhưng cũng là người lý lẽ rõ ràng, án mạng phát sinh ở trước cửa tiệm ta hay không còn không biết được, không thể bởi vì có cỗ thi thể xuất hiện ở cửa tiệm ta, mà ta lại chủ động báo quan, liền nói vụ án mạng này có liên quan đến ta, thỉnh đại nhân đưa ra chứng thực.”

Lưu Thanh Thụ không hề ôn hòa ân cần giống như lúc trước, cứng nhắc giương lên khuôn mặt quan gia lạnh như băng, vỗ Kinh đường mộc, quát: “Quả nhiên là nha đầu điêu ngoa! Nếu muốn chứng cứ, bản quan sẽ cho người chứng cứ!”

Hắn khê giương tay lên, liền có một tên quan sai bưng một kiện đồ vật ra, đưa đến trước mặt nàng.

“Đây là ban ngày bản quan sai người lên vào hậu viện của người thì từ trong phòng bếp phát hiện một dao thái, trên dao còn có vết máu, trải qua khám nghiệm kiểm tra, lưỡi dao cùng vết thương trí mạng trên ngực đại hán hoàn toàn trùng khớp, bởi vậy có thể thấy được, người nọ là chết ở dưới dao của người!”

Giang Hạ Ly khiếp sợ kêu lớn: “Đại nhân! Ngài... không phải hồ đồ rồi chứ? Lúc người nọ chết, trên người không hề có vết máu, rõ ràng không phải chết dưới thân dao, hôm trước không phải đại nhân cũng nói hấn là trúng độc mà chết ư, tại sao chỉ chớp mắt liền biến thành bị người dùng dao thái sát hại rồi? Huống chi con dao này ta chưa từng thấy qua, làm sao lại thành hung khí giết người đây?”

Lưu Thanh Thụ cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên nguỵ biện. Lúc trước bản quan mời người đến trong phủ một chuyến, vốn hi vọng có thể lấy lý cảm hóa người, khiến người cúi đầu nhận tội, đáng tiếc người hồ đồ ngu xuẩn không linh hoạt, bản quan đành phải lấy ra bằng chứng, hiện tại bằng chứng như núi, người còn không thừa nhận? Xem ra không dùng đại hình người sẽ không cung khai, người đâu! Đánh nàng ta hai mươi đại bản!”

Nói xong, hắn đang muốn đưa tay đến ống trúc lấy thẻ, chợt một người có bộ dáng sư gia chạy tới, ở bên tai hắn khe khẽ nói mấy câu, hắn do dự một chút, lại thu tay trở về.

“Trước đem nghi phạm bắt giam, chọn ngày thẩm tra lại!” Nói xong liền đứng dậy muốn đi.

Giang Hạ Ly lớn tiếng nói: “Đại nhân, trời đất sáng ngời, nhật nguyệt chứng giám, nếu Giang Hạ Ly ta là hung thủ giết người, nguyện thân đầu cách biệt. Nếu đại nhân vì kết án mà qua loa định tội cho ta, đại nhân, lương tâm ngài ở đâu?”

Lưu Thanh Thụ không để ý tới nàng, mấy tên nha dịch kéo nàng lên, nhốt nàng một mình một gian vào trong phòng giam.

Cửa sắt vừa đóng, nha dịch ở bên ngoài hô, “Khuyên người sớm nhận tội một chút, có thể khỏi bị chịu nổi khổ da thịt.”

Nàng cười lạnh phản bác: “Ta trước nay sẽ không làm đảo lộn những chuyện đen trắng, muốn ta nhận tội thay người khác... trừ phi ta chết!”

“Chết oan trong lao này cũng không phải chỉ một, hai người, còn sợ nhiều thêm một người là người sao?”

Bọn nha dịch nói xong, liền cười ghênh ngang rời đi.

Hai đầu gối nàng mềm nhũn, ngã ngồi ở trên mặt đất lạnh băng, bốn phía một mảnh tối đen, giống như tâm tình hiện giờ của nàng, không nhìn thấy một tia sáng.

Giang Hạ Ly a Giang Hạ Ly, rốt cuộc là người đã đắc tội thần linh phương nào, lại làm cho bản thân lâm vào hoàn cảnh thế lương không nơi nương tựa như vậy?

(1) Thiên thủ quan âm: Quan âm ngàn tay.

8. Chương 8

Lưu Thanh Thụ cười một tràng đi vào hậu đường, đã thấy người kia ngồi trước mặt, liền mở miệng nói: “Ta mới chỉ thẩm vấn, hù dọa nàng mấy câu, cũng chưa đánh nàng, người đã kêu người gọi ta về, thế nào, người còn sợ ta không biết thương hương tiếc ngọc à?”

Ngồi yên ổn ở trong cái ghế Hoàng hoa lê⁽¹⁾ đó, chính là Ôn Đình Dận, hắn lãnh đạm nói: “Người có thể thương hương tiếc ngọc hay không ta không xen vào, có điều nha đầu kia ta cần dùng đến, nếu người làm nàng ta bị thương, chẳng phải là ta đã uống phí mất một phen tâm tư này.”

“Chuyện này nói đến thật thú vị, nếu người đã hoài nghi có người cố tình hãm hại nàng, thì trực tiếp nhắc nhở nha đầu đó không phải được rồi, hà tất muốn phí nhiều công sức cứu nàng như vậy?”

Hắn thông thả ung dung mà trả lời: “Chuyện này từ lúc vừa mới bắt đầu đúng là có người cố ý bố trí cái bẫy, có lẽ nha đầu kia vô ý đã biết được bí mật gì trong đó, mới có thể bị người theo dõi, muốn diệt khẩu nàng ta.”

“Chỉ bằng việc nàng ở trên đường thiếu chút bị một cây gậy nện vào, đã nói nàng sẽ bị giết người diệt khẩu, có phải người đã có chút chuyện bé xé ra to rồi không?”

“Chỗ nàng ta gặp nạn lúc ấy, là một nhà bán quần áo, ta cho người đi tra xét, cây gậy kia rơi xuống từ lầu hai, nhưng người của ta trở về bẩm báo nói gian kia là phòng trống, căn bản không có người nào ở, hiển nhiên là có người tạm thời sử dụng một chút, nếu không nào có trùng hợp như vậy?”

Lưu Thanh Thụ trầm ngâm nói: “Chuyện này, có vẻ như đơn giản, kỳ thật phía sau có ẩn ý lớn, chỗ này của ta chưa hẳn đã tra ra được kết quả, nhưng hiện giờ bắt giam nha đầu kia, cũng không thể giam lại cả đời, cuối cùng vẫn có lúc phải thả ra ngoài, vậy...”

“Nếu người đã không thăm tra được, tại sao không nộp lên Hình bộ của kinh thành?” Ôn Đình Dận đưa ra một chủ ý, “Cứ nói phía trên có chuyện, quan hệ trọng đại, yêu cầu áp giải lên kinh chịu thăm tra, khoai lang bổng tay này cũng có thể chuyển cho người khác.”

“Người nói thật đơn giản, áp giải phạm nhân lên kinh? Trước tiên không nói đến nàng ta căn bản không phải là phạm nhân, ta không thể vô duyên vô cớ oan uổng một người tốt, lại nói, cho dù nàng ta là phạm nhân, ta vẫn phải đưa bản báo cáo trước, chờ Hình bộ chịu tiếp nhận, ta mới có thể phái người đưa đi.”

“Không cần phải phiền phức như thế, ngày mai ta sẽ về kinh, người, ta sẽ mang đi cho người.”

Lời của Ôn Đình Dận làm cho Lưu Thanh Thụ sửng sốt: “Người mang người đi? Lấy danh nghĩa gì? Thay ta áp giải phạm nhân, hay là...”

“Nói thế nào tùy người.” Hắn giống như lười nghĩ chuyện này, đứng lên chuẩn bị muốn đi, “Chính Ngọ ngày mai khởi động thuyền, người phái hai quan sai đưa người lên là được, những chuyện khác giao cho ta.”

Lưu Thanh Thụ nhìn hắn hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: “Đình Dận, ta biết người cũng được bảy tám năm rồi, chưa từng thấy người quan tâm chuyện của ai đến như vậy, chuyện sinh lão bệnh tử trên trần gian này có thể rất nhiều, nếu người cũng đi quán giống như quán nha đầu này, người không chết vì mệt mới lạ! Gia nghiệp lớn như vậy còn chưa đủ cho người bận tâm à?”

Ôn Đình Dận không để ý đến hắn, nhắc chân đi ra ngoài thì lại bỏ lại một câu: “Nhớ kỹ, trước chính Ngọ ngày mai đem người đi lên trên thuyền.”

Ngày kế, lúc Giang Hạ Ly bị người ta áp giải đến bờ biển, nàng vẫn chìm đắm trong nỗi khiếp sợ vô tội bị bỏ tù đêm qua, vừa rồi quan sai gọi nàng từ trong phòng giam đi ra, nàng cho là mình lại phải ra công đường, không ngờ tới là lại bị mang ra khỏi phủ nha, sau khi bị nhốt vào trong một chiếc xe ngựa, lại bị dẫn tới bờ biển.

“Quan sai đại ca, chúng ta đây là muốn đi chỗ nào?” Nàng nhin không được nói thầm ở trong lòng, sẽ không phải là nàng còn chưa bị kết án, đã phải bị đẩy vào trong biển chứ?

Quan sai không để ý tới nàng, đẩy nàng lên trước một sàn tàu, ở đó đã có một nam tử trung niên mặc thường phục đứng, nhìn thấy nàng liền hỏi: “Là người Lưu đại nhân đưa tới sao?”

“Vâng, người đã đưa đến, các người nhìn xem, nếu người không sai, thì ký tên trên công văn đi.”

Giang Hạ Ly mở mắt trừng trừng nhìn người hai bên “mua bán” chính mình, nam tử trung niên kia đang ký tên trên công văn, sau đó chấp tay với hai vị quan sai.

“Vất vả hai vị quan sai đại ca rồi.” Tiếp theo khom người với nàng nói: “Giang tiểu thư, mời đi lên thuyền.”

“Lên thuyền?” Lúc này nàng mới chú ý tới chiếc thuyền lớn cách đó không xa... sao mà nhìn quen mắt thế?!

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nàng ghen hòng nhìn trân trối lại đầu đầy mở mịt.

Nam tử trung niên cười đáp, “Cô nương có nghi vấn gì, mời lên thuyền hỏi chủ thuyền chúng ta, ngài ấy đang chờ ngài trên thuyền.”

Cẩn cẩn cánh môi, nàng quay đầu lại nhìn hai gã quan sai còn đang đứng nguyên tại chỗ kia, tay vịn chuôi đao. Xem ra dù nàng không bị gông cùm trói buộc cũng không trốn thoát được rồi, hôm nay chiếc “tàu tặc” này, không thể nghi ngờ là nhất định phải đi lên.

Có lẽ, câu đó mấy ngày nay tới giờ của nàng, đều có thể cởi bỏ ở trên con thuyền kia, nhưng, cũng chưa biết chừng a...

Ai, đã chán nản như vậy, chỉ có thể thuận theo thôi.

Theo sự hướng dẫn của nam tử trung niên, nàng nhìn thấy Ôn Đình Dận, vẫn ở trong khoang thuyền chỉ huy đó, hắn ngồi ở trước cái bàn rộng, hai tay khoan lại, xem xét kỹ lưỡng bản đồ biển to lớn mở ở trước mặt kia, như có điều suy nghĩ.

Lúc hạ nhân thông báo Giang cô nương đã đến thì hắn mới nghiêng thân, sau khi liếc nàng một cái nói: “Vào đi.”

Giang Hạ Ly đứng ở trong khoang phòng, sống lưng lạnh run từng đợt.

Nàng vẫn luôn cho rằng mình bị cuốn vào trong một âm mưu, cũng từng đoán những việc này có liên quan đến hắc huy hay không, thế nhưng khi nàng thực sự bị người áp giải từ trong phòng giam đến trên thuyền của hắc huy thì nàng mới tin tưởng mình thật sự đã đoán đúng, lại càng không thể tin được hắc huy thậm chí có năng lực như thế, có thể tùy ý điều động an bài quan phủ triều đình, đối phó với một dân chúng bình thường.

“Không cảm tạ ơn cứu mạng của ta à?” Ôn Đình Dân nghiêng thân nhìn nàng, “Nếu không, hiện giờ người đã khoác gông mang xiềng rồi.”

“Cảm tạ ngài?” Nàng hồ nghi hỏi, “Chẳng lẽ là ngài đem ta từ trong nhà giam cứu ra?”

“Không tính là như vậy.” Hắc huy mỉm cười, tươi cười gian xảo nói: “Chỉ là thuận nước giong thuyền thôi. Án tử của người quá nặng, Lưu Thanh Thụ không thẩm tra được, chỉ có thể chuyển giao người đến Hình bộ ở kinh thành, mà ta đúng lúc muốn hồi kinh, liền thu xếp giúp hắc huy việc này.”

“Nói như vậy, ta phải bị áp giải lên kinh?” Giang Hạ Ly cười lạnh một tiếng, “Vậy thật sự có ý tứ, lúc nào thì ta biến thành tội phạm quan trọng vậy?”

“Người làm việc gì, chính người biết, ta nói rồi, ta chỉ là thuận nước giong thuyền thôi.”

Biểu tình xem thường của hắc huy chọc giận nàng, cả giận nói: “Nếu đã như vậy, tại sao Ôn Thuyền Vương không trối gô ta lại, không sợ phạm nhân ta đây chạy mất sao?”

Ôn Đình Dân buồn cười mà hỏi lại: “Biển rộng mênh mông, người muốn chạy là chạy trốn được ư? Ta không trối người, là ngại cho mặt mũi của Thiên Tư, nó còn chưa biết chuyện của người, lát nữa ta sẽ nói người muốn lên kinh thăm người thân, đi cùng thuyền với chúng ta, người hắc huy là cũng không đến nỗi muốn đem chuyện của mình nói toạc ra ngoài chứ?”

Giang Hạ Ly không ngớt cười lạnh: “Được, nghĩ thật là chu đáo... ta may mắn ba đời, có thể ngồi thuyền của Ôn gia vào kinh chịu bị thẩm tra...”

“Quả thực là may mắn.” Hắc huy nhìn vào nàng gương mặt thối: “Ta khuyên người vẫn là ngấm lại cho thật tốt, sau khi vào kinh nên biện hộ cho mình như thế nào đi. Đúng rồi, còn có...” Hắc huy có ý xấu hướng về phía nàng nháy mắt. “Đối mặt với người nhà của người như thế nào, cùng với, vị hôn phu tiền nhiệm của người nữa.”

Nàng thật hi vọng giờ khắc này cuồng phong gào thét, sấm sét vang dội, cho dù không đánh chết Ôn Đình Dân, cũng phải đánh chìm con thuyền này, nàng thà rằng chết đi, cũng không muốn lưng đeo tội danh có lẽ có(2) bị người vũ nhục.

Lúc này, Ôn Thiên Tư cũng biết được tin tức nàng lên thuyền, tràn đầy kinh hỉ chạy tới, một phen giữ chặt tay nàng.

“Giang tỷ tỷ, sao tỷ lại lên thuyền vậy?”

Ôn Đình Dân liếc xéo nàng, như đang dùng ánh mắt khiêu khích, xem nàng có dám nói thật hay không.

Nàng trừng hắc huy, thật lâu mới thốt ra một câu, “Việc này phải cảm ơn Ôn Thuyền Vương khảng khái trượng nghĩa.”

“Đâu có.” Hắc huy quay đầu đi, không hề nói chen vào nữa.”

Ôn Thiên Tư còn đang tò mò hỏi đông hỏi tây, bởi vì thuyền đã khởi động, hiển nhiên Giang Hạ Ly muốn rời đi cùng bọn họ.

Chuyện cho tới bây giờ, nếu không muốn tự nhận là phạm nhân, nàng chỉ có thể dựa theo lời nói dối bịa đặt của Ôn Đình Dân, tạm thời đối phó mọi tử rất nhiều thắc mắc của hắc huy.

Ôn Thiên Tư không nghi ngờ gì, tuy cũng khó hiểu tại sao chỉ trong một đêm đột nhiên nàng lại thay đổi tâm ý, nhưng vẫn hảo tâm trấn an như cũ, “Nếu tỷ tỷ đã muốn hồi kinh thăm hỏi thân nhân, đương nhiên vẫn là ngồi thuyền của nhà muội là đáng tin nhất, muội cũng đã sớm nói, ngày tháng được ở gần người nhà vốn đã không nhiều, tỷ tỷ một người phiêu bạt bên ngoài, làm sao lại không nhớ nhà chứ?”

Ôn Thiên Tư thấy nàng trầm mặc thì nghĩ là nàng ngượng ngùng, nhưng không biết tâm tình giờ phút này của nàng còn hơn biển khơi bên ngoài, càng thêm sóng dậy bốn bề.

Con đường trở về kinh này, nhất định không thể thoải mái, càng sẽ không là một con đường bằng phẳng.

Giang Hạ Ly chưa từng ngồi thuyền đi xa, trước kia dù từng ngồi thuyền du ngoạn mặt hồ ở ngoại ô kinh đô, nhưng nàng phát hiện cơ thể mình thật sự không chịu được một chút sóng gió, có một lần trên mặt hồ nổi gió, thân thuyền chỉ lắc lư vài cái, nàng liền buồn nôn đến mức hai ngày đều ăn không ngon.

Lần này đi thuyền về kinh, không phải lộ trình ngày một ngày hai, tuy kỹ thuật tạo thuyền của Ôn gia có thể nói là đứng đầu, chiếc thuyền lớn này lại vô cùng vững vàng, nhưng thuyền chỉ mới khởi động được một canh giờ, nàng đã cảm thấy mình ăn không tiêu.

Ôn Thiên Tư tự mình sắp xếp cho nàng vào ở gian phòng cách vách của mình, gian phòng này tuy so với huynh muội Ôn gia hơi kém một chút, nhưng cũng bố trí rất thoải mái, toàn bộ bàn đều dùng đinh dính chặt trên mặt thuyền, không sợ có sóng gió sẽ đổ trượt.

Nàng nằm ở trên giường, hi vọng có thể giảm bớt buồn nôn choáng đầu do say sóng tạo thành, cố tình bắt kể cổ gằng thế nào đều ngủ không yên, đầu vẫn choáng váng đến rồi tỉnh rồi mù.

Trước đó không lâu Ôn Thiên Tư đã tới thăm nàng, mang cho nàng chút thuốc cao cùng một mâm quả sơn tra, nói những thứ này có thể giúp nàng giảm nhẹ say sóng, nhưng nàng ăn rồi dùng rồi, cũng không thấy khởi sắc lên bao nhiêu.

Thời gian lúc bầu trời gần tối, nàng bắt đầu nôn không ngừng, nôn đến mức hôn thiên địa ám, dịch mật gần như đều muốn nôn hết ra, toàn thân một chút sức lực cũng không có, chứ đừng nói đến ăn bữa tối.

Ôn Thiên Tư tới gọi nàng dùng bữa thì thấy nàng lại là bộ dáng này, hoảng hồn, vội vàng gọi đại phu đi theo trên thuyền tới khám bệnh giúp nàng.

May mắn trên thuyền chuẩn bị đầy đủ thảo dược, đại phu mở phương thuốc, liền gọi người đi pha một chén thuốc cho nàng uống, nói có công hiệu an thần trợ ngủ.

Giang Hạ Ly tháo thoa cài vòng khuyên trên đầu, đem tóc dài tán lác xuống, cởi bỏ áo ngoài, dùng chân bông dày bao bọc chặt lấy chính mình, dạ dày không khỏe, đau đầu không dứt, hơn nữa con đường phía trước còn xa vời, nàng nhịn không được cuộn tròn thân mình lại trong chăn, bắt đầu run rẩy từng cơn.

“Thế nào, dọa khóc rồi?” Đột nhiên trên đầu truyền đến giọng nói trêu tức nàng không muốn nghe nhất.

Nàng hơi thò đầu ra, cau mày nói: “Từ trước đến nay ta không biết cái gì gọi là rơi nước mắt.”

“Vậy ngươi làm gì mà cứ luôn run rẩy vậy? Hay là ngươi bị hù sợ rồi?” Hắc khoanh tay trước ngực, nhìn nàng, vẫn cười xem thường như vậy, sau đó lấy một cái lọ đến trên người nàng: “Ăn cái này.”

Giang Hạ Ly cố chống đỡ vươn một tay ra, run rẩy mò đến cái lọ kia, hồ nghi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Độc dược.” Hắc lộ răng trắng như tuyết, còn thật sự có vài phần âm trầm: “Thế nào, không dám ăn.”

Nàng tức giận bóc mở nắp lọ, đem toàn bộ mấy viên thuốc bên trong đổ vào trong miệng, cũng không cần nước, dùng sức nhai vài cái, liền nuốt vào trong bụng.

Ôn Đình Dận nhìn nàng cười nói: “Có chút can đảm, khó trách có thể giết người.”

Nàng dùng sức ném cái lọ lên trên người hắc, hắc vươn tay ra lấy, vững vàng tiếp được.

“Giang Hạ Ly, ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, đáng tiếc ngươi rất ngốc, không biết cảm ơn.”

“Ân nhân cứu mạng?” Nàng dùng chân mền che kín miệng mũi lại, có tiếng cười lạnh rầu rĩ từ dưới chân truyền đến, “Sao ta lại cảm thấy từ khi gặp được ngài đến giờ, ta vẫn luôn không may nhỉ?”

“Ồ? Ngươi nghĩ như vậy?” Hắc cúi người xuống, nhìn khuôn mặt tuyết trắng chảy mồ hôi lạnh rùng rùng của nàng, tươi cười càng thêm tuần lãng, “Ta đây có thể cam đoan với ngươi—ngươi sẽ vẫn liên tục không may.”

Giang Hạ Ly nhìn chằm chằm hắc: “Vì sao? Ta đắc tội ngài lúc nào ư?”

“Đúng vậy. Đáng tiếc người biết quá muộn rồi.” Hấn đứng thẳng lên, thản nhiên nói: “Có điều người vẫn có cơ hội hối lỗi, chờ người nhớ ra, nếu như cầu tình nhận sai với ta, ta có thể giúp người rửa sạch tội danh.”

“Chậm đã!” Thấy hấn muốn đi, nàng lập tức chống đỡ ngồi dậy, “Ngài cũng phải cho ta chút gợi ý chứ, là lúc ngài ở Bành Thành ta đã đắc tội ngài à? Sao ta một chút cũng không nhớ rõ?” Mới có tranh cãi mấy lần, hấn không tính là đắc tội gì đi?

Ôn Đình Dân tự nhiên xoay người: “Được, cho người một gợi ý... ba năm trước.”

Nàng nhất thời sửng sốt, ngây ngốc nhìn hấn rời khỏi khoang thuyền, cửa khoang nặng nề đóng lại.

Ba năm trước? Khi đó nàng còn là một tiểu thư quý của chính không ra, cổng trong không bước, vừa không được nuông chiều, cũng không có tư sắc.

Đại danh của Ôn gia tuy sớm có nghe nói, nhưng cũng không kết giao với nhà nàng, nàng cũng không nhớ rõ trong danh sách đến phủ làm khách, từng có tên Ôn Đình Dân, nếu không những muội muội tỷ tỷ có mệnh tướng tìm phu quân có tiền của nàng, chẳng phải đã sớm náo loạn đến lật trời rồi?

Nhưng mà, hấn lại nói ba năm trước mình từng đắc tội hấn, khẳng định địa điểm nhất định là ở kinh thành, vậy... vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vốn đã choáng đầu tưởng óc rồi, chuyện này khiến nàng càng đau đầu muốn nứt ra, nhưng cũng không biết là thuốc hấn cho nổi lên tác dụng, hay là thuốc thang của đại phu giúp nàng có tác dụng, cũng có lẽ là hai ngày nay nàng đã quá mệt mỏi, không bao lâu liền mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Không nghĩ tới ngủ thẳng đến nửa đêm, thân thuyền đột nhiên bắt đầu lay động dữ dội, nàng quay cuồng mấy cái, lại ngã nhào xuống dưới giường, té đến thất điên bát đảo, mạnh mẽ tỉnh dậy.

Mở mắt ra, nàng phát hiện trừ bỏ cái bàn cùng chiếc giường cố định ra, những đồ vật khác đều đình đình đang đang lay động không ngừng, toàn bộ thân thuyền tựa như một chiếc nồi lớn, chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải, nhấp nhô không ngừng.

Nàng giãy dụa đứng lên, dạ dày lại chưa đau, nhưng bởi vì chưa ăn cái gì, nên không nhả ra được cái gì nữa, nàng chỉ có thể bò đến cửa, dùng sức kéo cửa khoang, nào biết trước mặt một vùn biển đánh lại đây, tức khắc bắn ướt lên nửa thân mình nàng.

“Trở về!” Một tiếng quát khê theo một bóng người nhanh chóng từ bên cạnh xông lại, tiếp theo nàng bị một lực rất lớn đẩy trở về khoang thuyền, cửa phòng lại lần nữa bị đóng lại.

Nàng thở hồng hộc nhìn vào hấn, tin tưởng trong mắt mình nhất định có hoảng sợ: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sóng gió bình thường nhất trên biển, không có gì.” Tuy một thân hấn cũng ướt sũng nước biển, nhưng quả thực không chỉ trấn định hơn nàng gấp trăm lần.

Thân thuyền lại lung lay một cái, nàng gần như ngã quỵ, hấn kéo nàng một phen, nàng cứ như vậy vừa vịn ngã vào trong ngực hấn.

Nàng thở hổn hển vội vàng nói xin lỗi, nhưng hai chân như nhũn ra, căn bản đứng không vững, cơ hồ cũng muốn kéo hấn ngã xuống, vì thế hấn đem nàng kéo tới bên giường, từ dưới giường túm ra một cái dây thừng thật dài.

Giang Hạ Ly trừng to hai mắt hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

“Nếu như người không muốn gãy xương hoặc ngã chết, đây là phương pháp bảo vệ mình hữu hiệu nhất.”

Hấn nhét nàng vào trong chăn, sau đó dùng dây thừng đem nàng cùng chăn, giường cột vào với nhau, quả nhiên, bất luận sóng gió to thế nào, thân thuyền có lung lay thế nào, bởi vì giường không động, nàng cũng sẽ không động, nhưng mà, đầu choáng váng cũng vẫn ngăn không được, nàng ngọ nguậy mấy cái, gian nan nói: “Ta... ta lại muốn ới rồi.”

“Người vẫn còn ới được à?” Hấn châm biếm nói, xoay người muốn đi.

Nàng ở phía sau suy yếu hô một tiếng, “Này... đợi một chút...”

Hắn lại dừng lại, nhìn nàng vẻ mặt tiêu tụy, đầu tóc tán loạn, sắc mặt tái nhợt giống như quỷ, trừ bỏ đáng thương, vẫn là đáng thương.

“Muốn để ta giúp người?” Hắn đứng ở bên giường, cúi thân nhìn nàng.

Lúc này, tình hình lay lắt của thân thuyền khá hơn so với vừa rồi một chút, nhưng hắn ở trong mắt nàng, lại vẫn cao thấp trái phải đung đưa.

“Ngài... biết trị choáng váng thế nào không?” Nàng không muốn hướng về hắn cúi đầu, nhưng không thể không thừa nhận, ở phương diện kinh nghiệm đi trên biển, nàng và hắn cách biệt một trời một vực.

“Ăn nhiều thuốc như vậy còn chưa thấy chuyển biến tốt hơn à?” Hắn ngồi vào mép giường, “Vậy thì còn có một biện pháp, nhưng mà... ta sợ người không chịu.”

“Ta chịu!” Chỉ cần có thể ngừng lại choáng váng buồn nôn chết tiệt này, muốn nàng làm cái gì đều được.

Nụ cười quỷ dị mập mờ kia lại hiện lên trên khóe môi hắn, “Thật không? Đây chính là lời người nói, không được ân hận.”

(1) Gỗ Hoàng hoa lê: là 1 trong 4 loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê sí, Thiết lực).

(2) Có lẽ có: Thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

9. Chương 9

Cám giác được sóng gió xác thực dần dần bình ổn, hắn cởi bỏ dây thừng ra. Xốc lên một góc chăn của nàng, một bàn tay vươn vào trong, đè lại lồng ngực của nàng.

Ngũ quan vốn rối rắm của nàng thoáng chốc càng trở nên rối rắm, nghẹn họng trần trối mà trừng mắt nhìn hắn, giống như muốn hô to lại không dám la lên, miệng mở rộng, một chút tiếng động cũng không phát ra được.

“Huyệt vị này gọi là huyệt Cưu vĩ(1), chuyên trị say sóng.”

Ngón tay của hắn hơi dùng sức, từng chút từng chút ấn xuống xoa cái huyệt vị kia, độ ấm của đầu ngón tay xuyên thấu qua quần áo mỏng manh truyền đến trên da thịt nàng, da toàn thân nàng theo đó mà căng thẳng.

Hắn nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của nàng, cố ý lại cúi thấp đầu xuống mấy phần, càng tới gần nàng, nhỏ giọng nói: “Đáng tiếc người không dám cởi quần áo, nếu không hiệu quả ấn xoa sẽ càng tốt hơn.”

Một luồng máu nóng mãnh liệt xông lên trên hai má tái nhợt của nàng, nàng cơ hồ muốn cắn môi đến chảy máu, một cử động cũng không dám đóng chặt hai mắt, mi tâm nhú chặt lại, tựa như chịu đựng độ mạnh yếu trên đầu ngón tay hắn như chịu hình phạt vậy.

“Người cũng có lúc sợ à?” Hắn vẫn càng không ngừng châm chọc nàng, “Ta cho rằng người là người không sợ trời không sợ đất đấy! Ngày đó trong đồng giấy nát vụn của người viết— Sát thân thành đại nghĩa, thiên địa tự phù linh. Ai có ngàn năm tuổi, chẳng qua tỉnh chiêm bao. Nhân sinh như giấc mộng a... Yêu cũng được, hận cũng thế, đều là một màn mây khói, nào có cái gì có thể đáng giá để sợ hãi?”

Nàng đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm ý cười trên khóe miệng hắn, “Ngài là bạn bè của Liễu Thư Đồng à? Ngài muốn nói cái gì? Ta cũng đã buông tay rồi, còn có yêu hận gì có thể nói!”

“Người thật sự buông tay rồi ư? Nếu đã buông bỏ rồi, vì sao còn phải ủy khuất chính mình trốn ở nơi Bành Thành nho nhỏ này? Nếu thật sự buông tay, vì sao còn muốn dùng tên thật viết văn? Người muốn dẫn ai tới đồng tình thương cảm người? Người cho rằng người nắm được tâm người nam nhân kia trở về sao? Nói

cho người biết, lòng của nam nhân thay đổi dễ dàng nhất, chúng ta thích, vĩnh viễn là đóa hoa tươi mới nhất, mà không phải cỏ dại ven đường.”

Nước mắt đột nhiên tràn lên hốc mắt nàng, nàng cố gắng trợn to con mắt, bởi vì chỉ cần mình hơi chớp mắt, nước mắt sẽ từ khóe mắt lăn xuống.

Nàng hận chết Ôn Đình Dân! Người nam nhân này lúc trước cũng không nhận biết nàng, vì sao lại hiểu biết tâm tư nàng như thế? Từng câu từng câu, không chút lưu tình lột trần giả tạo của nàng, vừa đem người mà nàng không muốn nói ra nhất trắng trợn mổ xẻ, vừa đem chuyện này tàn nhẫn nói đến cùng, lại làm đến không chút để ý, thờ ơ như không như vậy.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ôn Thuyền Vương, nếu ta từng đắc tội ngài, ngài có thể có trăm ngàn biện pháp để trừng ta, nhưng hiện giờ ngài dùng phương pháp này, là loại bỉ ổi nhất, làm cho người ta thật xem thường!”

Hắn vừa nghe, ngón tay nhất thời ngừng ấn xuống, mâu quang thâm trầm nhìn chăm chăm nàng, “Người sai rồi, Giang Hạ Ly, hiện giờ ta dùng, là phương pháp hữu hiệu duy nhất, người nên cảm kích ta, bởi cách làm tự cho là đúng của mình, căn bản không cứu được người, người có thể cứu người, chỉ có ta mà thôi.”

Giang Hạ Ly không biết đêm nay mình ngủ lại như thế nào, hôm sau sau khi tỉnh lại, đầu vẫn choáng váng như cũ, bước chân giẫm trên mặt thuyền đều rất nhẹ nhàng, giống như thân thuyền còn đang lắc lư không ngừng.

Nàng loạng choạng đi đến trước gương đồng, trong gương là một bộ dạng xấu xí không giống người không giống quỷ, làm cho nàng nhìn ngẩn ra hơn nửa ngày.

Người trong cái gương này là nàng à? Hai ngày trước, nàng vẫn còn là nữ chương quỳ trẻ tuổi ở Bành Thành, mở ra tửu phường nhỏ, viết văn chương yêu thích, có rất nhiều người cổ vũ cho nàng, những ngày sau này thích ý tiêu dao.

Chỉ chớp mắt, nàng thành nghi phạm giết người, ngồi ở trên kinh thành này, đi về hướng kinh thành nàng không muốn trở về...

Nàng rốt cuộc là đắc tội trời, hay là đắc tội đất? Vì sao phải dày vò nàng như vậy?

Nếu ngày đó nàng không giận dỗi rời nhà đi, cho dù nàng là trò cười người người xem thường trong gia tộc thì sao, ít nhất sẽ không có quan hệ với việc giết người, nhiều lắm cả đời không gả ra được mà thôi.

Có thể thế nào, lại có thể ra sao? Giang Hạ Ly, cả đời này người thua bởi tính khí quật cường hiếu thắng này của người thôi!

Lúc này có người gõ cửa, giọng nói của Ôn Thiên Tư ở ngoài cửa vang lên, “Giang tỷ tỷ, đồ ăn sáng chuẩn bị xong rồi, tỷ muốn ăn không?”

Nàng không trả lời, bởi vì căn bản không còn khí lực.

Ôn Thiên Tư dường như cũng không nhất định phải đợi đến khi nàng trả lời, tự mình đẩy cửa ra, thấy nàng ngồi ở trước gương, liền cười nói: “Tỷ đã thức dậy rồi? Thế nào, có phải cũng đói bụng rồi không? Muội bảo bọn họ nấu chút cháo loãng cho tỷ, còn chuẩn bị chút dưa muối, tỷ đừng ngại sơ sài, đại phu nói ngày hôm qua tỷ nôn đến tổn thương tỷ vị(2), chỉ có thể ăn những đồ này trước. Ai nha, muội giúp tỷ chải đầu nhé.”

Từ bàn trang điểm tìm tới cây lược gỗ, Ôn Thiên Tư đứng ở sau lưng bắt đầu chải đầu giúp nàng, Giang Hạ Ly từ đầu đến cuối đều tùy nàng đùa nghịch, không nói một câu.

Chờ sau khi Ôn Thiên Tư chải đầu thật tốt cho nàng, lại nói: “Ai nha, quên mang một bộ y phục sạch sẽ cho tỷ rồi, tỷ chờ một chút...” Nói xong liền vội bước chạy về gian phòng của mình, cầm kiện y phục trắng như tuyết đến trước mặt nàng, cười nói: “Giang tỷ tỷ, đây là quần áo của muội, tỷ ráng thay trước, chờ trở về kinh, muội sẽ bảo người làm cho tỷ mấy món.” Giang Hạ Ly nhìn bộ y phục kia, rất cục cảm khái mở miệng: “Cá tính huynh muội hai người thật sự khác nhau thật nhiều.”

“Có thể bởi vì bọn muội không cùng một nương sinh ra.” Nhìn thấy kinh ngạc trong mắt nàng, Ôn Thiên Tư giải thích nói: “Nương muội là thiếp của cha muội, lúc muội ba tuổi bà đã qua đời, lên năm tuổi cha cũng đi theo, không phải muội đã nói qua với tỷ, trong nhà do một người cô chủ sự, mấy hài tử bọn muội đều là cô nuôi dưỡng trưởng thành, chẳng qua muội luôn dính lấy ca ca, huynh ấy còn nói muội là cái đuôi có muốn bỏ cũng không bỏ được.”

“Ồ chung với hần, sẽ không bị mấy lời độc miệng kia của hần khi dễ à?”

Ôn Thiên Tư nở nụ cười: “Mới đầu cũng có khóe, về sau biết đó chẳng qua là thói quen nói chuyện của huynh ấy, cũng không có ác ý, cho nên muội cũng không để ý nữa.”

Lúc này tỷ nữ tiến đến bẩm báo: “Tiểu thư, chúng ta sắp lên đảo rồi.”

“Được, ta biết rồi.” Ôn Thiên Tư cầm quần áo đặt ở bên giường, “Tỷ thay quần áo trước đi, lát nữa muội dẫn tỷ lên đảo đi chơi, tỷ hít thở gió biển trên đảo một chút, đầu sẽ không choáng váng nữa.”

“Lên đảo? Không phải chúng ta trực tiếp về kinh à?”

“Không phải. Trên đường chúng ta còn phải dừng lại ở trên đảo này một ngày.” Nói xong, nàng liền rời đi trước.

Đột nhiên thân thuyền chấn động, giống như cập bờ.

Giang Hạ Ly thay đổi y phục, tùy tiện ăn vài miếng cháo loãng, liền cùng Ôn Thiên Tư xuống thuyền, cảm giác giẫm chân ở trên đất bằng thật sự rất tốt, tuy thân thể của nàng có chút bay bổng như cũ.

Ngước mắt nhìn ra, Ôn Đình Dân đã đứng ở phía trước, hần khoanh tay mà đứng, trước mặt còn có hơn mười nam tử xa lạ, mỗi người đều thân mang vũ khí, nhưng lại tươi cười chân thành nói gì đó với hần, bên này còn có người vội vàng dỡ hàng hóa từ trên thuyền xuống.

Nàng tò mò hỏi: “Những người này là ai, cũng là buôn bán à?”

Ôn Thiên Tư hé miệng cười: “Muội nói ra, tỷ sẽ bị hù chết cho coi.”

“Ừ?”

“Những người này là hải tặc.”

Giang Hạ Ly thật sự bị hù sợ rồi, “Hải tặc?”

“Đúng vậy, vì sao thương thuyền của Ôn gia có thể ở trên vùng biển tự do tùy ý đi lại, cái giá này tỷ hiểu chưa? Ôn gia chúng muội không làm quan trong triều, mặc dù có lực lượng của mình có thể bảo vệ thuyền đội, nhưng muốn giao tiếp với những hải tặc không có chỉ huy, chỉ dùng sức mạnh thì không được, những hàng hóa này coi như là lễ vật tặng cho hải tặc đi, mà bọn hần cũng coi như giữ chữ tín, hàng năm sau khi lấy lợi ích, đều sẽ không đánh chủ ý lên thương thuyền Ôn gia.”

Nàng cười lạnh một tiếng, “Đều nói quan phi một nhà, thì ra không chỉ quan phi, ba nhà quan, thương, phi đều tương thông.”

Lúc này Ôn Đình Dân vừa vặn hướng về phía hai người đi tới, nghe được lời của nàng, cười châm chọc, hỏi ngược lại: “Người dựa vào nghề bán văn như ngươi, ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu sao?”

“Đúng vậy, ta không chỉ biết người không rõ, không phân biệt trung gian, hơn nữa không thông lẽ thường, không hiểu phong tình, thật sự là kẻ ngu dốt đệ nhất thiên hạ.”

Nàng đột nhiên trào phúng chính mình, Ôn Thiên Tư nghe xong thì hoang mang, “Giang tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Hần lại nghe đến tươi cười đầy mặt, “Hiếm thấy người rớt cuộc nhìn rõ chính mình một lần, chỉ là bệnh ngặt này lại khó trị nhất, nếu người muốn trị, có lẽ ta có thể cho người một ít thuốc rất hữu dụng.”

Giang Hạ Ly lộ một nụ cười hết sức sáng lạn, “Vậy thì đa tạ Ôn Thuyền Vương rồi.”

Ôn Thiên Tư tò mò nhìn hai người, rõ ràng cảm thấy giữa bọn họ có gì không đúng lắm, lúc muốn hỏi dò nhiều chút thì đột nhiên nhìn thấy nghiêng nghiêng phía trước chớp qua một đạo nhân ảnh, lập tức cười chạy tới: “Khổng đại ca!”

Nhìn thấy nàng xông tới bên cạnh một gã hải tặc, dáng người hải tặc kia so với người bình thường cao hơn một cái đầu, nghe nàng gọi hắn là “Khổng đại ca”? Người này đúng là khổng vũ mạnh mẽ, người cũng như tên! Nghĩ đến đây, Giang Hạ Ly không khỏi cười ra tiếng.

Ôn Đình Dân nghe được tiếng cười của nàng, quay ra nhìn nàng: “Xem ra hôm nay đã sống lại rồi, không phải bộ dáng chết như ngày hôm qua.”

Vừa nhắc tới ngày hôm qua, nàng đột nhiên nhớ đối thoại mập mờ cũng với hành vi mập mờ của hai người đêm qua, lập tức cơ thể toàn thân lại căng thẳng lên.

“Lại đây.” Hắn ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Giang Hạ Ly rất không tình nguyện mà bước qua hai bước, “Ôn Thuyền Vương có chuyện gì chỉ bảo?”

“Nếu ta nói, đem người bán cho hải tặc, ngươi có nguyện ý không?” Hắn cười mỉ mỉ dán ở bên tai nàng nói.

Nàng cảm thấy hơi thở nóng ấm của hắn lướt nhẹ trên mặt mình, một trận tê dại, không khỏi hơi rụt đầu vai lại, nhưng ngay sau đó lại lập tức liếc mắt trừng hắn, “Ta không tin ta có thể giá trị mấy lượng bạc.”

“Thế nhưng ở đây không có nữ nhân, so sánh chút, ngươi rất đáng giá đấy.”

Hắn ghènh đón ánh mắt bất mãn của nàng, dùng một loại con ngươi muốn nhìn vào sâu trong nội tâm nàng nhìn nàng, nàng muốn né tránh tầm mắt kỳ lạ này của hắn, rồi lại không thể khắc chế bị con ngươi đen sâu thẳm của hắn thu hút.

Nàng còn đang hết sức hoảng thần, hắn bỗng nhiên khê vươn tay ra, nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đến trên một chiếc thuyền nhỏ bên cạnh, nàng lung lay vài cái, đứng không vững, còn tưởng rằng mình sắp rớt vào trong biển.

“Này, ngài còn chê ta chết chậm à!” Nàng tức giận xoay tay đập một quyền vào lồng ngực hắn, lại nghe thấy tiếng cười vui vẻ của hắn.

“Lái thuyền.” Ôn Đình Dân ra lệnh.

“Đợi chút, lái thuyền? Đi đâu?” Nàng hoảng hốt lo sợ, lại không dám đứng lên, đành phải nhanh chóng ngồi xuống.

Trên thuyền có hai người chèo, một trái một phải vung mái chèo, chậm rãi đi đến trên mặt biển bên cạnh, ở chỗ này, có một cái lưới mở thật lớn, che lên ở trong biển rộng.

Lúc đến bên cạnh lưới, hắn dùng ngón tay chỉ, “Đây chính là chỗ thuyền đắm.”

Nàng ngẩn ra, lập tức hiểu được, nhưng nàng tuyệt đối không ngờ đến, thuyền đắm lại có thể ở sào huyệt của hải tặc lân cận, khó trách Ôn Đình Dân lại quan hệ chặt chẽ với hải tặc như vậy, trừ bỏ muốn mua chuộc hải tặc trợ giúp thương thuyền Ôn gia vận chuyển hàng hóa bình thường ra, có lẽ vớt thuyền đắm này, tất nhiên hải tặc cũng sẽ yêu cầu chia một chén canh.

“Chiếc thuyền đắm này, đối với Ôn gia mà nói rất trọng yếu đi?” Nàng tò mò rướn cổ lên, muốn xuyên thấu qua mặt biển nhìn được chút gì đó, nhưng có thể nhìn thấy, vẫn chỉ là biển rộng mênh mông như cũ mà thôi.

Ôn Đình Dân kiêu ngạo gọi lên khoe môi, “Nếu nói trọng yếu, cũng không phải ở chỗ bên trong nó cất giấu bao nhiêu tài bảo, mà là vớt nó đại biểu cho một loại năng lực, mặc dù ngay cả bên trong quốc gia chung quanh, có không ít người ngấp nghé con thuyền này, nhưng hơn trăm năm qua, lại thủy chung không ai chân chính vớt được.”

“Truy cứu gốc rễ, là bởi vì thân thuyền quá lớn, mục nát quá lâu, nếu muốn moi cả thuyền lên, gần như là không có khả năng, mà muốn lặn xuống nước từng tốp đi lấy, số lượng có thể vớt ra được cũng rất có hạn,

hơn nữa bởi vì thuyền chìm quá sâu, người lặn xuống nước về sau cũng không chờ được bao lâu, nhất định phải đi lên. Cho nên, thủy chung không ai có thể vớt được con thuyền này.”

Lời nói hôm nay của hắn có phải hơi nhiều rồi không? Giang Hạ Ly hồ nghi trộm liếc hắn. Những chuyện này cho dù không phải bí mật, với tính cách kiêu ngạo của hắn, cũng sẽ không nói rõ nhiều như vậy với nàng, nàng cũng không phải là đối tác giúp hắn vớt thuyền đắm.

Ôn Đình Dận nói xong những lời này, liền hỏi người chèo thuyền, “Gần đây có người tiếp cận con thuyền này không?”

Người chèo thuyền trả lời, “Phạm vi trong vòng ba dặm đều có người trông gác, cho nên không ai có thể tới gần, có điều lúc trước có nhiều thuyền một chút đến chung quanh đây, lão Đại phái thuyền đi xem xét, đối phương cũng chạy rất nhanh, cho nên không đụng mặt.”

Hắn cười, “Cái gọi là “ngấp nghé” là làm như thế.”

Giang Hạ Ly trầm ngâm một lát, “Ý của ngài là, không chỉ một nhà ngài muốn vớt con thuyền này, cũng không chỉ một nhà ngài đang chuẩn bị muốn vớt con thuyền này, còn có những người khác cũng chuẩn bị nhúng tay vào?”

Ôn Đình Dận đem một bàn tay luồn vào làn trong nước biển màu xanh lam, trầm giọng nói: “Trên đời này có rất nhiều câu đố, mà đáp án, giống như là bảo tàng bị biển khơi che giấu, người cần phải chậm rãi tìm tòi, bản thân người cho rằng đã biết hết đáp án rồi ư? Sai rồi, người mới chỉ nhìn thấy câu đố mà thôi.”

(1) Huyệt Cưu vĩ: Tên gọi của nó có nghĩa là đuôi của con chim. Huyệt nằm ở đỉnh nhọn phía dưới của xương ngực (mổ ác), nơi đó xương ngực gồ lên như đuôi con chim cu, nên huyết đạo này có tên gọi như thế

(2) Tỳ vị: Tỳ là lá lách, vị là dạ dày.

10. Chương 10

Thừa lúc thuyền nhỏ trở lại trên đảo, Ôn Thiên Tư vẫn chưa về, Giang Hạ Ly có chút hoang mang hỏi: “Ngài mặc cho muội muội ngài cùng hải tặc thân cận như vậy à?”

Ôn Đình Dận cười nói: “Cùng hải tặc thân cận thì thế nào? Bọn họ là hải tặc, cũng không phải là tội phạm giết người.”

“Chẳng lẽ bọn họ không từng giết người?” Nàng cười lạnh một tiếng, “Nếu là trộm cướp, sẽ không có khả năng không làm điều phi pháp, xem ra lá gan ngài rất lớn, dám cùng hải tặc kết giao bằng hữu, còn dám lôi kéo nghi phạm giết người là ta đây nhàn đạo khắp nơi.”

“Nếu lá gan ta không lớn, sơn trang Hân Hải sẽ không có ngày hôm nay.” Trong nụ cười của hắn luôn có luồng hương vị ngạo mạn thiên hạ.

Giang Hạ Ly vốn rất không thích nét tươi cười của hắn, nhưng lời mới rồi của hắn lại chạm đến nàng—có một số việc, nàng thật sự không nghĩ được rõ ràng, quá nhiều nghi ngờ đọng lại ở trong lòng, phải chăng cũng che đậy mắt của nàng?

Toàn bộ hoài nghi của nàng đối với Ôn Đình Dận, là xuất phát từ phán đoán lý trí chuẩn xác, hay là thành kiến sai khiến đây?

Một đêm này, bọn họ không nghỉ ngơi ở trên thuyền, mà là ở trên đảo nhỏ của hải tặc.

Diện tích đảo nhỏ này không lớn, nhưng độ cao nhấp nhô, rốt cuộc có bao nhiêu hải tặc ở, liếc mắt nhìn vẫn đoán không ra.

Giang Hạ Ly tò mò hỏi Ôn Đình Dận, “Triều đình không phái người tiêu diệt những hải tặc này à?”

Ôn Đình Dận cười nói: “Chỗ hải tặc ẩn thân rất khó trực tiếp nhìn ra, thủy quân của triều đình vốn không đủ thực lực, nếu muốn tiêu diệt bọn họ, nói dễ hơn làm!”

Từ khi lên đảo đã lâu không thấy Ôn Thiên Tư hiện thân, mãi cho đến khi dùng bữa tối thì mới nhìn thấy nàng vui vui vẻ vẻ từ chỗ khác đi vòng ra.

Giang Hạ Ly tò mò nhìn nàng ngồi ở bên cạnh mình, không nhận được tò mò hỏi: “Họ Khổng kia, muội và hắn rất quen thuộc à? Hắn là thủ lĩnh ở nơi này đi?”

Nàng mím môi cười, gật gật đầu: “Khổng đại ca là thủ lĩnh nơi này, ba năm trước muội quen biết huynh ấy, huynh ấy đối nhân xử thế tốt lắm, chính trực lại nhiệt tình...”

Nhìn thần thái nàng hào hứng, nói liền thoảng không ngớt ca ngợi tên hải tặc chứa nhiều “đức tốt” kia, thật sự muốn cười.

Một hải tặc, dựa vào cướp đoạt thương thuyền mà sống, còn có thể được cho là “chính trực”? Nhưng nhìn bộ dáng hiện giờ của Ôn Thiên Tư, rõ ràng chỉ có một câu có thể hình dung—người tình trong mắt hóa Tây Thi, nàng sao có thể ở trước mặt thiếu nữ này nói người trong lòng nàng ấy không đúng?

Có điều làm cho nàng khó hiểu nhất chính là, cho dù Ôn Đình Dận rất văn minh, cũng không đến mức sẽ gả muội muội của mình cho hải tặc chứ? Chẳng lẽ giữa thương phi cũng có thể sẽ có quan hệ thông gia?

Buổi tối, nàng được sắp xếp ngủ cùng một phòng với Ôn Thiên Tư, lắng tai nghe tiếng sóng biển bên ngoài, tựa hồ còn có chút choáng váng, không biết sao, khuôn mặt Ôn Đình Dận kia, lại cứ như vậy hiện ra.

Người đó, cũng giống như một câu đố. Vừa có kiêu ngạo của quý công tử, cũng có khôn khéo của thương nhân, mấy lời độc miệng kia lại thường thường có thể nói ra được vài câu đạo lý, nhưng làm cho nàng khó hiểu nhất, vẫn là đoạn nói chuyện giữa nàng và Ôn Đình Dận trước đó—

Nàng, rốt cuộc là lúc nào chỗ nào, từng đắc tội qua vị đại công tử này?

Bên tai truyền đến tiếng hít thở có quy luật rất nhỏ của Ôn Thiên Tư, hiển nhiên là đã ngủ say rồi, nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định đi tìm Ôn Đình Dận nói cho rõ ràng.

Nhưng nàng cũng không biết hắn đang ở đâu, sau khi mặc quần áo tử tế liền rời phòng, chẳng có mục đích đi ra ngoài, đi thẳng đến nhà chính, phát hiện nơi đó đèn đuốc sáng trưng, dường như là có không ít người đang nâng ly cạn chén.

Vừa đến gần, quả nhiên thấy nội đường bóng người lay động, còn nghe được một tiếng nói hùng hậu vang vọng bên trong—

“Ôn thiếu gia từ trước đến nay là một người thẳng thắn, lần này nếu đã nói là chia bốn sáu, vì sao đột nhiên thay đổi, chẳng lẽ ngươi muốn khinh ngược lại phải không?”

Giọng nói Ôn Đình Dận êm ái vang lên, “Hiện giờ có biến cố, ham muốn con thuyền này không chỉ một nhà ta, trước đó ngay cả hoàng thượng cũng hỏi tới rồi, nếu ta động thủ quá sớm, ngược lại gây ra phiền phức cho chính mình.”

“Sẽ không phải là ngươi muốn độc chiếm chứ? Ta nghe nói lão tử hoàng đế muốn cho ngươi giúp hắn huấn luyện cái thủy quân gì đó, nhất định là vì dùng để đối phó chúng ta. Hừ, Ôn Đình Dận, ngươi vừa ăn của quan gia, vừa ăn của phi gia chúng ta, hắc bạch hai bên ngươi ăn sạch, chính là ta nói cho ngươi biết, trên cõi đời này không có chuyện dễ dàng như vậy, Ôn gia các ngươi cũng không phải Ngọc hoàng đại đế hoành hành thiên hạ, có thể một tay che trời!”

Chợt đột nhiên, một cái chén ném lên trên bàn đá, nội đường một mảnh xôn xao, Giang Hạ Ly không biết thế nào, trong lòng căng thẳng, vội chạy vào bên trong.

Nàng bỗng nhiên xuất hiện, làm cho chính đường đang loạn rùng rục thoảng chốc an tĩnh lại, tất cả mọi người không hẹn mà cùng đem ánh mắt ném về hướng nàng.

Tên hải tặc họ Khổng kia đi vài bước đến trước mặt nàng, đánh giá, hỏi: “Nha đầu này là người mang đến?”

Ôn Đình Dận đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy. Là khách nhân của ta.”

Giang Hạ Ly chấn động một phen, không những là bởi vì ánh mắt tên hải tặc kia nhìn mình quá mức cổ quái, còn bởi vì lúc Ôn Đình Dận giới thiệu thân phận nàng thì đặc biệt dụng từ.

Khách nhân?! Hắn không muốn nói thẳng ra sự thật nàng thân là nghi phạm giết người à? Hắn nói như vậy, là vì giữ gìn tôn nghiêm của nàng, hay là thể diện của chính hắn?

Hải tặc cười cổ quái hỏi: “Là khách nhân, hay là nữ nhân của người?”

“Khách nhân.” Ôn Đình Dân cắn chữ càng thêm nặng.

“Nếu không phải nữ nhân của người, như vậy... lưu lại đi!”

Bỗng nhiên hải tặc một phen nắm chặt vai Giang Hạ Ly, kéo nàng sang bên cạnh, có hai tên hải tặc khác cười hì hì tiến lên trước, liền bắt lấy hai cánh tay của nàng.

“Chậm đã!” Ôn Đình Dân nâng cao thanh âm, ánh mắt đông lạnh như sương, bước vài bước đến giữa bọn họ, trầm giọng nói: “Ta nói rồi, đây là khách nhân của ta, ai cũng không thể gây khó nàng.”

“Nha đầu này nghe thấy đối thoại của chúng ta rồi, làm sao biết được ngày sau nàng ta không tố giác người với triều đình? Nếu triều đình biết người có cấu kết với hải tặc, hoàng thượng còn không phải muốn tìm Ôn gia các người gây phiền toái à?”

“Đó là chuyện của ta, không nhọc người lo lắng.”

Ôn Đình Dân vươn bàn tay ra, cũng không biết hướng về hai bên trái phải thế nào, hai tên hải tặc lại không kiềm được buông tay ra, lui liền mấy bước mới đứng vững, Giang Hạ Ly cũng ở trong nháy mắt ấy được hắn kéo vào trong lòng.

Thủ lĩnh hải tặc liếc xéo hắn, cười lạnh mấy tiếng: “Được a, người quả nhiên là người luyện võ! Ta đã nói người nhất định có công phu trong người, bức người nhiều lần, người cũng không chịu động thủ, không phải nói mình chỉ là thương nhân, không phải người giang hồ, hiện giờ vì một nha đầu này, người chịu ra tay rồi?”

Lời còn chưa dứt, năm ngón của đại hán kia như ưng trảo chụp vào mặt Ôn Đình Dân, hắn bước nhanh lui lại phía sau, bảo hộ Giang Hạ Ly chặt chẽ vào trong ngực, thân hình vô cùng nhẹ nhàng mà tránh phải né, tránh thoát thế công của địch nhân.

Đột nhiên, hải tặc đánh một tiếng gào thét, nàng còn chưa hiểu chuyện gì, đã cảm thấy dưới chân trống trơn, cả người lập tức ngã vào trong động lớn đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, nàng kinh hô một tiếng, muốn đẩy Ôn Đình Dân ra, nhưng hắn vẫn vững vàng ôm chặt nàng như cũ, không có một chút ý tứ muốn chạy trốn một mình chút nào, kết quả hai người cứ như vậy ngã vào trong hầm ngầm tối đen—

Giang Hạ Ly xoa đầu gối sưng tấy, nhẹ giọng hỏi: “Ôn... này, người thế nào, không bị thương chứ?”

“Ta không gọi là Ôn này.” Hắn yếu ớt mở miệng: “Dù sao ta cũng mạnh mẽ hơn người.”

“Thực xin lỗi, là ta liên lụy người rồi.” Nàng cúi đầu sám hối, “Thật ra ta vốn không nên làm điều thừa.”

“Cũng không có gì, hôm nay đối phương chính là muốn trở mặt với ta, ta còn đang suy nghĩ làm thế nào có thể ngã bài với đối phương, nhân cơ hội nói chuyện thật tốt, cho nên người làm rối loạn rất tốt, miễn cho chúng ta không thỏa thuận được mà trở mặt, dù sao nơi này cũng là địa bàn của đối phương, một khi trở mặt rồi, đối với ta cũng không có chỗ tốt gì, nhưng đã trễ thế này người còn đến nơi này làm gì?”

“Vẫn là vấn đề cũ kia.” Nàng than nhẹ một tiếng, “Ta vốn là muốn hỏi người, vì sao luôn châm chọc ta, còn nói ta đắc tội người, có điều hiện giờ xem ra... ta không những đắc tội người, còn làm phiền người, chúng ta bị vây khốn ở chỗ này, có thể trở ra được không?”

Nàng bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, lập tức khẩn trương lên: “Đúng rồi! Mọi người còn đang ở trên tay bọn họ!”

“Không sao, Khổng Phong sẽ không làm khó Thiên Tư.” Hắn đáp như đã tính trước mọi việc.

Nàng lại lặng lẽ xoa xoa đầu gối, sau khi lặng im một chốc, lại lần nữa mở miệng: “Cái người tên Khổng Phong kia nói, ích lợi đoạt được bởi vớt thuyền đắm muốn chia bốn sáu với các người, ai là bốn?”

Hắn trả lời: “Vớt thuyền đắm cần phải đầu tư rất nhiều tiền bạc, ai có tiền, người đó là ông chủ lớn nhất.”

“Nhưng hiện giờ người lại muốn bỏ vớt, cho nên bọn hắc không kiếm được số tiền kia rồi?”

“Sau khi người chết kia đi tửu phường tìm người bán chuyện xưa, đến lúc phát hiện ra thi thể của hắc, người có gặp phải chuyện gì kỳ quái hay không?” Hắc bỗng nhiên chuyển chủ đề, làm cho nàng trong lúc nhất thời không lần được manh mối.

Hồi tưởng lại buổi tối kia, xác thực có chuyện mà nàng chưa từng đề cập với Lưu Thanh Thụ, cũng không phải là cố ý giấu giếm, mà là nàng chưa từng chân chính đem hai chuyện này liên tưởng lại với nhau, hôm nay hắc vừa hỏi, nàng cũng không biết sao, liền nói ra—

“Có người nửa đêm ý đồ lên vào phòng của ta, bị ta phát hiện, hô lớn, y liền chạy mất.”

“Là người nào?”

“Không biết, lúc ta hô to y còn chưa tiến vào, lúc ta đi ra ngoài đã không thấy bóng dáng y nữa rồi.”

Ôn Đình Dân trầm mặc một lát, lại hỏi: “Lần trước người ở trước cửa tiệm ăn gặp được Thiên Tư thì có phải có một cây gậy gỗ thiếu chút nữa nện vào người không?”

“Đúng vậy.”

“Người chưa từng nghĩ tới giữa hai người đó có liên quan gì sao?”

“Hả?” Giang Hạ Ly lại bị hỏi ngược lại. Giữa đường từ bên trên rơi xuống một cây gậy, lại cùng với hái hoa tặc nửa đêm ý đồ lên vào phòng nàng thì có liên quan gì?

Nhưng dù sao nàng cũng là người thêu dệt chuyện xưa, đầu óc hơi xem xét một chút, đã bị chân tướng che giấu dọa sợ đến mức lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

“Chẳng lẽ... có người muốn giết ta?!”

Hắc bình tĩnh trả lời, “Người nhất định là đã biết được bí mật gì đó, cho nên mới bị người muốn diệt khẩu, cho đến bây giờ người còn có thể bình an vô sự, chẳng lẽ không muốn cảm tạ ta?”

Giang Hạ Ly cứng họng, cả người ngu ngơ, tinh tế hồi tưởng lại, quả thực, rất nhiều nghi ngờ tựa hồ đều có thể vạch trần lớp khăn che mặt đầu tiên của chúng nó, nhưng mà... nếu thật sự có người muốn giết nàng, chủ sự phía sau màn lại là ai? Chẳng lẽ không phải là người Ôn gia muốn vớt thuyền đắm nhất sao?

Ở trong bóng tối nàng dùng sức nheo mắt lại, vẫn không nhìn ra được đường nét hình dáng của Ôn Đình Dân, nhưng hắc dường như vẫn xem thấu được tâm tư nàng, lãnh đạm nói: “Người không cần hoài nghi ta, chuyện này không liên can đến ta.”

“Người khẳng định?” Nàng cười như không cười hỏi lại, “Người là tình nghi duy nhất ta có thể nghĩ đến.”

“Nếu ta là chủ sự phía sau màn kia, thì bây giờ người còn có mạng để sống à?”

Nghe vậy, ngẫm lại hắc nói cũng không sai, nếu muốn giết nàng, đã sớm có thể động thủ rồi! Vì thế vẻ mặt nàng xấu hổ, không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại muốn tìm xem có cơ hội chạy trốn hay không, nhưng vươn tay ra, lại không sờ tới thành động, xem ra cái huyết động này còn lớn hơn so với nàng tưởng tượng.

“Khả năng tự mình chạy trốn không lớn, chúng ta vẫn là ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, chờ bọn hắc thả chúng ta ra ngoài.” Ôn Đình Dân nghe được động tĩnh cũng biết nàng muốn làm cái gì, dường như ở trong bóng đêm hắc có một đôi mắt có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ.

“Nếu vừa rồi người không cứu ta, bọn hắc sẽ làm thế nào với ta?” Nàng tò mò hỏi.

“Lưu người lại làm trại phụ nhân.”

Câu trả lời của hắc lại chọc nàng cười ra tiếng, “Không cần làm ta sợ, ta cũng không phải tiểu mỹ nhân như muội muội người, nam nhân nhìn thấy ta sẽ không khởi sắc tâm, mấy tên hắc tặc đó dù thiếu nữ nhân, cũng sẽ không coi trọng ta đâu.”

“Người nhìn bản thân mình lại thấp kém như thế?” Hắc lăm lăm khẽ cười, “Ta nên nói là người tự mình biết mình, hay là nói người quá mức xem nhẹ bản thân đây?”

“Tùy người, dù sao ta khẳng định nói thẳng ra tâm sự của người.” Nàng cười một tiếng, “Có điều không sao cả, ta cho tới bây giờ cũng không trông cậy vào mình có thể biến thành một mỹ nữ, cho dù đời này không có nam nhân yêu thích ta thì có làm sao?”

“Người dường như đánh giá sai giá trị bản thân mình rồi, mặc kệ lúc trước người nam nhân kia nhìn người thế nào, ít nhất... người không cần coi rẻ mình như vậy.”

Nàng không rõ tại sao hắn đột nhiên lại ôn hòa với nàng như vậy, cũng không biết hắn tới gần nàng lúc nào, thậm chí nắm chặt tay nàng, nàng không nhìn thấy hắn, lại sâu sắc cảm nhận được ấm áp trong lòng bàn tay hắn, lực độ các ngón, làm cho nàng quên mất bản thân đang ở trong hiểm cảnh, nàng cho rằng nàng giống như đang dựa vào bên cạnh bằng hữu có thể tin cậy nhất, lắng nghe chỉ bảo ân cần chân thành nhất của bằng hữu.

Thế nhưng người bằng hữu này, lại là Ôn Đình Dân nàng nhìn không thuận mắt nhất?

Thật sự là rất kỳ quái, rất khó tin rồi!

Nàng ngừng thở, trong bóng đêm yên tĩnh, nàng lại có thể nghe được tiếng tim đập của hai người, chỉ là nhịp tim của nàng không ổn định như vậy, mấy cái nhanh, mấy cái chậm, khó trách cảm thấy ngực khó chịu từng cơn. Hô hấp cũng trở nên rối loạn, mà hắn... so với nàng vững vàng hơn rất nhiều.

Nàng hít sâu mấy cái, cố gắng làm cho nhịp tim đập của mình và hắn duy trì giống nhau, một đập, hai đập, ba đập,... lúc tiếng tim đập của hai người dung hòa cùng nhau, dòng suy nghĩ của nàng cũng chậm chậm yên tĩnh trở lại.

“Này... hiện giờ Ôn gia hẳn nhiên là người đang chủ sự, bọn hắn sẽ không muốn giết người, hoặc là... bắt người làm con tin đi vợ vét tài sản chứ?”

“Có khả năng, nếu thật sự là như vậy, cũng chỉ có thể đợi.”

Nghe hắn nói chuyện sinh tử của chính mình nhẹ nhàng như thế, ngược lại làm cho Giang Hạ Ly bối rối, “Như vậy sao được? Vẫn phải có một biện pháp đàm luận với đối phương thật tốt chứ.” Nàng đột nhiên đứng lên, vươn tay đi vài bước, đụng đến vách tường, vừa dùng sức đập nắm tay, vừa hướng lên trên hô: “Này! Có người không?”

“Đừng phí tâm hao tổn sức lực, bọn hắn muốn thả thì tự nhiên sẽ thả ta ra ngoài thôi.”

Hắn kéo nàng xuống, muốn nàng ngồi xuống đừng uống phí khí lực, sao biết vết sưng trên đầu gối nàng bởi vì lôi kéo giây giụa mà đau đến kịch liệt, làm cho nàng không chịu nổi kêu đau ra tiếng, trực tiếp ngã vào trong lòng hắn.

“Bị thương?” Hắn nghe ra không thích hợp, trong lòng căng thẳng, vội vàng đưa tay đi sờ chân nàng: “Cũng không phải gãy xương chứ?”

“Không có, chỉ là vừa rồi té ngã xuống thì đầu gối bị đụng trúng đất thôi.” Nàng giãy dụa muốn rời khỏi ngực hắn, nào biết hắn lại giữ chặt eo nàng không buông, tin tưởng mặt mình lúc này nhất định đỏ hồng rồi, bởi vì nàng cảm giác được nhiệt độ trên mặt cao hơn rất nhiều so với lúc trước.

“Nếu không biết võ công, về sau đừng có hành hiệp trượng nghĩa nữa, người thật sự cho rằng người là hiệp nữ trong chuyện xưa của mình, có thể ở trong vòng trăm bước giết người trong vô hình à?”

11. Chương 11

Tuy lời hắn nói ra vẫn không dễ nghe như trước, nhưng Giang Hạ Ly lại cảm thấy hơi thở, tim đập của hắn làm cho nàng an tâm, trong lòng cũng dần dần trầm tĩnh lại, “Làm sao người biết? Ta thật hiếu kỳ đấy, rốt cuộc thì người đã xem qua văn chương của ta lúc nào?”

“Xem lúc nào cũng không quan trọng, người tùy tiện khuếch đại võ công, khiến nó thêm huyền diệu, chỉ có những người căn bản không biết võ công như Thiên Tư, mới có thể bị người lừa gạt, nhưng trong mắt người trong nghề, quả thực buồn cười.”

“Người đọc văn không phải muốn nhìn sự thực được phóng đại lên sao? Nếu như chuyện xưa cùng hiện thực giống nhau như đúc, còn có ai có hứng thú đọc nữa đây?”

“Vậy cũng không thể vi phạm thường thức cơ bản nhất được. Giống như thuyền đi ở trên biển, cho dù thuyền tốt cũng không thể bay lên được, nhân vật dưới ngòi bút của người, đều có thể hình dung thành vũ hóa đăng tiên(1), vậy còn là người sao?”

Giang Hạ Ly không phục bĩu môi: “Đều nói là nhân vật trong sách thôi, người nào muốn nghiêm túc người đó mới là đứa ngốc.”

“Xem ra người không nghe vào lời phê bình, chỉ nguyên ý nghe lời hay, được, đừng nói việc võ công này quá mức phóng đại, bản thân người cho rằng mình tranh ám đấu trong quan trường mô tả đến lập luận sắc sảo, nhưng theo ta thấy, nếu người quan trường đều đơn thuần như vậy, làm hoàng đế cũng quá dễ dàng rồi.”

“Nếu chỉ xem ngũ quan trông như thế nào, là có thể phân biệt trung gian thiện ác, toàn bộ người tốt đều là vẻ mặt chính khí, mặt vuông mũi rộng, khí vũ hiên ngang, còn toàn bộ người xấu đều là miệng nhọn tai khỉ, mặt mày hèn mọn, thấy là đáng ghét. Ài, Giang Hạ Ly, một nhà các người cũng là gia đình quan lại, cha người được tính là người tốt hay là người xấu đây? Bộ dạng ông ta là loại mặt nào?”

Nàng nhất thời cứng họng. Không thể không thừa nhận, những câu hấn nói đều có lý, nhưng trong lòng nàng vốn có khúc mắc đối với hấn, hấn nói cái gì nàng đều muốn phản bác, hiện giờ muốn nàng tán thành hấn nói đúng, thật sự khó mà làm được.

Lúc này trên đầu vốn đóng kín, bỗng nhiên được người mở ra, một đạo ánh sáng chói mắt chiếu vào, Giang Hạ Ly lập tức rời khỏi ngực của hấn, Ôn Đình Dận nhìn nàng, có chút khó tiếp nhận nỗi cảm giác trống rỗng đột nhiên xuất hiện.

Giọng nói của Khổng Phong từ bên trên truyền xuống, “Hai người các người hàn huyên không kém nhiều lắm nhỉ? Có muốn ta bắc cây thang kéo các người lên không?”

“Không cần.” Ôn Đình Dận ngẩng đầu, cất cao giọng nói: “Người chỉ cần tránh ra, ta tự nhiên có thể mang nàng ra ngoài.”

“Chậm đã, nếu ta nói chỉ cho phép một người trong các người đi ra, hai người các người... ai ra ngoài trước đây?”

Đột nhiên ném ra một vấn đề, làm cho Giang Hạ Ly và Ôn Đình Dận đồng thời sững sốt. Đáp án của vấn đề này rất khó lựa chọn.

Nếu ở phía trên Khổng Phong bố trí mai phục, người nào đi ra ngoài trước tất nhiên sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng người ở lại, chưa chắc đã có cơ hội chạy thoát bình an. Nói cách khác, nguy hiểm kỳ thực có mặt ở khắp nơi.

Giang Hạ Ly suy nghĩ, lớn tiếng nói: “Ta đi ra ngoài trước!”

Khổng Phong cười lạnh một tiếng: “Tiểu cô nương, bản thân ở phía dưới đã sợ hãi rồi à?”

Nàng nhỏ giọng nói với Ôn Đình Dận: “Ta đi ra ngoài trước, thu hút lực chú ý của bọn hấn, nếu người có thể trốn, hãy mau nhân cơ hội mà trốn đi.”

Chùm sáng phía trên xuyên vào trong động, vừa vắn chiếu rọi trên người nàng, Ôn Đình Dận chăm chú nhìn nàng, không nghĩ tới nàng lại vì hấn như vậy, “Nếu người ra ngoài, có thể là vào chỗ chết, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người không hề có chút giá trị lợi dụng như người.”

“Ta đã một thân một mình, còn sợ chết ư?” Giang Hạ Ly cười, ngẩng đầu nói, “Có điều ta không biết võ công, ta cũng không nhảy ra ngoài được, người thả cây thang xuống đi.”

“Thả cây thang? Chẳng phải là hai người các người đều muốn cùng nhau đi lên à?” Khổng Phong thò đầu vào: “Nếu không thả giỏ xuống dưới, cho nha đầu này ngồi giỏ đi lên.”

Ôn Đình Dận rốt cục không kiên nhẫn nữa, đứng lên, kéo cánh tay nàng khoác lên ngang hông mình, nhỏ giọng nói một câu: “Ôm chặt!”

Giang Hạ Ly không rõ hẳn muốn làm gì, theo bản năng ôm chặt phần eo rắn chắc của hắn, Ôn Đình Dân nhìn sàn nhà được nhấc lên trên đầu, một tay chế trụ eo nhỏ của nàng, mang theo nàng bổng vươn người về phía trước rồi nhảy, hai chân đạp trên vách tường mấy cái, lại nhảy ra khỏi địa huyết.

Khổng Phong ở phía trên nhìn thấy, cũng không khỏi vỗ tay, “Không tệ không tệ, một chiêu “Phi yến lẳng không” này ta cũng không làm được, xem ra sư phụ dạy người công phu là Lĩnh Nam Nhạc gia?”

Ôn Đình Dân không rảnh để ý đến hắn, sau khi chờ Giang Hạ Ly đứng vững, vội vàng cúi đầu hỏi: “Đầu gối rất đau à?”

“Vẫn tốt, hẳn là có thể đi được.” Nàng còn có chút choáng váng, không khỏi bắt đầu sùng bái hắn.

Mỗi ngày nàng viết thiệp khách gì kia, nào biết cao thủ võ lâm chân chính đang ở ngay bên cạnh mình, còn là một dòng dõi quý tộc thương giới, nếu dùng hắn làm vai chính trong chuyện xưa, nhất định bán được rất nhiều tiền.

Nghĩ tới đây, nàng lại không khỏi cười nói chính mình—thật sự là mệnh viết văn chương, biết rõ người nam nhân này không thể trêu vào, lại vẫn muốn viết hắn vào trong chuyện xưa.

Ôn Đình Dân thấy nàng còn có thể cười được, nghĩ thương thế của nàng có lẽ không nặng, lúc này mới quay đầu nhìn lại Khổng Phong, “Người giam ta cũng coi như là giam lại rồi, còn tức giận cái gì chưa phát ra không?”

Khổng Phong cười ha ha một tiếng: “Vớt thuyền đắm là chuyện lớn như vậy, huynh đệ chúng ta đã chuẩn bị hơn nửa năm, người nói một câu không vớt liền không vớt, ta biết ăn nói thế nào với các huynh đệ? Vừa rồi nhiều người nhìn vào như vậy, người cũng nên cho ta chút mặt mũi làm đại ca chứ?”

“Tính khí người nôn nóng như vậy, cũng không đợi ta nói xong đã nổi giận rồi.” Ôn Đình Dân nhếch mi cười cười, “Thật không biết Thiên Tư nhà ta thích người chỗ nào, còn nói với ta khen ngợi người ổn trọng đáng tin.”

Giang Hạ Ly kinh ngạc phát hiện Khổng Phong nghe thấy tên của Thiên Tư thì khuôn mặt ngăm ngăm đen kia thế nhưng lại lộ ra mấy phần ngượng ngùng.

Khổng Phong nháy mắt hơn vài cái mới hừ hừ nói: “Muội muội kia của người... thực là khó dây dưa.”

“Khó dây dưa cũng là chính là chính người trêu chọc.” Ôn Đình Dân mỉm cười trêu ghẹo, “Còn nữa, hoàng đế bên kia là cố ý để ta giúp hắn tạo thuyền, về chuyện huấn luyện thủy quân, còn không mượn đến tay ta, ông ta vẫn luôn hoài nghi ta có liên quan đến các người, há lại thật sự để quan phủ tư thông? Có điều người phải nhắc nhở các huynh đệ phía dưới một chút, làm việc không cần quá phô trương, thàng trước một thuyền hàng tư của Lại bộ Tôn Thượng thư bị các người giữ lại, có phải không?”

“Trước nay người vẫn luôn linh thông tin tức, ta cũng không gạt người, đúng thì sao? Một thuyền kia kỳ thực phần lớn là tơ lụa, những đại nam nhân như chúng ta lưu giữ cũng vô dụng, bán lại bán không được, vừa vận tặng người, người lấy vài thứ để đổi là được, tuy ta không biết hàng, cũng thấy giấy tờ của Khánh Dục phường ở trong rương, một thuyền này chỉ cần bán lại, là có thể bán được không ít tiền, người sẽ không chịu thiệt.”

Ôn Đình Dân cười lạnh nói: “Người quả nhiên chỉ có thể làm cường đạo, không làm được thương nhân. Cái loại hàng đi cướp này, lại có giấy tờ có thể tra ra, người cho rằng nói bán lại là có thể bán lại? Tốt xấu Ôn gia chúng ta cũng làm ăn đứng đắn, hàng của Khánh Dục phường bị người cướp này, trong tiệm bọn họ tự nhiên cũng có ghi chép lại, nếu như xuất hiện ở trên chợ, bọn họ tức khắc có thể báo quan, đến lúc đó quan phủ tìm hiểu nguồn gốc, tìm đến Ôn gia chúng ta, ta phải ăn nói thế nào? Huống chi... một thuyền này cũng không phải người muốn đơn giản như vậy, người thực sự cho rằng nó là hàng tư của Tôn Thượng thư kia à?”

Hắn nhìn Giang Hạ Ly: “Tháng sau là đại thọ của hoàng hậu, đây là lễ vật mừng thọ Tôn thượng thư muốn mừng thọ hoàng hậu.”

Khổng Phong bừng tỉnh đại ngộ, “Thảo nào những tên thủ thuyền kia liều chết cũng muốn bảo vệ cho thuyền hàng này, có điều tặng hoàng hậu thì cứ đưa hoàng hậu đi, làm gì che che giấu giấu như vậy? Bên

ngoài lại dùng từng hương, khắc chạm các loại ngăn chặn bên ngoài hàng hóa, giống như sợ người khác biết vậy.”

“Người không biết rồi, hoàng hậu thích nhất là hàng dệt của Khánh Dục phường, nhưng mấy năm nay đồ Khánh Dục phường càng làm càng ít, giá cả của hoàng cung lại thấp, nhà hắn đã lên lút chuyển đồ tốt nhất bán ra bên ngoài, nhưng chuyện này lại không thể để cho hoàng thất biết, cho nên dệt bán hàng cùng mua hàng này đều trở nên cực kỳ cơ mật. Tôn Thượng thư muốn lấy lòng hoàng hậu, lại không muốn cho hoàng thượng biết hàng này là mua từ Khánh Dục phường, chỉ có thể một mình mua hàng trước, sau khi chở về kinh thành, lại sửa đổi giấy tờ, danh xưng giả là mua vào ở nước ngoài, cho dù hoàng hậu có đoán ra được, nhưng xuất phát từ việc hết sức yêu thích, cũng sẽ không tố giác ra.”

Hai tay duỗi về phía trước, Khổng Phong thở dài thật lớn: “Thế nào cong cong vẹo vẹo nhiều như vậy? Tâm tư của người buôn bán như các người chính là giả dối, ta nghĩ mãi mà không rõ lợi hại trong chuyện này.”

Giang Hạ Ly nghe xong cũng giật mình. Bình thường nàng viết văn, tuy cũng viết không ít chuyện người lừa ta gạt, nhưng cũng chưa chân chính hiểu biết hiểm ác trong thương trường và quan trường, bây giờ nghe Ôn Đình Dân nói như vậy, mới biết cho dù là một góc núi bằng cũng trùng trùng điệp điệp, chân tướng quỷ dị như thế, càng khỏi nói đến thiên hạ rộng lớn như vậy, không phải như lúc trước nàng viết một ít là đã có thể nói hết, không khỏi khe khẽ thở dài.

Ôn Đình Dân lại nhìn nàng một cái, nói với Khổng Phong: “Nếu thuyền hàng kia người đã lưu giữ cũng vô dụng, không bằng giúp người thuận nước giong thuyền, đem đồ trên thuyền một lần nữa chở về kinh đi, Tôn Thượng thư bên kia ta tự sẽ giúp người đòi một khoản tiền, coi như là khoản hán chuộc hàng hóa về.”

Khổng Phong chấn động toàn thân, vui vẻ nói: “Lão gia hỏa kia chịu bỏ tiền ra à? Vạn nhất ông ta lại muốn xoay sở mua khoản khác...”

“Hàng của Khánh Dục phường phải đặt trước ít nhất một năm, thọ kỳ sắp đến, ông ta sao đổi được thuyền hàng thứ hai đến chứ? Khoản tiền này ông ta xuất chắc rồi, người cứ yên tâm chờ thu bạc đi!”

Không nghĩ tới mâu thuẫn giữa Ôn Đình Dân và Khổng Phong lại được giải quyết nhẹ nhàng như vậy, Giang Hạ Ly đi ra đại sảnh thì tò mò hỏi: “Quan hệ của hai người các người rất cuộc là bằng hữu, huynh đệ, đối tác, hay là muội phu tương lai?”

“Ta cho rằng người khinh thường biết chuyện của ta.” Khóe môi nhếch lên, hắn cười đến có chút giảo hoạt, đồng thời phát hiện bộ dáng khập khiễng đi đường của nàng, ngữ khí nhất thời trầm mấy phần, “Còn nói đầu gối người không có việc gì, đi đường thế nào giống như là con vịt què chân vậy?”

“Chút vết thương nhỏ này không hề gì, còn hơn say sòng, ta thà mình là con vịt què chân.” Có ‘đồng cam cộng khổ’ mới rồi, nàng dường như đối với chế nhạo của hắn đã không còn để ý nhiều nữa.

Ôn Đình Dân liếc nhìn nàng một cái, bỗng nhiên ôm lấy nàng, lúc nàng kinh hô thì quát lên: “Đêm tối thế này đừng gào khóc thảm thiết, người không biết còn tưởng rằng ta muốn cường bạo người.”

Giang Hạ Ly vừa sợ vừa thẹn, bị hắn nói như vậy, lại càng không nói ra lời, cứ như vậy được hắn ôm, mãi đến khi trở về cửa phòng của nàng và Thiên Tư.

“Không cần ta ôm người lên giường luôn chứ?” Hắn liếc mắt cười với nàng.

Mặt nàng sớm đã đỏ hồng giống như tôm luộc mới ra khỏi nồi, nhỏ giọng líu ríu một câu: “Không cần, đừng làm cho muội muội người trông thấy...”

Ôn Đình Dân thả nàng xuống, nhắc nhở nói: “Chuyện đêm nay đừng cho Thiên Tư biết.”

Nàng nghi hoặc hỏi: “Người sợ muội ấy lo lắng?”

“Không phải người mới hỏi quan hệ của ta và Khổng Phong là như thế nào sao? Đáp án này hiện giờ còn rất khó nói, cho nên ta hy vọng Thiên Tư không bị liên lụy quá sâu.”

Giang Hạ Ly kinh ngạc nói: “Nếu như người không hy vọng Thiên Tư bị hãm vào, từ lúc bắt đầu đã không nên để cho muội ấy liên lụy vào đó chứ, người nhìn mà không đoán ra bây giờ muội ấy đã rơi tình cảm sâu

rồi sao? Nếu người và Khổng Phong ngày sau trở mặt, vậy Thiên Tư nên làm thế nào?”

“Lúc nào thì hai người đã trở thành một đũa tủy muội tốt, suy nghĩ cho nhau như vậy? Ta đây làm ca ca còn không lo chuyện sau này, người lo cái gì?”

Ôn Đình Dận lại châm chọc nàng mấy câu, xoay người muốn đi.

Nàng ở phía sau kéo hần lại: “Này...”

Ôn Đình Dận quay đầu lại: “Không phải nói rồi, ta không gọi là ‘Này’...”

“Ôn... Thuyền Vương.” Hiện giờ nàng xưng hô thế này, cảm giác rất không được tự nhiên, nghĩ nghĩ, lại sửa lời nói: “Ôn đại thiếu, đợi ngày sau đến kinh thành, người thật sự đem ta giao cho Hình bộ à?”

Hần nhú mày, không đáp mà hỏi lại, “Nếu không thì sao? Chẳng lẽ giấu người vào trong sơn trang Hần Hải của ta?”

Giang Hạ Ly cắn môi, “Có thể giúp ta đừng cho chuyện này truyền ra ngoài được không? Cho dù ta không thẹn với lương tâm, ta cũng không hy vọng người Giang gia trong thành biết ta bị liên lụy vào vụ kiện này.”

Ôn Đình Dận yên lặng nhìn nàng, con người hiện lên một thoáng phức tạp, “Nguyên nhân lúc trước người rời khỏi kinh thành là vì cái gì? Là bởi vì Liễu Thư Đồng có niềm vui mới mà thương tâm rời đi, hay là vì nhà hần từ hôn khiến cho người ở Giang gia không được sống yên ổn? Nếu người nói thật, ta sẽ giúp người thu xếp việc này.”

“Thám thính đời tư của người khác... là không có đạo đức.” Nàng đã đem cánh môi cắn ra một hàng dấu răng.

Hần lập tức cười khê, đưa tay nắm chặt cằm nàng, hơi kéo xuống phía dưới, không cho nàng tiếp tục cắn mình, “Nếu là đời tư của người khác, ta mới lười biết, có điều đừng quên, người từng đắc tội với ta, coi như là địch nhân của ta, đối với địch nhân, ta đương nhiên muốn biết người biết ta, mới có thể trăm trăn trăm thắng.”

Giang Hạ Ly rốt cuộc bại trận khi đối mặt với hần, bởi ý cười trong mắt hần quá mức trong trẻo, quá mức bức người, rồi lại quá mức thâm thúy, dường như nàng chỉ cần nhìn nhiều một chút, cũng sẽ bị hút vào trong ánh mắt hần.

Có điều lúc này đây, nàng lại tức giận trừng hần, đè thấp âm lượng hô: “Ta thật sự không nhớ rõ ta từng đắc tội người! Nếu không thì thế này, người nói một chút rốt cuộc là ta đắc tội người thế nào? Ta sẽ nói cho người biết, vì sao ta rời khỏi kinh thành.”

“Làm mua bán với ta à?” Ôn Đình Dận buông tay ra, tươi cười tùy ý đến mức gần như phóng túng, “Chẳng lẽ người không biết, tiền vốn mua bán với người khác nhất định phải tương đương, trong tay người có đầy đủ vốn chống đỡ với ta không? Cọc giao dịch này có thể không ngang hàng, nếu ta đáp ứng rồi, ta chính là lỗ vốn, mà Ôn Đình Dận ta từ trước đến nay không làm ăn lỗ vốn, người vẫn là tự mình chậm rãi suy nghĩ đi! Về phần cái người gọi là ‘đời tư’, chờ chúng ta trở về kinh thành, tự nhiên sẽ có người chủ động nói cho ta biết, ta cũng không nóng lòng nhất thời, người còn thật sự đem nó thành thứ đáng giá?”

Đáy lòng vừa mới tràn đầy ảm áp giống như gió xuân, thế nào chỉ chớp mắt, đã bị người này đá kích đến mức biến thành gió thu đầu hiu rồi?

Giang Hạ Ly nhìn vào bóng lưng rời đi tiêu sái của hần, thật muốn trực tiếp cỡi giày, hung hăng ném về hướng hần, nhưng mà khê xoay người, đầu gối liền đau đến không chịu được, hại nàng đành phải đỡ lấy ván cửa, đi từng bước một chậm rãi trở về phòng.

Trong phòng, Ôn Thiên Tư còn đang ngủ say, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Giang Hạ Ly nhìn thấy khuôn mặt ngủ say đáng yêu của nàng ấy, không khỏi thở dài một tiếng. Thật sự không biết toàn bộ phát sinh sau khi mình gặp phải đôi huynh muội này, có phải điềm báo trước bọn họ chính là sao tai họa trúng mệnh của mình không?

(1) Vũ hóa đăng tiên: thoát xác thành tiên

12. Chương 12

Đêm nay cuối cùng cũng bình an vượt qua, có điều ngày hôm sau lúc Giang Hạ Ly nhìn thấy Khổng Phong, lòng vẫn còn sợ hãi, theo bản năng lui về sau mấy bước, rất sợ tên hải tặc này lại đột nhiên trở mặt, ném bọn họ vào bên trong địa huyết tối đen kia.

Khổng Phong lại giống như hoàn toàn không nhớ rõ tối hôm qua đã phát sinh chuyện gì, theo thường lệ cười lớn trò chuyện với Ôn Đình Dân, mà Ôn Đình Dân cũng là một bộ dáng thỏa mãn ăn ngon ngủ khỏe, ngay cả tươi cười cũng nhiều hơn ngày hôm trước rất nhiều.

Trở lại trên thuyền của Ôn gia, Ôn Thiên Tư đuổi lưng một cái, “Ôi, vẫn là ở trên đảo thoải mái hơn, cũng sẽ không lay đến lay đi giống như ở trên thuyền thế này.”

Ôn Đình Dân cười trêu nói, “Muội cứ việc nói thẳng là muội đang không nỡ đi đi, nếu không thì huynh cho muội ở lại làm trấn hải phu nhân, thế nào?”

Bị nói trúng nỗi lòng, cho dù có cởi mở nữa, cũng không khỏi đỏ bừng mặt, nàng giậm chân chạy về trong khoang thuyền của mình.

Giang Hạ Ly lại thở dài: “Nếu người không tính gả muội ấy cho Khổng Phong, cần gì phải trêu đùa muội ấy như vậy? Tâm tư của nữ hải tử vốn rất tinh tế, đã giao tình cảm, là một đời một thế, nếu có một ngày người và Khổng Phong trở mặt, người bảo muội ấy làm sao chịu nổi?”

“Lúc trước Liễu Thư Đồng bỏ người lấy người khác thì người làm sao chịu được? Người là người từng trải, ta cũng muốn lãnh giáo một chút, ngày sau cũng dễ đối phó với nha đầu Thiên Tư này.”

Nàng lập tức thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Ôn đại thiếu gia, lòng của Thiên Tư có cứng rắn như lòng ta hay không, ta không biết, chỉ là nếu người thương tiếc muội muội mình, thì ngàn vạn lần đừng làm cho muội ấy chịu đựng những đau khổ ta đã chịu đựng qua, bởi vì đó tuyệt đối không vui vẻ.”

Ôn Đình Dân thấy nàng nổi giận phát tay áo bỏ đi, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lúc này, bên cạnh có người tiến lên bẩm báo: “Nhưng cái rương mà Khổng đương gia đưa lên thuyền đã được sắp xếp tốt rồi, hiện giờ có khởi động thuyền hay không?”

Hắn gật đầu: “Lái thuyền đi, dọc đường không cần dừng lại nữa, mau chóng chạy về kinh thành.”

Bởi vì Giang Hạ Ly đang tức giận với Ôn Đình Dân, không có khẩu vị ăn cơm, hơn nữa nàng vừa lên thuyền đã choáng váng, cho nên ở trong khoang thuyền nằm một ngày.

Lúc tối muộn, Ôn Thiên Tư đến đưa nước hoa quả cho nàng, hỏi nàng có phải không thoải mái hay không, có muốn lại đi tìm đại phu xem qua một chút hay không, nàng chỉ lắc lắc đầu, khách khí tạ ơn ý tốt của nàng ấy.

Ôn Thiên Tư cười bóc vỏ quýt thay nàng, “Muội biết tỷ nhất định lại tức giận với ca muội, huynh ấy người này a, tỷ đừng thấy huynh ấy miệng thối, thật ra cũng có một tâm địa tốt, tỷ có biết tại sao Khổng Phong đại ca lại có quan hệ tốt với ca muội như vậy không? Mấy năm trước, Khổng Phong vẫn chỉ là một ngư dân nhỏ, bởi vì chuyện chưa nộp thuế mà náo loạn với quan phủ, kết quả lôi kéo một đám huynh đệ chiếm giữ đảo nhỏ kia, làm hải tặc.”

“Có một năm thương thuyền của ca muội rời bến, gặp phải bọn họ, tỷ đừng thấy bọn họ tự xưng là hải tặc, có cỡ nào lợi hại, trên thương thuyền Ôn gia chúng muội chính là có đại bác lợi hại nhất, hai bên đánh nhau, có điều chưa bao lâu, Khổng Phong đã bị bắt làm tù binh, là ca muội đại nhân đại lượng, không tính toán với bọn họ, nói bọn họ chỉ là vì nuôi mấy miệng ăn trong gia đình, cũng không dễ dàng, liền thả bọn họ, cho nên về sau Khổng Phong chỉ cần nhìn thấy thương thuyền của Ôn gia sẽ lập tức tránh đi, không chỉ là sợ hỏa khí nhà chúng muội, cũng là cảm tạ ca muội lúc trước đã thả cho huynh ấy một con đường sống.

Duyên cớ trong chuyện này Ôn Đình Dân không đề cập qua với Giang Hạ Ly, nàng cũng chẳng hỏi.

“Nhưng mà... bọn hần dù đáng thương thế nào cũng là hải tặc, nếu ca muối thật sự có ý giúp hần, tại sao không...”

“Sao không cho bọn họ làm những việc trong sạch, phải không?” Ôn Thiên Tư khẽ cười, “Lúc đầu muối cũng hỏi ca muối câu hỏi như vậy, nhưng ca muối nói, những người này xuất thân bần hàn, trong lòng vốn có một phần tự ti, hiện giờ trở thành hải tặc, khí thế đã tăng lên chút, đã tính trong lòng cũng nhiều hơn, nếu muốn hàng phục bọn họ cũng không khó, chỉ là bọn họ trở về làm kẻ hạ nhân, khẳng định không cam lòng, miễn cưỡng ngược lại không tốt, chẳng thà thu lại để mình dùng, càng thêm có lợi.”

Nàng cười khan mấy tiếng: “Ha ha, quả nhiên là khẩu khí thương nhân, háms lợi.”

“Chẳng lẽ tỷ cảm thấy huynh ấy nói không đúng?”

“Đúng, đương nhiên đúng, ai bảo hần là ca muối!” Giang Hạ Ly mặt ngoài cố ý trào phúng, nhưng trong lòng không phải không thừa nhận lời nói của Ôn Đình Dân. Dù sao muốn cho một người một con đường sống cũng không khó, muốn cho một người cảm thấy được mình còn sống có tôn nghiêm, lại rất không dễ dàng.

Nàng không phải là vì phần tôn nghiêm này, mới rời xa nơi chôn rau cắt rốn sao?

“Còn có a, tỷ xem quả quýt này...” Ôn Thiên Tư cười khanh khách nâng quả quýt lên, “Đây thật ra là ca muối bảo muối đưa cho tỷ, huynh ấy nói nhiều người say sòng ăn chút trái cây mát lạnh chua ngọt này, có thể làm giảm bớt chút khó chịu trong thân thể. Thế nào, huynh ấy có được tính là cẩn thận chu đáo chứ?”

Không ngờ tới Ôn Đình Dân lại biết nghĩ đến nàng, Giang Hạ Ly nhìn vỏ quýt màu cam sáng, khóe miệng rớt cục chậm rãi nhếch lên một độ cong.

Giang Hạ Ly cảm giác tình hình cơ thể mình tựa hồ khá hơn một chút, cũng có thể thích ứng tương đối với lay động của thân thuyền, liền xuống giường, dự định đi cảm ơn quan tâm hiếm có của Ôn Đình Dân.

Nàng không suy nghĩ nhiều, trực giác hần sẽ đợi ở trong buồng chỉ huy. Quả nhiên, nàng đẩy cửa ra liền phát hiện hần ghé vào trên chiếc bàn to lớn kia, nặng nề ngủ.

Nghĩ đến đi một đoạn đường này, cho dù là hần thành thói quen sinh sống trên nước, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, huống chi đêm qua còn cùng hải tặc đấu trí đấu dũng, thể xác và tinh thần lại càng mệt mỏi đi?

Nàng nhẹ tay nhẹ chân đi vào, sắp tới gần hần thì ánh mắt của hần đột nhiên mở ra một đường nhỏ, mông mông lung lung nhìn vào nàng, lại không nhìn thấy rõ, chỉ hàm hồ hỏi: “Thiên Tư?”

“Là ta.” Nàng không biết sao ngữ khí của mình lại trở nên nhu hòa như vậy, giống như là sợ quấy nhiễu đến hần.

Hần chống bàn ngồi dậy, dụi dụi mắt: “Chịu ra ngoài gặp người rồi?”

Giang Hạ Ly đã sớm đoán được hần chắc chắn sẽ không nói lời gì hay, cũng không tức giận, liền thuận theo lời hần gật gật đầu.

“Đúng vậy, đi ra ngoài gặp người rồi, người đầu tiên muốn gặp chính là Ôn Thuyền Vương, để cho ngài biết, tù nhân ta đây cho tới bây giờ vẫn rất biết điều, chưa từng có bất kỳ ý chạy trốn nào.”

Hần hừ cười nói: “Trên biển rộng mệnh mông này, cho dù người biết bơi lội, cũng không chạy được đi nơi nào, càng huống chi người lại là một con vịt cạn.”

“Làm sao người biết?!” Nàng kinh ngạc hỏi, không biết hần nhìn ra từ chỗ nào.

“Người biết bơi lội sẽ không vừa lên thuyền nhỏ đã oa oa kêu to, một bộ dáng đại nạn đến nơi vậy.”

Thì ra lúc ở trên đảo nhỏ là hần đã nhìn ra.

Nàng cười khổ nói: “Từ nhỏ đã không có cơ hội học, cũng không nghĩ đến tính mạng của ta sẽ giao cho biển rộng mệnh mông này định đoạt.”

“Tính mạng của người không phải giao cho biển khơi, là giao cho ta.” Hấn dùng khuỷu tay chống mặt bàn, bàn tay nâng mặt, cứ như vậy liếc nhìn nàng, ánh mắt có mấy phần hài hước, rồi lại như có mấy phần chăm chú.

Lông mi Giang Hạ Ly chớp lên, “Lúc trước, vì sao người phải tiếp nhận khoai lang phồng tay là ta vậy? Có liên quan với nghi phạm giết người, đối với người lại không có chỗ tốt gì.”

“Không có biện pháp, Lưu Thanh Thụ là bạn cũ của ta, chuyện hấn nhờ ta, dù sao ta cũng không thể từ chối.” Ôn Đình Dân mệt mỏi lại nằm sấp xuống mặt bàn.

Thấy giấy hấn xếp trên bàn viết rất nhiều chữ, nàng liền tò mò vươn đầu vào nhìn, kết quả toàn là chi chít con số trên sổ sách.

“Hàng năm Ôn gia buôn bán hấn là có trên trăm vạn lượng đi?” Giang Hạ Ly thấy hấn nhắm hai mắt, lại cũng không phải thật sự mệt mỏi.

Hấn hừ một tiếng, “Thế nào? Người muốn thay quan phủ tra sổ sách của ta? Nên giao thuế, ta chính là một đồng cũng không thiếu.”

Giang Hạ Ly cười một tiếng, lại tới gần bên cạnh bàn, tinh tế nhìn mấy giấy tờ trên bàn.

“Đông Nhạc từ trước đến nay Bắc phú Nam bần, nhưng mấy năm nay bởi vì Bạch gia cùng Quân gia ở Đông Xuyên xuống dốc, đã dần dần không còn huy hoàng của ngày xưa, người xem những thuyền này của người, mười thành có đến sáu thành đi đến thành trấn vùng duyên hải phương Nam, con số thành giao cũng nhiều hơn phương Bắc ba thành, có thể thấy được phương Nam của Đông Nhạc đang chậm rãi nổi lên, khó trách thất lực của người Bành Thành dường như đều cứng nhắc rất nhiều.”

Ôn Đình Dân vừa nghe, lại lập tức ngồi dậy, hai mắt còn sáng hơn hồi nãy, “Người đối với những con số cũng rất lưu tâm.”

Trên mặt của nàng cũng lộ ra mấy phần đắc ý, “Dù sao năm đó cha ta cũng để ta xử lý sổ sách trong nhà, xem nhiều, liền thành thói quen đem các chuyện nghĩ lại với nhau, có điều, chi phí một năm của nhà ta cũng không quá ngàn hai lượng bạc, không thể so được với nhà người.”

Con người hấn vừa chuyển, “Một Thị lang đại nhân nho nhỏ, bỗng lộc một năm không cao hơn năm trăm lượng bạc đi, có thể dùng đến ngàn hai, không biết còn có khoản thu nhập ở nơi nào đây?”

Giang Hạ Ly phát hiện mình nói lỡ miệng, không khỏi le lưỡi, “Được rồi, người như người đối với quan trường rõ như lòng bàn tay, còn có cái gì không rõ? Cha ta tham ô nữa, cũng tính là quan thanh liêm trong tham quan rồi, nếu không một năm sao lại chỉ tiêu xài có ngàn hai, nếu không phải mấy vị di nương kia rất thích trang diện, cũng không cần tốn nhiều bạc như vậy.”

Ôn Đình Dân kéo nàng đến bên cạnh bàn, cầm lấy một trang giấy hỏi: “Tính tính chiếc thuyền này, một chuyến vận chuyển đường biển, lợi nhuận bao nhiêu?”

Nàng nhìn thoáng qua con số bên trên, “Giá trị của hàng hóa trên thuyền là mười vạn bảy nghìn bốn trăm lẻ sáu lượng, hao tổn trên đường là hai trăm ba mươi một lượng, còn có phí thuyền công là một ngàn hai trăm bảy mươi sáu lượng, khấu trừ đi phí thuế là một ngàn một trăm mười hai lượng, sau khi vận chuyển đến bến cảng, phí vận chuyển hàng hóa là bốn trăm năm mươi bảy lượng, người đem hàng hóa tăng giá lên ba thành rồi bán ra, cuối cùng lợi nhuận kiếm được là hai vạn tám nghìn hai trăm hai mươi ba lượng tám tiền.”

Nàng không tốn chút sức nào rất nhanh tính ra con số, còn nhin không được lú lười.

“Phí thuyền công một chuyến này của người đã chiếm phần lớn trong khoản chi tiêu, còn cao hơn so với phí thuế, khó trách có nhiều người nguyện ý đến làm công trên thuyền Ôn gia như vậy.”

“Một chiếc thuyền hàng này cần phải ít nhất một trăm tên thuyền công, phân hai ban chèo thuyền, đi liên tục mười lăm ngày mới có thể hoàn thành một lần vận chuyển trên biển, tiền bọn hấn kiếm cũng là số tiền khổng lồ, cho nên thông thường một người một hai tháng thì đi một lần thuyền, nếu không cơ thể không chịu nổi.”

Ôn Đình Dân nhìn nàng, “Người tính sổ còn nhanh hơn so với những tiên sinh phòng thu chi ta tìm, những người đó chậm chậm chạp chạp, chút sổ sách này cần tính thời gian một chén trà, nếu đem khoản mục một năm tính toán rõ ràng, không đến mười ngày nữa tháng căn bản tính không xong.”

Giang Hạ Ly cười hỏi: “Thế nào? Hiện giờ cảm thấy ta có giá trị lợi dụng rồi? Không thì, người giúp ta nói một chút với Hình bộ, để cho ta chờ xét xử ở bên ngoài trước, người liền làm người bảo lãnh của ta.”

“Còn nói ta là thương nhân, ta thấy người ngược lại rất biết lợi dụng người khác.” Ôn Đình Dân cười nói, “Chuyện này vẫn cứ đợi đến khi tới kinh thành rồi nói sau, nơi Hình bộ mặc dù ta có chút quan hệ, nhưng muốn nói hộ cho nghi phạm giết người là người,... cũng cần phải đưa bạc, người có bạc để cho ta đi đưa à?”

Nàng cúi thấp đầu, “Lúc đi vội vàng như vậy, nói không chừng người làm trong tiệm còn tưởng rằng ta đang bị giam ở trong đại lao đấy, chứ đừng nói đến bạc, hiện giờ người ta không có một đồng nào...”

Nàng nhìn thấy giấy bút của hần ở trên bàn, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Hay là người cho ta mượn giấy và bút dùng, khụ khụ, đương nhiên không phải là cái giấy gì của Lưu Ly Trai cùng với mực hoàng thượng cho người mà người đang sử dụng, cứ bình thường nhất là được rồi.”

“Người sẽ không phải lại muốn dựa vào bán văn hạng ba kiếm tiền chứ?” Lời Ôn Đình Dân nói ra vẫn không xuôi tai như cũ.

Lần này Giang Hạ Ly căn bản không tức giận, chỉ là nghiêng đầu cười với hần, “Cho dù đúng thì sao? Người khinh thường đồ của ta, nhưng có người lại coi trọng, nếu người không tin, ta viết ra mấy chương, người cho người lấy danh nghĩa của ta rao bán ở kinh thành, nhiều hơn ta không dám cam đoan, một ngày kiếm vào hơn mười lượng bạc cũng không thành vấn đề.”

“Hơn mười lượng bạc?!” Ôn Đình Dân cười xem thường, “Người có biết một mạng người chết, ở Hình bộ gọi giá bao nhiêu không? Hơn mười lượng bạc, người ngay cả thủ vệ cửa thiên lao cũng không hối lộ được.”

“Mạng của người chết cũng có người gọi giá?” Nàng ghen ghét nhìn trần trời.

“Người cũng viết về quan trường, chẳng lẽ không nghĩ tới điểm này?”

“Nghĩ tới là nghĩ tới...” Giang Hạ Ly nói có chút không kiên định, “Chỉ là không nghĩ tới quan trường trong hiện thực lại thật sự đen tối như vậy.”

“Đây cũng là mua bán, có mua tự nhiên sẽ có bán, hướng chỉ so với hình phạt một con đường chết phía sau, nhiều hơn một con đường sống có gì không tốt? Đừng nói lời ngu xuẩn người nghèo chẳng lẽ đáng chết như vậy với ta.” Hần nhìn chăm chăm môi của nàng, ngăn trở nàng sắp sửa buột miệng hỏi lại.

Nàng suy nghĩ, cười khổ nói: “Đúng là như thế, trên đời này nếu đã có tiền, sẽ không có khả năng có công bằng tuyệt đối, người nhiều tiền hơn tự nhiên là cao cao tại thượng, như người, còn người ít tiền hơn thì tự nhiên sẽ thấp kém hèn mọn, như ta.”

Về mặt Ôn Đình Dân trình trọng, “Tiền nhiều hay ít đều không liên quan đến việc có tôn quý hèn mọn hay không, quan trọng là người cho rằng mình nên sống như thế nào, ta biết rất nhiều người nghèo, sống đều rất vui vẻ, bọn họ cũng không cho là mình hèn mọn thấp kém, ngược lại người, có phải quá mức tự oán tự trách mình rồi không?”

“Lời nói như thế, nhưng một đồng tiền cũng sẽ làm khó được anh hùng hảo hán, thật sự đến tình cảnh cùng đường bí lối, còn có mấy người có thể tiêu sái cách biệt?”

Ôn Đình Dân nhìn nàng chỉ cười, không phản bác nữa.

Sau khi dùng xong bữa tối, một tiểu nha hoàn bưng văn phòng tứ bảo(1) đến gõ cửa phòng Giang Hạ Ly, nói là đại thiếu gia sai nàng ta đưa những thứ này tới.

Nàng như lấy được vật báu, luôn miệng dặn nha hoàn kia nhớ truyền đạt lại lời cảm ơn, trải trang giấy ra, tự mình bắt tay vào mài mực.

Tuy mấy ngày nay không ít chuyện phiền lòng, con đường phía trước dài đằng đẵng không biết rõ, nhưng chỉ cần vừa vui đầu vào thế giới dưới ngòi bút của mình, nàng thật sự có thể làm đến không buồn không lo.

Ôn Thiên Tư biết nàng đang viết văn, muốn được nhìn thấy trước, lại sợ quấy rầy đến nàng, vài lần chỉ dám thò đầu ra nhìn ở cửa, không dám vào trong.

Có một lần nàng vừa chạy đến cửa nhìn lên, bị Ôn Đình Dân gặp được, hẩn liền giễu cợt muội muội: “Cũng không phải là tân nương nhìn tân lang, lên lên lút lút như vậy làm cái gì? Đi vào xem không phải là được rồi!”

“Huynh không biết rồi, người viết văn phiền nhất bị người khác cắt ngang suy nghĩ.” Ôn Thiên Tư xua tay, muốn đuổi hẩn đi.

Ôn Đình Dân nhìn Giang Hạ Ly đang múa bút thành văn ở trong khoang thuyền, không khỏi cười nói, “Huynh không hiểu tâm tư của nữ hài nhi các muội, một chuyện xưa được qua loa viết ra, còn khiến cho muội nóng ruột nóng gan đến như vậy.” Hẩn lôi kéo muội muội đi vào trong gian phòng của nàng, “Nếu muội thật sự sợ quấy rầy đến nàng ấy, thì ít đến nơi này phiền nàng ấy đi, cứ mỗi lần muội chạy tới, làm sao biết được nàng ấy không bị làm phiền?”

Ôn Thiên Tư tâm không cam tình không nguyện mà đi trở về, quả nhiên cả ngày đều nhịn không chạy đến.

Giang Hạ Ly viết mệt mỏi, liền trực tiếp nằm thẳng xuống ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục viết, cứ viết cả ngày cả đêm như vậy gần hai ngày, vừa cảm giác tỉnh ngủ thì đột nhiên cảm thấy tinh thần sảng khoái, giống như đã thanh toán hết một cục tâm sự vậy.

Mở to con mắt suy nghĩ một lúc lâu, còn cẩn thận suy nghĩ, là đêm hôm qua nàng rốt cục đã viết xong cuốn chuyện này rồi, tâm nguyện nhiều ngày không phải là giải quyết rồi sao?

Mở cửa khoang ra, ánh mặt trời bên ngoài trực tiếp chiếu vào trên người nàng, trong nháy mắt đó, ánh sáng cùng âm áp giống như bạn cũ ôm lấy nàng, khiến cho cả người nàng đều tràn ngập cảm giác ấm áp.

“Chịu ra ngoài gặp người rồi?” Vẫn là ngữ khí hài hước kia, dùng từ giống như đúc.

Nàng vừa muốn cười đáp lại, bỗng nhiên kinh hô một tiếng, xoay người bỏ chạy về phòng, đóng chặt cửa khoang lại.

Cũng không phải sợ nói chuyện với Ôn Đình Dân, mà là nàng bỗng nhiên nhớ ra mình hai ngày qua, hoàn toàn quên phải rửa mặt chải đầu, chỉ sợ sớm đã trở thành một bộ dạng giống quỷ, như vậy còn dám đi ra ngoài gặp người?

May mà không bao lâu sau, có một nha hoàn bưng chậu nước nóng cùng khăn vải tiến vào, cười khanh khách nói: “Đại thiếu gia nhà chúng ta nói có lẽ ngài cần dùng đến.”

Giang Hạ Ly vừa dùng khăn vải lau mặt, vừa nghĩ—Ôn Đình Dân thật sự không đáng giận như nàng từng nghĩ lúc trước, ít nhất hẩn còn là một người rất hiểu biết săn sóc người khác, nếu miệng của hẩn không đến mức cay nghiệt như vậy, người này,... kỳ thực còn rất đáng yêu.

“Thuyền cũng sắp cập bờ rồi, thiếu gia nói đã chuẩn bị cho ngài một bộ quần áo khác, trước khi lên bờ xin ngài thay đổi.”

Nàng nhìn y phục của mình, đã mặc mấy ngày, vẫn là bộ Ôn Thiên Tư tặng nàng, một câu phân phó thay quần áo này của Ôn Đình Dân, làm cho lòng nàng trầm xuống một chút.

Thay quần áo, càng là quần áo dạng gì đây? Chẳng lẽ là tù phục?

Chờ y phục kia được lấy đến trước mặt nàng thì nàng không khỏi nở nụ cười.

Đó là một bộ váy áo màu hồng đào, màu sắc diễm lệ giống như đào ngày xuân chín sớm, đừng nói là tù nhân, ngay cả tân nương tử chưa chắc sẽ mặc hoa lệ như vậy.

Nàng cầm y phục này đi tìm Ôn Đình Dân, “Ta sẽ mặc bộ y phục này đi Hình bộ chờ thẩm tra à? Những quan lão gia của Hình bộ sẽ không cho là ta cố ý thị uy chứ?”

Hẩn cười hỏi lại: “Người sợ rồi?”

“Không có khả năng không sợ, ta không sợ chết, sợ chính là chết oan.” Giương mắt nhìn lên, đã có thể nhìn thấy đường bờ biển, bên cạnh cách kinh thành gần nhất đang ở trước mắt, nàng biết, từ nơi này đổi ngôi

xe ngựa, chỉ cần lộ trình một ngày đường nữa thôi, là có thể đến nội địa của kinh thành, ở nơi đó, có người nàng không muốn gặp nhất, nàng có thể trốn tránh không?

(1) Văn phòng tư bảo: Gồm bút, nghiên, giấy, mực.

13. Chương 13

Thuyền dần dần tới gần bờ biển, Giang Hạ Ly mơ hồ thấy được trên bờ có vài cỗ xe ngựa xa hoa, “Là người của sơn trang Hãn Hải tới đón người?”

Ôn Đình Dân nhìn xa xa, chẳng biết từ lúc nào đã thu liễm dương dương tự đắc trong tươi cười lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo sắc bén, “Ta trở về sơn trang, chỉ cần ngồi một chiếc xe ngựa là được rồi.”

“Vậy đây chính là người chạy tới vỗ mông ngựa của người rồi. Ôn gia đại thiếu quả nhiên là tiền hô hậu ủng, phong quang vô hạn a!” Nàng cũng trêu ghẹo ngược lại hắn.

“Hình bộ sẽ tới đón ta đi đại lao, hay là trực tiếp chịu thẩm tra?” Nàng không nhìn thấy xe tù, cũng không có quan sai.

“Người thật sự vội vã muốn đi ngồi tù như vậy à!” Hắn cổ quái cười một tiếng.

Đột nhiên, thân thuyền chấn động một cái, đã cập bờ, thuyền công quăng neo thuyền cùng bàn đạp xuống, người trên thuyền vây quanh chen đến bên boong thuyền, ồn ào nói lời khách khí, nhiệt tình hành lễ với Ôn Đình Dân đang thông thả đi ra.

Giang Hạ Ly mới vừa đi xuống boong thuyền, không biết mình nên đi bên nào, đang do dự thì dư quang nơi khác mắt bắt giữ được một thân ảnh quen thuộc thoáng hiện, nàng nhất thời tâm thần chấn động, không thể tin được mà nhìn kỹ lại, thế nhưng... thật sự là hắn— Liễu Thư Đồng!

Thân thể của nàng bỗng nhiên cứng đờ, ngũ quan cũng giống như bị hóa đá rồi vậy, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, thẳng đến khi Ôn Thiên Tư ở phía sau đẩy nàng một cái, nàng mới có chút mờ mịt mà quay đầu nhìn nàng ấy.

Ôn Thiên Tư cười nói: “Không phải đã tới bờ rồi, sao còn không đi? Xem ra bệnh say sóng của tỷ đã tốt hơn rồi, lát nữa tỷ và muội cùng ngồi một chiếc xe ngựa đi, chính là chiếc màu vàng nhạt đó.” Đưa tay chỉ hướng trên bờ, hoàn toàn không phát hiện biến hóa trong ánh mắt của nàng.

“Ta chỉ sợ... không thể đồng hành cùng muội rồi.” Giang Hạ Ly rất nhanh xoay người muốn tránh về trên thuyền, sợ bị người nào đó phát hiện sự tồn tại của nàng.

Ôn Thiên Tư vội vàng đi theo sau, “Tỷ không đồng hành cùng bọn muội, chẳng lẽ tỷ còn có xe ngựa khác, hay là người nhà tỷ sẽ đến đón tỷ?”

“Người nhà?” Giang Hạ Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười khổ nói, “Ta sẽ không đi quấy rầy bọn họ, bất kể là phúc hay là họa, cũng nên do một mình ta gánh vác.”

“Sao lại nói không may như vậy?” Ôn Thiên Tư khó hiểu nói, “Làm sao lại có họa gì! Về nhà là chuyện vui, nhà tỷ đang ở đâu? Đúng rồi, ca muội biết, để huynh ấy đưa tỷ...” Nàng xoay thân lập tức hô to, “Ca! Huynh có biết nhà của Giang tỷ tỷ ở chỗ nào không?”

Giang Hạ Ly vốn định che miệng nàng ấy, lại bị chạm một bước, bởi vì một tiếng hô to này của Ôn Thiên Tư, vốn không có người để ý đến các nàng, đột nhiên, cùng đưa ánh mắt ném về đây, mà Liễu Thư Đồng nàng không muốn gặp nhất, tự nhiên cũng đã thấy được nàng.

“Hạ Ly?”

Nói không rõ tình cảm của một tiếng gọi phía sau lưng này là kinh hỉ hay là kinh ngạc, Giang Hạ Ly chỉ muốn tìm một xô xĩnh nào đó giấu mình đi, không để cho người khác nhìn thấy nàng nữa, nhưng trong nháy mắt, Liễu Thư Đồng đã chạy vội tới trước mặt nàng rồi.

“Cảm ơn trời đất, rốt cục nhìn thấy muội bình an vô sự.” Hấn thở dài một hơi, một phen nắm chặt bả vai của nàng, vẻ mặt hưng phấn, “Hạ Ly, cha muội cũng rất lo lắng cho muội, nghe được tin tức nói muội dường như đang ở Bành Thành, huynh định thu xếp xong hôn sự của mình để đi tìm muội.”

Giang Hạ Ly ngẩng đầu lên, cũng là vẻ mặt tươi cười vui vẻ, “Đồng ca thật sự biết nói đùa, tiệc tân hôn của huynh còn chạy đi nơi khác tìm muội, nếu Tinh Tuyết biết, có thể sẽ ghen tỵ đó.”

“Tinh Tuyết và huynh đều lo lắng cho muội, vẫn luôn thúc giục huynh nhanh tìm muội trở về, sao sẽ ghen chứ? Đúng rồi, lát nữa huynh sẽ đưa muội về nhà, cha muội chứng kiến muội trở về, khẳng định rất cao hứng...” Liễu Thư Đồng khoác vai nàng, muốn kéo nàng rời đi.

Nàng vội vàng vùng ra, “Đồng ca, muội có chút chuyện muốn làm, tạm thời không tiện về nhà...”

“Muội muốn làm gì?” Hấn giật mình, “Không phải muội gấp gáp trở về muốn tham gia hôn sự của huynh và Tinh Tuyết ư?”

“Hạ Ly là khách nhân ta đặc biệt mời về sơn trang Hấn Hải, đương nhiên không tiện ở chỗ khác.” Giọng nói của Ôn Đình Dân bỗng nhiên từ giữa không trung vang lên, Giang Hạ Ly còn đang hết sức hoảng thần, cổ tay đã bị một bàn tay to mạnh mẽ nắm lấy, kéo về phía sau, thiếu chút nữa ngã vào trong lòng người phía sau, nhưng mà ngay sau đó, bả vai của nàng đã bị người ôm lấy, ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Liễu Thư Đồng khiếp sợ nhìn hai người, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Ôn thiếu gia và Hạ Ly là...”

“Bằng hữu. Như người thấy, bằng hữu rất tốt.” Ôn Đình Dân mỉm cười ôn nhu, cúi đầu nói với Giang Hạ Ly, “Hạ Ly, không phải nàng nói muốn ở hồ Quan Ngư của ta tự mình câu cá lư(1) để ăn sao? Nếu nàng không sớm khởi hành một chút, buổi tối sẽ không được ăn món ngon đâu.”

Nàng vô cùng khó hiểu tại sao lại tạo ra một lý do thoái thác như vậy? Nhưng rõ ràng, hấn đang giúp đỡ che giấu sự khó xử giờ phút này của nàng, vì thế nàng chỉ có thể cúi thấp đầu, hàm hồ đáp lời, mặc cho hấn tùy ý lôi kéo mình về hướng một chiếc xe ngựa màu xanh ngọc.

Ôn Thiên Tư cùng theo tới cũng muốn lên xe, Ôn Đình Dân lại trừng nàng một cái, “Đi lên xe của muội đi.”

“Nhưng mà...” Tay của nàng chỉ vào Giang Hạ Ly đã lên xe trước.

“Huynh có việc muốn nói với nàng ấy.” Ôn Đình Dân rất ít dùng vẻ mặt trịnh trọng như vậy ra lệnh cho muội muội, cho nên Ôn Thiên Tư lặng lẽ liếc mắt nhìn hấn, cũng không dám nói thêm gì nữa, một người ngoan ngoãn lên xe ngựa chuyên thuộc về nàng.

Hấn quay đầu lại nhìn một đám người trên bờ kia, mỉm cười nói, “Làm phiền các vị đặc biệt đến đón tiếp ta, có điều đoạn đường này ta thật sự có chút mệt mỏi, muốn sớm trở về sơn trang một chút, các vị có chuyện gì, thỉnh buổi tối ngày mai lại đến, ta bày tiệc ở trong nhà mời khách nhân, có hứng thú, có thể đến góp vui.”

Giang Hạ Ly trầm mặc không nói mà nhìn Ôn Đình Dân, sau khi hấn lên xe ngựa, liền có người đưa lên một chồng sách thật dày, tựa hồ cũng là sổ sách, hấn lật qua từng quyển, không để ý đến nàng.

“Bây giờ chúng ta đi Hình bộ à?” Nàng rút cuộc nhìn không được phá vỡ trầm mặc.

“Đi Hình bộ làm cái gì?” Hấn đầu cũng không ngẩng, ngữ khí cũng không nghiêm túc trước sau như một, “Ta đã tỏ rõ ngươi là khách nhân của sơn trang ta, tối mai còn muốn bày tiệc cho ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn ta dẫn những khách nhân khác đi Hình bộ bày tiệc mời khách cho ngươi?”

Giang Hạ Ly kinh ngạc hỏi lại, “Không đi Hình bộ? Vậy ngươi ăn nói thế nào với Hình bộ và Lưu Thanh Thụ?”

“Đây là chuyện của ta, ta cũng không gấp, ngươi gấp cái gì?” Ôn Đình Dân liếc nàng trắng mắt, bỗng cúi lưng một cái, đem sổ sách ném vào trong ngực nàng, “Thật chẳng muốn vừa trở về đã phải nhìn những con số này không dứt, nếu ngươi rất rảnh, nhìn thay ta trước đi, ta muốn ngủ một lát.”

Nàng dở khóc dở cười nhìn hấn sai nàng như sai khiến thủ hạ nha hoàn, nhưng cũng không tức giận, đại khái là bởi vì hấn có biện pháp tạm thời không để nàng đi đối mặt với vụ kiện không hiểu ra sao kia... tuy

rằng nàng vẫn không rõ nguyên nhân nào khiến hấn bảo vệ mình, nhưng trước mắt chỉ có thể trốn ngày nào hay ngày ấy vậy.

Nàng cầm sổ sách qua, từ trang thứ nhất bắt đầu lật xem, đem những con số này khắc ở thật sâu trong đầu, nhưng xem được một nửa thì nàng bỗng ý thức được một vấn đề—những sổ sách này liên quan đến việc buôn bán cơ mật của Ôn gia, há lại có thể tùy tiện gọi người ngoài xem?

Cho dù Ôn Đình Dân có tiếp tục không để nàng vào trong mắt đi nữa, cũng không đến nỗi vô tư thẳng thắn với nàng như thế chứ? Càng huống chi, nhà Liễu Thư Đồng bọn họ cũng là nhà buôn bán, cũng đề cập đến vận chuyển tàu thuyền, nếu Ôn Đình Dân đã biết quan hệ giữa nàng và Liễu Thư Đồng, cũng nên có điều phòng bị với nàng mới đúng.

Nghĩ tới đây, nàng nhẹ nhàng đóng lại sổ sách, nhìn Ôn Đình Dân, nhú lại mi tâm, hành vi cùng lời nói không chừng bị hấn nắm lấy, làm cho trong lòng có chút hỗn loạn.

Ôn Đình Dân vốn đang nghỉ ngơi bỗng nhiên mở mắt ra nhìn nàng, bộ dạng uể oải hỏi: “Có chuyện hỏi ta?”

“Ta đang nghĩ... rốt cuộc ngươi là tai tinh, hay là phúc tinh của ta.” Nàng nhẹ giọng nói.

Hấn nhếch lông mày cười hỏi, “Vậy ngươi hi vọng ta là loại nào?”

“Từ khi gặp phải ngươi, trước trước sau sau đều ra không ít chuyện, nếu nói ngươi là phúc tinh của ta, ta thật sự không thuyết phục được mình, nhưng mà... hôm nay ngươi đã cứu ta một mạng.”

“Không có ngươi đi cùng tình nhân cũ, được tính là cứu ngươi một mạng ư?” Hấn trêu tức nói, “Ngươi là sợ gặp hấn, hay là sợ gặp phụ mẫu của mình?”

“Có lẽ... cũng không phải sợ.” Nàng rũ mi mắt xuống, “Chỉ là không muốn đối mặt mà thôi. Nếu ngươi quen biết hấn, chuyện hấn và ta từ hôn, có lẽ cũng là hấn nói cho ngươi biết, nếu không ngươi sẽ không rõ ràng nội tình của ta như thế, như vậy ngươi hấn là biết, nương ta là tam di nương của cha ta, đã qua đời nhiều năm rồi. Ta ở trong nhà cũng không được cưng chiều, chẳng qua là bởi vì từ nhỏ cha mẹ đã đưa tỷ muội chúng ta đến học đường đọc sách, mới nhận thức người Liễu gia, từ nhỏ Liễu Thư Đồng và ta đã chơi thân, phụ thân ta cảm thấy nhà ta có thể thành thông gia với nhà hấn là chuyện tốt, nên hứa hôn cho chúng ta.”

“Hai năm trước, một vị biểu cô bà con xa của ta đến ở kinh thành, mang theo nữ nhi của bà ta, cũng chính là biểu muội Tĩnh Tuyết của ta...”

“Về sau ngươi ta nhất kiến chung tình, vì thế từ hôn với ngươi.” Ôn Đình Dân nghe đến nhàm chán, nói trước kết quả thay nàng, “Cái này cũng không có gì lớn lao, nếu các ngươi thành thân rồi sau đó hấn mới thay lòng, vậy chẳng phải là ngươi chịu thiệt? Nếu đến lúc đó hấn bỏ ngươi, không phải ngươi càng không có mặt mũi? Nhưng ngươi không nên bức mình rời khỏi kinh thành, thật sự là tự làm khổ mình.”

Giang Hạ Ly cười khổ lắc đầu, “Ngươi không hiểu, bị từ hôn tất nhiên tổn thương tới mặt mũi của ta, cũng tổn thương lòng của ta, nhưng ta rời khỏi kinh thành, không hoàn toàn là bởi vì như vậy...”

Ôn Đình Dân nhìn vào mắt nàng, mỉm cười nói, “Để ta đoán thử... ngươi rời khỏi kinh thành là muốn khiến lòng bọn họ áy náy, sau đó hại bọn họ cả đời đều sống ở trong áy náy?”

“Ngươi thật sự cho rằng ta chỉ là người đơn thuần như vậy?” Trên mặt Giang Hạ Ly bỗng nhiên hiện lên thâm trầm trước kia chưa bao giờ có.

“Từ lúc Liễu Thư Đồng tiếp cận Triệu Tĩnh Tuyết thì ta đã hiểu rõ rồi, Liễu gia buôn bán, mà Triệu gia cũng xuất thân buôn bán, nhưng dòng họ bên mẹ của Tĩnh Tuyết từng có quan hệ thông gia với hoàng thất, cho nên Triệu gia rất hi vọng có thể mượn dùng quan hệ này, mưu cầu ích lợi lớn hơn nữa vì chính mình, đem so sánh, phụ thân ta dù sao cũng chỉ là Thị lang nho nhỏ, tự nhiên không thể có giá trị lợi dụng so với nàng ta.”

Nàng thấy Ôn Đình Dân dùng ánh mắt tò mò đánh giá mình, bất đắc dĩ cười khổ, “Ngươi không nghĩ tới ta đã sớm nghĩ rõ ràng tất cả chuyện này à? Không chỉ Liễu Thư Đồng, ngay cả Triệu Tĩnh Tuyết trúng ý Liễu Thư Đồng cũng là có nguyên nhân. Liễu Thư Đồng tuổi trẻ phong lưu, nữ tử gặp rồi đều sẽ thích, nhưng Triệu gia đã là quý tộc xuống dốc, tuy có địa vị lại không có tài lực, nếu không cũng sẽ không sống nhờ nhà ta, nếu Triệu Tĩnh Tuyết gả đến Liễu gia, đối với sự hưng thịnh lần nữa của Triệu gia rất có lợi.”

Nói tới đây, ánh mắt của nàng lại ảm đạm đi vài phần, “Kỳ thật Triệu Tĩnh Tuyết vốn là một hài tử rất đơn thuần, chỉ là nương nàng rất biết dạy dỗ, khiến nàng cũng trở nên càng ngày càng có tâm cơ. Nàng vừa mới đến nhà ta thì muốn ăn một quả đào đều khách khách khí khí hỏi xin, về sau... nàng có thể công khai lấy đi y phục ta mới làm, chỉ bởi vì nàng ‘rất hảo tâm mà cho rằng’ vẻ mặt của ta rất không xứng cái loại màu sắc diễm lệ này.”

Nàng vươn cánh tay ra, xòe tay áo. Y phục màu hồng đào diễm lệ này là hần chọn cho nàng, khi thấy màu sắc này, nàng cảm thấy có mấy phần buồn cười, rồi lại có chút kiêu ngạo. Ôn Đình Dận là một người rất tinh mắt, hần tự mình chọn lựa màu sắc này, tất nhiên là cảm thấy nàng mặc màu này không khó coi.

Hần nhìn nụ cười của nàng, dường như đoán ra tâm tư của nàng, cũng nhếch môi cười khẽ, “Vậy người hần là may mắn, thoát khỏi một vị hôn phu coi thì tử mình là cây thang để leo lên, cũng thoát khỏi một biểu muội coi thân nhân thành nô bộc nhà mình để nô dịch. Nói như vậy, người chạy đến Bành Thành làm chương quầy của tửu phường, còn thật sự không giống như là vì chuyện đau lòng đi nơi xa.”

“Đương nhiên không phải. Sau khi Liễu Thư Đồng từ hôn, tuy phụ thân rất ít nói chuyện, nhưng nhìn ra được ông có chút thất vọng, song bất kể nói như thế nào, Triệu Tĩnh Tuyết cũng là thân thích nhà ta, có điều những di nương cùng những tỷ muội cùng cha khác mẹ trong nhà ta từ sáng tới tối đều nói lời châm chọc, lời nhai cần nhai, ta thật sự là không chịu nổi phần ngọt ngọt này, liền để lại mảnh giấy cho cha, dẫn theo hai người hầu rồi rời khỏi kinh thành.”

“Chính là tiểu Tứ cùng lão Vương trong tửu phường của người?”

Giang Hạ Ly lại hỏi lại, “Làm sao người biết bọn họ? Người lại chưa từng đi qua tửu phường của ta.”

Ôn Đình Dận cười nói: “Cho dù ta không đi qua, cũng biết đến, đừng quên, người chính là người đã từng đắc tội ta, nhất cử nhất động của người, ta đương nhiên chú ý.”

Nhắc lại chuyện cũ... hiện giờ Giang Hạ Ly đối với lời của hần vẫn bán tín bán nghi. Đúng ra Ôn Đình Dận hần là một nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng hần lại thường xuyên làm một vài hành động quỷ dị không hợp với thân phận.

Nói thí dụ như, đột nhiên từ trong tay Lưu Thanh Thụ tiếp lấy chuyện áp giải nàng, được rồi, coi như hần xuất phát từ nhân tình, thuận tay mang theo phiên toái là nàng này, vậy bây giờ nên đem nàng giao cho Hình bộ rồi chứ, tại sao lại tự mình quyết định mang nàng về sơn trang Hân Hải trước, còn giống trống khua chiêng muốn coi nàng như khách quý đến tiếp đãi? Nếu bị người của Hình bộ biết, không phải sẽ trị hần trọng tội chứa chấp tội phạm à?

Nàng nghĩ tới đây, không khỏi nhìn về phía Ôn Đình Dận, chợt phát hiện đôi con ngươi sâu thẳm như nước biển của hần, màu xanh trong suốt đang cười nhìn mình, phía sau ý cười kia, như là loại xuân quang kiêu diễm khó nói lên lời, làm cho nàng vốn đang ngẩn ra, kế tiếp—mặt nhiễm lên ửng hồng.

(1) Cá lư: Cổ nhân gọi là ngân lư hay ngọc hoa lư. Xuất sản ở Tùng Giang gọi là tứ tai lư là một giống cá rất ngon.

14. Chương 14

Vị ‘khách quý’ Giang Hạ Ly này, sau khi xuất hiện ở sơn trang Hân Hải, đã bị nhiều phương chú ý, người Ôn gia đều tò mò đến thăm dò nàng rốt cuộc là dạng nhân vật gì, sao lại khiến Ôn Đình Dận đối xử đặc biệt như vậy.

Ôn Thiên Tư rất kiêu hãnh mà giới thiệu với mọi người nàng là một vị thư nhân rất giỏi, nhưng nàng nhìn thấy trong mắt những người khác đều là khó hiểu và xem thường.

Cũng đúng, ngoài người cực kỳ thích đọc chuyện xưa dưới ngòi bút của nàng là Ôn Thiên Tư ra, người nào sẽ nhìn đến tay viết hạng ba như nàng đây? Ngay cả Ôn Đình Dận đối với khả năng viết văn sở trường của nàng cũng hết sức châm chọc.

Cho nên, tiệc rượu đón tiếp tổ chức cho nàng kia, nàng cũng không mấy hứng thú, có thể trốn liền trốn, dù sao nàng cũng hiểu được, những tân khách lũ lượt kéo đến này, đều là hướng về phía Ôn Đình Dân mà tới. Về phần Ôn Đình Dân, từ sau khi bọn họ trở về sơn trang Hãn Hải, nàng rốt cuộc không nhìn thấy hãn nữa, không biết là đi xử lý sự vụ thuyền hàng, hay là trốn đi thanh nhàn rồi.

Nhưng Liễu Thư Đồng cũng tới, hãn là một người duy nhất trong các tân khách tới vì Giang Hạ Ly.

Hãn vừa vào sơn trang, liền vội vàng đi tìm nàng khắp nơi, nàng vốn trốn ở một chỗ sau núi giả, nhưng thấy bộ dáng hãn bám riết không tha, nghĩ thầm nếu không đi ra gặp hãn, hãn chắc là sẽ không đi, nàng đành phải bắt đắc dĩ đi ra ngoài tiếp đón.

“Đồng ca, huynh cũng tới rồi.”

Vừa thấy được nàng, hãn lập tức kéo nàng sang một bên, vội vàng hỏi: “Hạ Ly, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải muội ở Bành Thành sao? Tại sao lại quen biết Ôn Đình Dân? Tại sao hãn với muội lại... thân mật như vậy?”

Giang Hạ Ly âm thầm than khổ, nghĩ thầm mấy vấn đề này, ngay cả chính nàng cũng không biết đáp án, làm sao trả lời đây?

Nhìn nhìn chung quanh, lại không thấy bóng dáng của Ôn Đình Dân, đáp án này lại chỉ có thể do chính mình nói rõ, đành phải kiên trì nửa thật nửa giả nói, “Muội và muội muội của hãn quen biết ở Bành Thành, đúng lúc muội muốn trở về kinh, hãn liền cho muội ngồi thuyền nhà hãn, cùng nhau trở về.”

“Nhưng huynh thấy bộ dáng hãn đối với muội—“

Liễu Thư Đồng còn muốn hỏi nữa, Giang Hạ Ly bỗng nhiên ngắt lời hãn, “Đồng ca muốn biết cái gì? Nhất định phải bắt muội nói muội và Ôn Đình Dân có ám muội gì sao? Ôn gia thiếu gia có thân phận cỡ nào, nha đầu xấu như muội đây không tài không thế, sao hãn có thể để vào trong mắt được? Huynh cũng đừng có lo lắng thay muội.”

Hãn u buồn nhìn vào nàng, muốn nói lại thôi, cân nhắc rất lâu mới nói tiếp: “Hạ Ly, huynh biết chuyện huynh từ hôn đã tổn thương muội rất sâu, huynh cũng đã thương lượng qua với Tĩnh Tuyết nên bù đắp lại cho muội thế nào, nàng nói ở trong nhà quả thật muội không vui, mới có thể rời nhà trốn đi. Nàng đối với muội cũng có chút áy náy, thậm chí nguyện ý noi theo Nga Hoàng Nữ Anh(1), nếu như muội không để ý—“

“Muội để ý.” Nàng lại một lần nữa cắt đứt lời của hãn, nghiêm mặt nói: “Đồng ca, huynh muốn tam thê tứ thiếp cũng không sao cả, nhưng muội không muốn vì bù vào áy náy của người khác, mà cùng chung một chồng với nữ nhân khác, nếu lời huynh còn có một phần tôn trọng đối với muội, thì thỉnh không cần tiếp tục nhục nhã muội lần nữa.”

Liễu Thư Đồng có chút xấu hổ, “Được, được, chỉ cần muội cao hứng, thế nào cũng được, chỉ là huynh vẫn phải nhắc nhở muội, Ôn Đình Dân người này tuyệt không đơn giản, đều nói không gian không phải là thương nhân, tuổi hãn còn trẻ, đã thành người chủ sự của Ôn gia, không chỉ bởi vì hãn buôn bán rất có tầm nhìn và quyết đoán, hơn nữa tâm kế của hãn thâm trầm, cũng không phải người cùng lứa có thể so sánh được.”

“Gần đây Liễu gia nhà huynh có sinh ý muốn hợp tác cùng hãn, hãn vẫn luôn không thoải mái đáp ứng, nhưng theo huynh được biết, hãn đã lén dùng hành động, giữ lại rất nhiều nguồn hàng nhà huynh, rõ ràng muốn tự mình độc chiếm. Muội cũng nói hãn có thân phận cỡ nào, vì sao đối với muội lại khác biệt như vậy, muội có từng nghĩ tới duyên cớ trong đó?”

Giang Hạ Ly cố ý ngáp một cái, lộ vẻ có chút không kiên nhẫn, “Huynh là muốn nói, hãn muốn lợi dụng muội phải không? Được, muội sẽ chú ý. Có điều muội cũng sẽ không chờ quá lâu, cho dù là muốn thân cận Ôn Thuyền Vương cũng chưa từng có cơ hội gì.”

“Ngày nào muội về nhà? Huynh đã phái người nói với phụ thân muội rồi, nói muội trở về kinh thành, ông ấy thế nào cũng muốn sớm nhìn thấy muội một chút.”

Nàng thở dài một hơi, “Đồng ca, huynh thật đúng là... nhiệt tâm.”

Nếu cha biết nàng trở về rồi, bất luận thế nào đều cũng muốn gặp nàng, mà ngày sau nếu nàng bị áp giải đến Hình bộ chịu thẩm tra, phụ thân rất có thể cũng sẽ nhận được tin tức, thật sự muốn giấu cũng không

thế.

“Nên trở về nhà thì tự nhiên muội sẽ trở về.” Nàng sắp không ứng phó từng câu với hắn được rồi, đúng lúc này nhìn thấy Ôn Thiên Tư đi ngang qua phía trước, vội nói: “Ôn tiểu thư có chuyện tìm muội, muội đi trước hỏi một chút.”

Nói xong, nàng bỏ Liễu Thư Đồng đang kinh ngạc lại, bước nhanh đi về hướng Ôn Thiên Tư, mới đi được một nửa, bỗng nhiên bên cạnh vươn ra một cánh tay, một phen kéo nàng đến phía sau một cây dong(2), nàng còn chưa kịp lên tiếng kinh hô, đã thấy rõ mặt của đối phương, lập tức trấn định lại.

“Ôn Thuyền Vương rốt cuộc chịu đi ra gặp người rồi?” Cách chào hỏi cũ, tự nàng nói ra miệng cũng thấy buồn cười.

Ôn Đình Dận cười mỉa mà nhìn nàng, “Trẻ nhỏ dễ dạy. Chỉ là lúc đối diện với Liễu Thư Đồng, sao không tự nhiên như thế, còn nói trong lòng người không oán hận hắn.”

“Đường đường thiếu gia Ôn gia, chủ nhân sơn trang Hãn Hải, lại có thể cũng sẽ nghe góc tường như vậy?” Nàng nhìn hắn, nhin không được dặt lên vẻ tươi cười.

“Không nghe góc tường, thật không biết có người ở sau lưng thêu dệt ta không đúng như vậy.” Hắn miễn cưỡng trả lời, “Xem ra chuyện làm ăn hợp tác giữa Ôn gia và Liễu gia có thể cáo ngừng toàn bộ rồi.”

Giang Hạ Ly lấp bắp kinh hãi, “Không thể nào? Người chỉ là vì Liễu Thư Đồng nói xấu người mấy câu, ngay cả sinh ý cũng không làm cùng người ta? Lòng dạ người sao lại hẹp hòi như vậy!”

Hắn cười lạnh một tiếng: “Lúc này vẫn còn nói hộ tình nhân cũ? Chẳng lẽ người không nhìn ra ta đang trút giận giúp người ư?”

“Trút giận giúp ta? Không dám, ta là loại người gì? Chuyện vặt của một tiểu dân, nhờ ngài không chê, coi ta thành địch nhân từng đắc tội ngài, mặc dù đến nay ta vẫn không biết nguyên nhân, nhưng chỉ cần ngài không ôm oán trả thù, ta liền thiên ân vạn tạ.”

Ôn Đình Dận cười một tiếng, “Ta nói người đắc tội ta, nhưng ta chưa từng nói ta hận người.”

“Vậy ta tính là cái gì?” Nàng ngẩng mặt lên hỏi hắn, vẻ mặt nghi hoặc.

Hắn theo thói quen nắm chặt cằm nhỏ của nàng, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ sát một chút, “Đáp án này, ta rất nhanh sẽ nói cho người biết, người cần kiên nhẫn một chút, người sáng tác chuyện xưa như người, chẳng lẽ không biết cao trào của câu chuyện, đều thường ở kết cục vạch ra đáp án trong nháy mắt sao?”

Nàng ngây ngẩn cả người, không vì ý cười ở đáy mắt hắn, không vì hành động thân mật càn rỡ của hắn chọc người như thế, chỉ bởi vì nàng phát hiện không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng thế nhưng đã quen với sự thân mật và càn rỡ của hắn, quen nói chuyện ngang hàng bình tĩnh với hắn như vậy.

Đời này, hắn là người đầu tiên nàng có thể đối xử thẳng thắn thành khẩn, bí mật trong lòng cũng chưa hề nói cho người khác, lại có thể nói hết với hắn.

Đây có phải nên nói, Ôn Đình Dận người này có mị lực rất lớn hay không?

Giang Hạ Ly ở sơn trang Hãn Hải mấy ngày, Ôn Đình Dận không thường lộ diện, nhưng ngược lại Ôn Thiên Tư rất tận tình làm chủ bồi nàng đi dạo khắp nơi trong sơn trang, giới thiệu với nàng rất nhiều cảnh sắc của sơn trang.

Ôn gia gia nghiệp lớn, nhân khẩu đông đảo, người ở sân viện khác nhau rất không giống nhau, mặc dù kinh thành là nơi phồn hoa xa xỉ, nhưng Ôn gia chiếm diện tích rất rộng, đủ để so sánh với hoàng cung.

Nàng trêu ghẹo nói, “Nghe nói tư giao giữa hoàng đế và Ôn gia rất tốt, nếu người đến xem tòa nhà của nhà muội, chỉ sợ ngay cả hoàng cung cũng không muốn trở về.”

Ôn Thiên Tư che miệng cười, “Tỷ nói đúng rồi! Đầu năm nhà của muội vừa mới tu sửa hoàn tất lần nữa, hoàng đế liền tới một lần, vừa nhìn vừa cau mày nói: ‘Nhà các người tạo tòa nhà như vậy, là buộc Trẫm dời đô sao?’”

Giang Hạ Ly tròn to mắt hỏi, “Vậy ca muội nói thế nào?”

“Huynh ấy a, huynh ấy liền bĩu môi một cái, trả lời: ‘Thợ thủ công của hoàng cung không biết đã khấu trừ đi bao nhiêu bạc tu vườn của ngài, mới đem hoàng cung tu đến không phóng khoáng như vậy, không có một chút quan hệ cùng với tòa nhà của nhà chúng ta.’”

Nàng vừa nghe, phốc một tiếng bật cười, gần như có thể tưởng tượng được vẻ không nghiêm túc lễu lĩnh khi nói những lời này của Ôn Đình Dân.

Hoàng đế thế nhưng không trị tội hần, chẳng qua là các đại nhân của Công bộ(3) đại khái không được an bình rồi.

Một ngày này, Ôn Thiên Tư bỗng nhiên lôi kéo nàng muốn xuất môn, thần thần bí bí nói có người muốn gặp nàng, nàng hỏi người nọ là ai, Ôn Thiên Tư chỉ cười không đáp, dù sao chỉ cần không phải là đi Hình bộ, nàng cũng không sao cả. Liền theo Ôn Thiên Tư ngồi lên xe ngựa, chạy một đoạn đường rất dài, sau khi xuống xe, nàng nhất thời sửng sốt—

Tường vàng cao cao và ngói lưu ly màu đỏ trước mắt kia, cùng với mấy tên thái giám thân mặc tử y ở cửa kia, nơi này là... hoàng cung?!

Hiển nhiên Ôn Thiên Tư thường đến hoàng cung đi lại, thái giám ở cửa nhìn thấy nàng, lập tức cười nghênh đón, “Ôn tiểu thư tới rồi, hoàng hậu nương nương đặc biệt cho nô tài chờ đón ở chỗ này.”

“Hoàng hậu?” Giang Hạ Ly hoảng sợ, tuyệt đối không ngờ đến người muốn gặp mình, thế nhưng lại là nhất quốc chi mẫu.

Ôn Thiên Tư làm mặt quỷ với nàng, “Giang tỷ tỷ sẽ không giận muội chứ? Hoàng hậu nghe nói muội quen biết tỷ, liền cử động cho muội đưa tỷ vào cung, văn của tỷ đã sớm lưu truyền đến trong kinh rồi, trong cung có rất nhiều người đều đã đọc, hoàng hậu nương nương nói thích nhất Đào hoa nữ hiệp liệt truyện, chỉ hận kết cục kia không toàn vẹn, bảo muội bất kể như thế nào cũng phải mang tỷ vào trong cung, cùng tỷ hảo hảo thảo luận một phen.

Giang Hạ Ly thụ sủng nhược kinh, ngược lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Nàng vẫn luôn cảm thấy chuyện xưa mình viết được truyền lưu ở trong phổ phường cũng thôi, dù sao chẳng nữa cũng không trèo lên được nơi thanh nhã, nhưng nghĩ lại, nếu ngay cả hoàng hậu cũng thường thức văn nàng viết, vậy án oan nàng không duyên cớ gặp phải sẽ có hi vọng rửa sạch rồi, nhận thức hoàng hậu cũng không phải chuyện xấu gì.

Đang đi vào trong thì trước mặt có một tên thái giám đang dẫn người đi ra ngoài, người hai bên vừa thấy mặt, Ôn Thiên Tư cười nói trước, “Ca, huynh lại đến sớm hơn muội một bước rồi.”

Nhìn thấy Ôn Đình Dân, Giang Hạ Ly có cảm giác thần sắc hôm nay của hần có chút ngưng trọng, không biết đã nói gì với hoàng đế, lo âu nhìn hần, nhưng đang ở hoàng cung chung quanh đều có tai mắt, không tiện hỏi nhiều, chỉ sợ bỗng dưng gây ra chuyện gì cho hần.

Nhìn thấy hai người các nàng, hần cũng ngẩn ra, tiếp đó nhíu mày, “Muội lại dẫn loạn người vào hoàng cung.”

Giang Hạ Ly rõ ràng cả kinh. Chẳng lẽ Ôn Đình Dân lo lắng sau khi nàng vào cung, chuyện hần chứa chấp tội phạm sẽ bại lộ? Vì thế nàng vội vàng nói, “Vậy ta đi trở về thôi.”

Ôn Thiên Tư không rõ nội tình, giữ chặt nàng lại, thở phì phì hỏi lại, “Sao Giang tỷ tỷ không thể vào cung? Là hoàng hậu nương nương muốn gặp tỷ ấy, hoàng cung này cũng không phải là huynh mở ra, chẳng lẽ còn do huynh định đoạt?”

Ôn Đình Dân nhìn Giang Hạ Ly: “Muốn gặp hoàng hậu không?”

Nàng ngáp ngừng nói: “Cũng không phải muốn như vậy... ta không hiểu quy củ lắm, sợ sau khi gặp ứng đối không thỏa đáng, sẽ xảy ra sự cố...”

Ôn Thiên Tư ở một bên cố gắng: “Sợ cái gì? Hoàng hậu nương nương nói chuyện tốt lắm, lại nói có muội phụng bồi, sẽ không phạm lỗi gì.”

Ôn Đình Dân lại nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên kéo cổ tay nàng, “Ta dẫn người đi.”

Phượng hoàng hậu mười bốn tuổi vào cung, mười bảy tuổi bởi vì sinh hạ thái tử mà thăng chức quý phi, hai mươi ba tuổi được sắc phong làm hoàng hậu, có thể nói là trôi qua thuận buồm xuôi gió, sống an nhàn sung sướng, tuy hiện giờ đã gần năm mươi, làn da vẫn trắng nõn trơn nhẵn như trước, nếu không phải khóe mắt có ít đường vân mảnh, Giang Hạ Ly còn tưởng rằng bà chỉ ba mươi có lẽ mà thôi.

Phượng hoàng hậu nhìn đoàn người bọn họ, không khỏi cười nói: “Chính ra Đình Dận đã rất lâu không đến thăm ta rồi, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến thăm bổn cung vậy?”

Ôn Đình Dận khom người hành lễ: “Thiên Tư lại đến quấy rầy nương nương, thường ngày ta dạy dỗ không nghiêm, sợ muội ấy lỗ mãng vô lễ, khiến nương nương chê cười.”

“Ca ca có tâm tốt lắm, chỉ là Thiên Tư đến chỗ bổn cung chơi cũng không phải là lần một lần hai, người còn có cái gì để lo lắng? Cho dù nàng không che đậy miệng, người còn sợ bổn cung sẽ giáng tội cho nàng ư? Vị này có lẽ chính là... Giang cô nương rồi?”

Ngay sau đó bà ném ánh mắt về hướng Giang Hạ Ly đứng bên cạnh, “Vẫn luôn chỉ cùng cô nương thân giao, đọc văn của người rất lão đạo, không nghĩ tới tuổi của người còn nhỏ như vậy, năm nay... được hai mươi chưa?”

“Mười tám tuổi.”

“Mười tám tuổi, nên xuất giá rồi. Có nhà chồng tương lai chưa?”

Tha thiết ân cần của hoàng hậu làm cho Giang Hạ Ly thấy rất xấu hổ, nhưng lại không thể không trả lời: “Còn chưa có.”

“Nghe Thiên Tư nói, người dường như cũng xuất thân gia đình quan lại, phụ thân người là ai?”

Lại là một câu hỏi không muốn trả lời nhưng lại không thể không trả lời: “Giang Nhiễm.”

Phượng hoàng hậu có chút kinh ngạc, “Lẽ bộ Thị lang Giang đại nhân? Bổn cung nghe nói người ở Bành Thành, nhưng Giang phủ đang ở kinh thành a, tại sao lại khiến người một người lưu lạc ở bên ngoài?”

Đoạn chuyện xưa này, Ôn Thiên Tư cũng không biết, cũng nhin không được quan tâm, “Đúng vậy, nhà tỷ ở kinh thành, sao tỷ tỷ lại một mình một người đến Bành Thành mở một tửu phường nhỏ? Nhà Giang Thị lang... đúng rồi, vị hôn thê của Liễu Thư Đồng kia, không phải là một vị họ hàng của Giang Thị lang sao?”

Nghe đến cái tên Liễu Thư Đồng này, Phượng hoàng hậu trầm mi xuống, “Công tử Liễu gia à? A, bổn cung nhớ rồi, nghe nói hẳn vốn có một vị hôn thê đính hôn từ nhỏ, về sau lại trúng ý mỹ mạo của cô nương Triệu gia, liền từ hôn kết thông gia nhà khác, vị tiểu thư bị từ hôn kia, hình như là nữ nhi của Giang Thị lang a.”

Nói đến đây, đã không còn chỗ có thể trốn, Giang Hạ Ly đành phải mỉm cười: “Người theo lời của hoàng hậu nương nương chính là ta.”

“Cái gì?” Ôn Thiên Tư gần như nhảy dựng lên, lập tức trở nên đầy lòng căm phẫn, “Liễu Thư Đồng người này thoát nhìn văn văn nhả nhả, muội vẫn cho rằng hẳn là người tốt, lại có thể làm ra chuyện tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy! Giang tỷ tỷ của muội có chỗ nào không tốt, hẳn dựa vào cái gì mà có người mới liền quên người cũ? Giang tỷ tỷ, tỷ rời xa quê hương, chẳng lẽ là vì bị bọn họ bức?”

Ôn Đình Dận bỗng nhiên nói chen vào, “Chuyện nữ nhân quan tâm, quả nhiên là hôn tang giá thú(4), chuyện hai nhà Giang Liễu người ta, muội là cô nương Ôn gia quan tâm như vậy làm cái gì?”

“Nói không phải nói như vậy...”

“Không phải nói như vậy, muội muốn nói thế nào?” Sắc mặt hẳn trầm xuống, Ôn Thiên Tư lập tức ngậm miệng.

Phượng hoàng hậu cười nói: “Đình Dận, còn nói muội muội người, người tới chỗ này của ta rốt cuộc là có chuyện gì, cũng không phải thật sự là đến thăm ta chứ?”

Ôn Đình Dận cười: “Hoàng hậu nương nương tuệ nhãn như đuốc, Đình Dận cũng không dối gạt người. Vừa rồi hoàng đế ra cho ta một vấn đề khó khăn, muốn ta thành lập thương hội ở Đông Nhạc, liên hệ thương

hộ khác, cho ta làm ông chủ lớn, nhưng đây rõ ràng là đặc tội người ta lại tìm chuyện phiền phức cho mình, ngài biết tính khí Đình Dận không tập trung, lại không thích nhất là quản giáo người khác, chuyện xui xẻo này, nường nường có thể nghĩ biện pháp thoái thác giúp ta được không?”

Phượng hoàng hậu bốn lượt đẩy ngàn vàng(5): “Bổn cung từ trước đến nay không quản quốc sự, chuyện hoàng thượng cho người đi làm ta lại không hiểu, càng không nhúng vào. Đúng rồi, ta nhớ mấy ngày trước đó hoàng thượng vẫn luôn nhắc đi nhắc lại cái chuyện người muốn vớt một con thuyền đắm, nếu người muốn lấy lòng người, thì dùng con thuyền kia đi trao đổi a!”

“Ai, nường nường không biết, con thuyền kia rất khó vớt, hơn nữa hiện giờ lại bị nhân mã tứ phương nhìn chăm chú, là một khoai lang phồng tay, ta chỉ muốn mau chóng quăng bỏ, nếu hoàng thượng lấy chuyện này làm điều kiện, ta còn thật sự là trái phải đều khó xử đây.”

Nhờ có Ôn Đình Dận nói sang chuyện khác, Giang Hạ Ly mới không tiếp tục bị truy vấn chuyện Liễu Thư Đồng từ hôn.

Về sau Phượng hoàng hậu lưu bọn họ lại ăn bữa trưa, đúng lúc gặp hoàng thượng cũng tới, lại thấy Ôn Đình Dận cũng đang ở nơi này, không khỏi trêu ghẹo, “Đình Dận là tới tìm hoàng hậu nói hộ à? Hôm nay người nào nói hộ cũng vô dụng, người nhất định ngồi vào vị trí thủ tọa của thương hội này rồi.”

“Dù sao bộ hạ cũng thích ép buộc người khác.” Ôn Đình Dận cười nói: “Bộ hạ cảm thấy Hộ bộ không có năng lực à? Để ta quản lý thương hội, nếu thương nhân thông đồng cùng một giuộc, thì lúc Hộ bộ thu thuế sẽ thêm không ít phiền toái.”

“Chẳng lẽ người dám cấu kết với những người đó sau lưng trẫm?” Hoàng đế khẽ trừng mắt, “Trẫm trọng dụng người, người cũng không nên có phụ trẫm.”

“Sự coi trọng của bộ hạ... chỉ sợ là gánh nặng làm người ta không thể chịu đựng a!”

Than phiền của hắn cũng không dẫn tới hưởng ứng của hoàng đế, bởi vì ông đang đánh giá Giang Hạ Ly, “Lúc nào thì trong cung của hoàng hậu lại nhiều thêm một vị giai nhân xinh đẹp như vậy? Vị này không phải là người nào đó của Đình Dận chứ?”

Ôn Thiên Tư giới thiệu: “Hoàng thượng, đây là bằng hữu của ta, hoàng hậu nường nường đặc biệt bảo ta dẫn tỷ ấy vào cung nói chuyện phiếm.”

“Vị này chính là nữ nhi của Lễ bộ Giang Thị lang, là vị tài nữ thần kỳ đấy!” Hoàng hậu cười khen, “Đúng rồi, năm nay Giang tiểu thư mười tám tuổi, còn chưa gả cho nhà nào tốt, hoàng thượng có muốn làm bà mai hay không?”

Hoàng đế cười hỏi: “Chính hoàng hậu mới thích làm bà mai cho người ta, trước đó vài ngày không phải mới gả công chúa Ngọc Cẩm cho nhi tử của tướng quân Hào Chiến à? Lần này trong lòng nàng có phải lại có người thích hợp rồi không?”

“Đúng vậy. Mấy ngày trước phu nhân của Công bộ Thượng thư Vương đại nhân vào cung nói chuyện phiếm với thiếp, nói đến nhi tử nhà bà ấy, năm nay hai mươi rồi, còn chưa có lấy vợ, muốn thiếp giúp bà ấy tìm một môn đăng hộ đối, giai nhân tướng mạo tài hoa đều xứng đôi, người xem, không phải gặp được tiểu thư Giang gia sao? Đây thực sự được coi là ông trời tác hợp a!”

Hoàng đế có vẻ vui vẻ: “Ồ? Thì ra còn có duyên cớ này, nói như vậy kia thật sự chính là...”

“Thật sự là loạn đôi uyên ương.” Ôn Đình Dận bỗng nhiên mở miệng, thoáng hiện một nụ cười cổ quái hiện lên trên khóe môi hắn, “Nường nường thật sự là nóng vội, tuy Giang tiểu thư nói mình chưa có nhà chồng tương lai, nhưng cũng chưa đại biểu Giang tiểu thư chưa có đối tượng có thể thành thân.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây ngoại trừ chính hắn, đều đồng thời nghi hoặc nhìn về phía hắn.

(1) Nga Hoàng Nữ Anh: là hai nhân vật nữ sống vào thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trong lịch sử Tam Quốc, theo ghi chép của nhiều thư tịch cổ khác nhau thì Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái của đế Nghiêu Y Kỳ Phòng Huân và đồng thời cũng là vợ của đế Thuấn Diêu Trọng Hoa.

Bấy giờ vua Nghiêu có 2 người con gái vừa có sắc lại vừa có tài nên nhà vua rất muốn gả 2 con vào nơi tử tế xứng đáng với nề nếp gia phong của mình, khi thấy thiên hạ khen tài của Diêu Trọng Hoa thì ông quyết định thử thách bằng cách gả cả 2 cô cho người này kết hợp cho kho lương thực làm của hồi môn. Nga Hoàng là chị làm chính thất còn Nữ Anh là em thì làm thứ thiếp, tuy nhiên 2 chị em không bao giờ cãi vã mà ăn ở đoàn kết, đoan trang hiền thực, nhường nhịn lẫn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều mến mộ. Một lần Ngu Thuấn đến đất Thương Ngô bên bờ sông Tương thì ngã bệnh qua đời, 2 bà thương khóc chồng ngồi cạnh mộ bên bờ sông Tương khóc ròng rã suốt 7 ngày 7 đêm. Chỗ nước mắt của 2 bà rơi xuống mọc ra bụi trúc nên người đời luôn gọi đó là “Tương phi trúc”, sau khi khóc than thì Nga Hoàng cùng Nữ Anh đều trầm mình xuống sông của để tuần tiết theo chồng. (Nguồn: vi.wikipedia.org)

(2) Cây dong: một loài cây như cây si.

(3) Công bộ: thuộc Lục bộ (Lại bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Binh bộ, Hình bộ, Công bộ). Bộ Công coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường xá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, thi hành lệnh cấm về núi rừng, vườn tược và sông ngòi.

(4) Hôn tang giá thú: Là 4 chuyện: kết hôn, tang ma, lấy chồng, lấy vợ.

(5) Bốn lạng đầy ngàn vàng: Ý chỉ dùng lời nhỏ nhẹ đầy vấn đề khó đi.

15. Chương 15

Phượng hoàng hậu mở miệng hỏi đầu tiên: “Người nói bốn cung loạn đôi uyên ương, vậy bốn cung cũng muốn hỏi một chút, ai mới là phu quân của Giang tiểu thư, người biết không?”

“Đương nhiên.” Ôn Đình Dận cười nhìn Giang Hạ Ly: “Hạ Ly, ta biết nàng ngưỡng ngùng nói thẳng ở trước mặt nương nương, nhưng nếu không nói cho nương nương, nàng thật sự muốn bị chỉ hôn cho người khác ư?”

Giang Hạ Ly nháy mắt, thật không biết hắn đang ra chiêu gì, mình nên tiếp như thế nào, đành phải ngập ngừng nói: “Vậy... người nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Lời ngay nói thật a.” Hắn duỗi cánh tay kéo nàng qua, cười dịu dàng nhìn mọi người đang ghen hòng nhìn trân trân, “Ta và Hạ Ly đã tư định chung thân rồi, chỉ là nàng ấy mới về kinh liền bị ta kéo đến sơn trang ở, còn chưa báo cho phụ thân của nàng. Mà ta bên này, nương nương cũng biết, từ sau khi cô qua đời, ta cũng không còn trưởng bối nào cần phải đi thông báo, chỉ là không nghĩ tới sẽ thêm người có tấm lòng tốt như nương nương đây.”

“Hai, hai người lúc nào thì thích nhau?” Ôn Thiên Tư lấp bắp mở miệng, “Tại sao muội không biết?”

“Tâm tư của muội chưa từng đặt trên người làm ca ca là huynh đây? Muội chỉ để ý đến Khổng đại ca của muội thôi.” Ôn Đình Dận dùng ánh mắt ý bảo muội muội ngậm miệng.

Hoàng đế ở bên cạnh tán thành, “Vậy cũng là một cộc chuyện vui rồi, hôn sự của Đình Dận, từ lúc cô người còn sống vẫn luôn nhớ kỹ, đáng tiếc ánh mắt người quá cao, đông chọn tây lựa, đều không trúng ý ai, hiếm thấy người rớt cuộc suy nghĩ cẩn thận, được, trăm sẽ tặng người một phần đại lễ, nếu người nhận lễ, thì càng không nên thoái thác chuyện nhỏ của trăm chứ?”

“Hoàng thượng thật sự là biết tính toán, một phần lễ vật nho nhỏ liền muốn Đình Dận nhọc lòng làm nhiều chuyện như vậy, ai... Hạ Ly, nàng nói ta có nên đáp ứng hay không đây?”

Giang Hạ Ly đã sớm bị hắn làm cho choáng váng đầu óc, không kịp phản ứng nữa rồi, nàng tuyệt đối không ngờ được phương pháp Ôn Đình Dận giúp nàng giải vây lại là một chiêu này, lúc này hắn lại ném đến một chiêu, nàng đã không thể ứng đối, đành phải cười khổ trả lời, “Ý chỉ của hoàng thượng, người dám chống lại à?”

“Một khi đã như vậy, vậy ta cũng đành phải tiếp chỉ rồi.” Ôn Đình Dận đột nhiên quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thảo dân Ôn Đình Dận tiếp chỉ.”

Hoàng đế ha ha cười lớn, kéo hắn lên, “Được rồi, thế nào lại giống con hát diễn hí khúc vậy, vẫn còn diễn như vậy với trăm ư?” Ông lại nhìn về phía Giang Hạ Ly, “Xem ra Giang cô nương chính là hiền thê của người, người nên đối xử với người ta thật tốt.”

“Xin hoàng thượng yên tâm.” Ôn Đình Dân ôn nhu mà nhìn Giang Hạ Ly, “Ta sẽ chiều cổ tốt Hạ Ly, cả đời này, không cho người khác có cơ hội khi dễ nàng.”

Dưới chân Giang Hạ Ly giống như là giẫm lên đám mây đang bay nhẹ nhàng, cũng không biết là mình rời khỏi hoàng cung như thế nào.

Ôn Thiên Tư lôi kéo nàng chuẩn bị lên xe ngựa, Ôn Đình Dân lại từ bên kia kéo cánh tay của nàng, “Đi cùng ta.”

Liếc nhìn hai người một cái, Ôn Thiên Tư đột nhiên cười: “Muội thật sự không ngờ tới hai người sẽ vừa mắt nhau. Giang tỷ tỷ, ca muội từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, tâm cao tận mây xanh, nhưng tỷ yên tâm, nếu huynh ấy đã lựa chọn tỷ, thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, bằng không người làm muội muội đây cũng sẽ không tha cho huynh ấy! Có điều việc tốt thế này, trở về cho Liễu Thư Đồng kia biết tỷ muốn gả cho ca muội, nhất định buồn bực đến chết.”

Giang Hạ Ly ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói, “Ở trước mặt hoàng đế và hoàng hậu, người không nên nói dối lớn như vậy, ngày sau nên làm thế nào mới chu toàn đây?”

“Sao nàng biết ta đang nói dối? Loại chuyện lớn này, ta chưa bao giờ nói giỡn.” Ôn Đình Dân không chút bất ngờ nhìn thấy ánh mắt nàng kinh ngạc không thôi, “Muốn nghe ta giải thích cũng không khó, chỉ cần nàng đi cùng ta đến một nơi trước đã, trở về ta sẽ nói rõ với nàng.”

Ôn Thiên Tư đẩy nàng đến bên người ca ca, “Vậy hai người cứ nói lời nhỏ nhẹ đi, muội về trước đây.”

Nàng bắt đầu thở dài một hơi, “Được rồi, vị hôn phu tài giỏi của ta, hiện giờ chúng ta muốn đi đâu?”

“Đi một nơi tốt.” Ôn Đình Dân cười kéo nàng lên xe ngựa của mình.

Nàng tin tưởng đi ở bên cạnh hắn, chuyện gì cũng có thể phát sinh, có lẽ phải nói là, người nam nhân này mang cho nàng “kinh hi”, dù sao một người tiếp một người, ai biết kế tiếp sẽ là cái gì!

Có điều mặc kệ thế nào, hắn ngay cả lời nói dối tận trời ở trước mặt hoàng đế tuyên bố hai người ước hẹn cũng dám nói, còn có chuyện gì là hắn không dám làm?

Bất quá nửa canh giờ sau—

Được rồi, hiện giờ nàng thật sự tin tưởng Ôn Đình Dân là người cái gì cũng dám làm rồi, hắn thế nhưng lại mang nàng trở về Giang phủ?!

Giang Hạ Ly xuống xe, liếc mắt liền thấy phủ bài chữ vàng nền đỏ kia. Hai chữ “Giang phủ” đã rất không xuất hiện ở trong trí nhớ của nàng, ngay cả gia đình ở cửa trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng, không nhận ra nàng.

“Vì sao muốn đến nơi này?” Nàng rốt cuộc biết cái gì gọi là “Cận hương tình khiếp(1)” rồi, nhìn thấy hai cánh cửa lớn màu đỏ thẫm đã có chút phai màu này, nàng quả thực muốn quay đầu bước đi.

Ôn Đình Dân như là nhìn thấu tâm tư của nàng, giữ chặt lấy nàng, “Nàng sợ cái gì? Có ta cùng đi với nàng rồi, cũng không phải là nàng thiếu nợ nhân tình trong phủ này.”

“Hiện giờ ta làm sao gặp bọn họ được. Hình bộ bên kia...” Nàng vội vàng thấp giọng hô, bên tai đã nghe thấy gia đình kinh ngạc hô to gọi nhỏ—

“Là tam tiểu thư đã trở về rồi! Nhanh đi báo cho lão gia!”

“Chuyện của Hình bộ nàng không cần quan tâm, kể từ hôm nay, nàng chỉ cần nhớ rõ một chuyện—hết thảy đã có ta.” Hắn nhìn nàng thật sâu, trong mắt không có ngã ngốn cùng treu tức ngày trước, không có một chút ý tứ nói giỡn nào.

Hắn là nghiêm túc, hơn nữa kiên định như thế, làm cho Giang Hạ Ly nhất thời giật mình, thậm chí không phát hiện hắn đã nắm thật chặt lấy tay nàng.

“Hạ Ly? Thật sự là con?” Giang Nhiễm nhận được tin tức, vội vàng vàng đi ra, vừa nhìn thấy nữ nhi, lập tức thở dài ra một hơi, “Thư Đồng nói con đã về kinh rồi, cha còn cho rằng hấn đang gạt cha, tại sao về kinh không về trong phủ trước?”

Ông bước nhanh đến trước mặt nữ nhi, quan sát nữ nhi từ trên xuống dưới một phen, “Hai năm qua ở bên ngoài ăn không ít khổ rồi, dường như gầy đi không ít...”

Giang Hạ Ly đối với phụ thân kỳ thực có rất nhiều bất mãn, nàng vẫn luôn cảm thấy phụ thân là một người nhu nhược nhất gan sợ phiền phức, không chỉ ở trong quan trường không có công tích, trên việc nhà cũng không có khả năng xử lý, tùy ý mặc cho mấy vị di thái thái làm mưa làm gió ở trong phủ, ông thân là trưởng một gia, đã không xử lý công bằng được, cũng không tạo ra được bất luận uy tín gì.

Ngày đó nàng rời khỏi quê hương, một mặt là bởi vì nhân sự trong nhà khiến nàng không chịu nổi quá nhiều, một mặt khác chính là có quá nhiều thất vọng đối với phụ thân.

Nhưng hôm nay một tiếng gọi này của phụ thân, lại bỗng nhiên khuấy động đến nơi mềm mại nhất trong đáy lòng nàng, không biết sao, nước mắt thoáng chốc tràn ra khỏi hốc mắt, chợt quỳ xuống: “Cha, nữ nhi bất hiếu, khiến người vương bạn.”

Giang Nhiễm đỡ lấy nàng, mắt cũng ứa lệ, đau lòng nói: “Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!”

“Đình Dân bái kiến bá phụ.”

Ôn Đình Dân bỗng nhiên khom người thật sâu bái lạy, Giang Nhiễm lúc này mới kinh ngạc, vội vàng nhìn vị nam tử tuấn tú khí độ thanh hoa bên cạnh, “Công tử là...”

“Ôn Đình Dân.” Hấn mỉm cười báo ra danh tự của mình, chứng kiến biểu tình kinh ngạc của Giang Nhiễm.

“Ôn...” Giang Nhiễm nhìn hấn, lại nhìn nữ nhi, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

Giang Hạ Ly khẽ gật đầu, “Hấn là đại thiếu gia của... sơn trang Hấn Hải.”

“Hạ Ly giới thiệu quá xa lạ rồi.” Ôn Đình Dân cười nói, “Đại thiếu gia gì, bá phụ trực tiếp gọi ta là Đình Dân là được rồi, đến có chút vội vàng, quên mang một phần bái lễ cho bá phụ, xin bá phụ không lấy làm phiền.”

“Đâu có đâu có, Ôn Thuyền Vương đến thăm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này a!” Tuy Giang Nhiễm chức quan Thị lang, nhưng ở trong triều chỉ là tiểu nhân vật tầm thường, mà Ôn Đình Dân lại là đại nhân vật nổi tiếng toàn Đông Nhạc, nói khoa trương một chút, Ôn Đình Dân chỉ cần nhẹ nhàng ho một cái, sẽ chấn động đủ để cho nửa Đông Nhạc rung chuyển.

Nhân vật như vậy bỗng nhiên tới chơi, hơn nữa quan hệ với nữ nhi tựa hồ hết sức thân mật, quả thực là khiến Giang Nhiễm kinh hỉ đan xen, vội vàng tự mình mời Ôn Đình Dân vào trong phủ.

Bên trong các di thái thái cùng mấy kiều tiểu thư biết Giang Hạ Ly đã trở về rồi, đều vội vàng chạy đến tiền sảnh nhìn quanh, thấy Giang Nhiễm đang cẩn thận nhắm mắt theo đuôi bởi Ôn Đình Dân, càng tỏ mò gấp bội.

“Lúc trước cũng không biết là nha đầu này làm chuyện gì không dám ra gặp người, mới bị Liễu gia từ hôn, lại không dám gặp người nhà, cho nên mới không hiểu ra sao mà trốn đi, vừa đi đã hai năm, cũng không gửi tin tức trở về, hiện tại là đi chỗ nào mang theo một đống nam nhân trở về, không biết nguồn gốc, không biết ngọn ngành, thế nhưng lại dám dẫn vào trong nhà?”

Giang Hạ Ly mơ hồ nghe thấy mấy tiếng nghị luận, hiện tại nàng mới phát hiện mình cũng có lòng hờn, lúc mấy di nương tỷ muội đang nói lời nói mát, nàng thật sự rất muốn cười xấu xa một tiếng.

Một vị di nương kéo nàng qua, ra vẻ quan tâm hỏi: “Hạ Ly, vị công tử này là ai?”

Nàng cố tình vẻ mặt lạnh nhạt trả lời: “Là vị hôn phu của ta.”

Di nương lập tức kinh ngạc mà khiển trách: “Lúc nào thì định thân? Tại sao cũng không nghe cha người nói qua?”

“Còn chưa kịp bấm báo phụ thân đại nhân, hôm nay chính là đặc biệt trở về vấn an phụ thân, thuận tiện báo cho chuyện này.” Thái độ Giang Hạ Ly vẫn hờ hững như trước.

Mấy vị di nương khác cũng đi theo ngạc nhiên, “Trời ạ! Các người thế nhưng tư định chung thân? Loại đại sự này dù sao cũng phải phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn(2), Hạ Ly à, cho dù Liễu gia không cần người, người cũng không thể cam chịu như vậy, ở bên ngoài tùy tùy tiện tiện tìm một người liền đem mình gả cho a!”

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, “Đa tạ các vị di nương quan tâm, đây là chuyện của ta, ta nghĩ tự ta có thể làm chủ được, hơn nữa cha cũng sẽ không phản đối.”

Lúc này, Triệu Tĩnh Tuyết cũng nhận được tin tức chạy tới, mềm mại sợ hãi gọi một tiếng, “Hạ Ly, tỷ đã trở lại rồi.”

Giang Hạ Ly quay đầu nhìn thấy tình địch chạy qua, lúc trước đối với nàng ta có lẽ từng có mấy phần oán hận, mấy phần thương cảm, nhưng hiện tại, những cảm xúc phức tạp đó cũng dần dần nhạt đi, nàng chẳng qua là khẽ gật đầu cười một tiếng: “Tĩnh Tuyết, đã lâu không gặp, nghe nói đại hôn của người sắp đến rồi, nhưng ta còn chưa kịp chuẩn bị phần hậu lễ cho người.”

“Tỷ trở về là tốt rồi, nếu không trong lòng muội sẽ luôn có áy náy...” Triệu Tĩnh Tuyết nắm chặt tay của nàng, “Muội... muội đã cùng Thư Đồng nói chuyện, nếu tỷ không chê, muội nguyện ý làm muội muội của tỷ, cùng tỷ chung một...”

“Người vốn là muội muội của ta.” Giang Hạ Ly ngăn cản nàng ta nói tiếp, “Người cũng đừng nghĩ nhiều, sống cuộc sống của người thật tốt, hiện giờ ta quả thật rất tốt, người không có nửa điểm có lỗi với ta.”

Triệu Tĩnh Tuyết khiếp sợ bất an mà đánh giá nàng, “Nhưng lúc trước tỷ bỗng nhiên trốn đi, vừa đi đã lâu như vậy...”

“Ta chỉ là muốn sống cuộc sống của mình, không muốn tiếp tục bị nhốt cả đời ở bên trong phủ này, không hơn.” Nàng trộm liếc tình hình bên Ôn Đình Dận, chỉ thấy phụ thân vẫn luôn nói chuyện với hắn, thái độ của phụ thân đối với hắn quả thực không phải là khách khí bình thường, căn bản gần như khiêm cung rồi.

Nàng ngược lại không quen phụ thân như vậy, trong lòng không khỏi lại có mấy phần chua xót. Cả đời này phụ thân đều hi vọng có thể hướng đến chỗ cao, thế nhưng không tiền không thế, trong triều không người nâng đỡ, thật vất vả mới nhờ cậy vào hôn sự giữa nàng và Liễu gia, trợ giúp mình đi lên, kết quả lại bị Triệu gia người ta nhanh chân đến trước.

Hiện giờ Ôn Đình Dận xuất hiện, giống như một thỏi nguyên bảo lớn vàng óng ánh nện xuống trước mặt ông, không nện ông vui đến ngất mới kỳ lạ đấy!

Nhưng mà, Ôn Đình Dận rốt cuộc vì sao phải làm như vậy? Nhìn hắn ứng đối tự nhiên, ung dung tiêu sái với phụ thân, nàng thậm chí nhin không được có chút ảo tưởng nhỏ nhỏ—nếu hắn thật sự là vị hôn phu của mình, đối với mình chẳng phải là một chuyện tốt đẹp ư?

Đã có thể hãnh diện ở trước mặt chúng thân hữu, cả đời này cũng không cần lo lắng sẽ phải cô độc suốt quãng đời còn lại, hoặc là bị qua loa gả cho một vị công tử ca không biết lai lịch.

Nhưng mà a nhưng mà... chuyện tốt như vậy há lại sẽ rơi xuống trên đầu nàng? Ôn Đình Dận ở trong mắt nàng, tuyệt không phải là anh hùng hiệp khách nguyện ý hi sinh bản thân mà cứu giúp những người không liên quan, hiện giờ hắn không tiếc hi sinh bản thân muốn kiếm về thay nàng, chẳng lẽ chỉ vì nàng đã vứt bỏ một tảng mặt mỏng kia sao? (~> câu này ta k hiểu ==)

Chạng vạng, Giang Nhiễm kiên trì muốn giữ Ôn Đình Dận ở lại dùng bữa ở trong phủ, hắn mượn cớ còn có chuyện quan trọng muốn thu xếp, liền dẫn Giang Hạ Ly rời đi.

Nàng nhìn thấy trong mắt các di nương tràn ngập xem thường và khó hiểu, hiển nhiên là đang phỉ nhổ nàng còn chưa thành hôn, liền ra vào cùng người ta như thế, thậm chí ngang nhiên đến ở trong gia đình người ta, đại khái trên mặt mình đã bị đám nữ nhân kia in lên bốn chữ “không biết xấu hổ” rồi!

Lúc chuẩn bị lên xe ngựa thì Giang Hạ Ly thấp giọng hỏi: “Ta đã diễn cùng người mấy vở kịch rồi, có thể mời người nói cho ta biết, rốt cuộc người đang đánh bàn tính gì ở trên người ta không?”

“Bàn tính như ý(3).” Ôn Đình Dận lôi kéo nàng vào xe, “Ban nầy khẳng định những di nương của nàng đã làm khó dễ nàng rồi? Nàng không nói cho các nàng ấy biết ta là ai ư?”

Giang Hạ Ly thở dài, “Muốn ta nói như thế nào đây? Ta cũng không biết ngoài việc ngươi là đại thiếu gia của sơn trang Hãn Hải ra, còn có thể là người nào của ta? Ôn Đình Dận, ta thừa nhận, nếu nói ra thân phận của ngươi, ta tất nhiên có thể diện rất lớn, cũng có thể phun ra oán khí nhiều năm nay, nhưng ta lại không phải người ngu ngốc, ngươi nhận thức ta mới mấy ngày, ta không phải là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải là thiên kim nhà giàu khiến ngươi có thể nể trọng, điểm chết người nhất chính là, ta bây giờ còn có vụ kiện trong người, sao có thể làm vị hôn thê của ngươi được?”

Ôn Đình Dận khoan thai cười một tiếng: “Nàng nói đều đúng, nhưng chỉ có một việc rất quan trọng, nàng lại chưa từng nghĩ tới.”

“Việc gì?”

“Mặc kệ nàng có phải là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, cũng không quan trọng nàng có phải là thiên kim nhà giàu hay không, càng có thể là tội phạm quan trọng bị Hình bộ truy bắt, nhưng chỉ cần Ôn Đình Dận ta chọn nàng làm nàng dâu của Ôn gia ta, nàng chỉ cần làm Giang Hạ Ly là được rồi.”

Nàng hít vào một ngụm khí: “Ôn Đình Dận, ngươi thật sự muốn làm phu quân mệnh trung chú định(4) của ta, hôm nay ta nên lập tức đi bái Bồ Tát, lạy Thiên Địa, cảm kích bọn họ đã cho ta phần lương duyên tốt này, tuy từ trước đến nay ta không tin thần phật... nhưng mà a nhưng mà, ngươi còn chưa có cho ta một lý do đủ để ta tin phục, để cho ta có thể suy nghĩ cẩn thận, dựa vào cái gì mà chuyện tốt động trời này sẽ rơi xuống trên đầu ta a?”

Hắn bốn cột mà chớp mắt cười nói: “Phải nói là nàng giẫm trúng vận cứt chó rồi.”

Giang Hạ Ly vốn còn thật sự chờ hắn nói ra mấy lời dễ nghe cảm động lòng người, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới vị đại thiếu gia như hắn, thế nhưng có thể nói ra lời thô tục của phố phường như vậy, làm cho nàng thiếu chút nữa nổi giận rồi.

(1) Cận hương tình khiếp: Chỉ việc rời xa quê nhà đã lâu, đến khi trở về, càng gần quê nhà, tâm tình càng cảm thấy hồi hộp lo lắng.

(2) Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: Phải có lời nói trước của mai mối cùng với sự đồng ý của cha mẹ mới có thể thành thân.

(3) Bàn tính như ý: chỉ tính toán mặt tốt theo ý mình muốn.

(4) Mệnh trung chú định: Ai biết chỉ bảo ta với >”

~> Ấy, chuyện càng lúc càng hay >.

16. Chương 16

Giang Hạ Ly còn chưa hỏi được rõ ràng tại sao Ôn Đình Dận lại nói dối hai người bọn họ đã tự định chung thân, hắn lại làm ra một chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi—sai người chuẩn bị sính lễ đưa đến Giang phủ.

Việc này cũng không thương lượng với nàng trước, nàng cũng không biết chuyện, chỉ đột nhiên, những di nương từ trước đến nay luôn xem thường nàng lập tức đi đến sơn trang Hãn Hải gặp nàng, một đám mặt mày hớn hớn, không ngớt cảm ơn nàng, khiến nàng không hiểu ra sao cả.

“Hạ Ly hài tử này a, thật sự là một hài tử ngoan thấu tình đạt lý, mọi người nhìn xem, tự tìm cho mình một hôn sự như ý không nói, còn nhớ đến những người trong nhà như chúng ta đây.”

“Con cho người ta đưa đồ tới, chúng ta đều nhận được, thật sự là ngoan ngoãn a, nhận lễ của con nặng như vậy... đúng rồi, ngày hôm qua sao con không nói cho ta, vị công tử kia chính là Ôn gia đại thiếu gia? Ai, con hài tử này, chuyện này còn thẹn thùng cái gì!”

“Nếu biết người nọ là Ôn gia đại thiếu, chúng ta cũng sẽ hảo hảo khoản đãi một phen, sao có thể để cho các con đói bụng đi về a! Lúc nào lại về nhà? Tỷ muội chúng ta đã nói rồi, sẽ tự mình xuống bếp làm chút đồ ăn sở trường, Ôn thiếu gia có thể muốn đến thưởng thức một chút.”

Giang Hạ Ly lộ một nụ cười nhạt tiếp nhận rất nhiều lời lấy lòng cùng khen ngợi, trong lòng lại suy nghĩ, chuyện này càng lúc càng giống thật rồi, nhưng người khác đều cảm thấy là thật, chính nàng lại vẫn thấy như đang nằm mơ, không có chút cảm giác chân thật nào.

Cẩn thận hồi tưởng lại, bắt đầu từ lúc nàng và Ôn Đình Dân gặp mặt, nàng tuyệt không ngờ tới vị quý công tử cao ngạo, hùng hổ dọa người kia, về sau sẽ có bất kỳ dính dáng gì đến nàng.

Mãi cho đến sau này lên thuyền của Ôn gia, nàng cũng tận lực giữ một khoảng cách với Ôn Đình Dân, bởi vì trong lòng nàng biết, mình và Ôn Đình Dân là hai loại người, trước lúc lên thuyền là hai loại người, sau khi rời thuyền càng là hai loại người.

Hắn là một thương nhân lớn được nhiều người ủng hộ, còn nàng chỉ là một nữ tử bình dân rời xa quê hương.

Cho dù trên biển gặp phải sóng gió, từng có thân cận thịt da ngăn ngừa với hắn, cho dù ở trên đảo của hải tặc, cùng bị vây khốn ở trong động với hắn, nàng cũng không dám nghĩ sẽ có phát triển thế nào với hắn.

Nhưng chuyện bây giờ chuyển biến đột ngột, quả thực có thể so với những chuyện xưa kỳ lạ dưới ngòi bút của nàng, khác biệt duy nhất chính là, những chuyện xưa kia nàng có thể nắm trong tay, mà chuyện này, lại vượt xa ra khỏi tầm tay của nàng.

Cả ngày nàng đều không gặp được Ôn Đình Dân, hỏi thăm người khác mới biết được hắn có chuyện đi thuyền hàng rồi, nghĩ đến hắn trăm công nghìn việc, nàng cũng không tiện đi quấy rầy, đành phải ngoan ngoãn chờ ở trong sơn trang đợi hắn trở về.

Không nghĩ tới các thân thích của Ôn gia cũng biết được tin tức hai người sắp thành thân, rất nhanh, phần đông thân thích đều chạy tới ân cần thăm hỏi lấy lòng nàng.

Hôm nay Giang Hạ Ly lại chứng minh được một chuyện—gia tộc càng lớn, quan hệ trong đó càng rối rắm phức tạp, một khi trở mặt, ngược lại làm cho người ta càng thêm cảm thấy tức cười.

Có điều, làm thiếu phu nhân của Ôn gia thật sự là không có chỗ gì xấu, có ăn, có uống, còn có một đám người tiền hô hậu ủng hỏi han ân cần, bất luận nàng muốn làm cái gì, đi nơi nào, cũng đều có người giúp nàng chuẩn bị thật tốt.

Giang Hạ Ly “hưởng thụ” tất cả những chuyện này không nhịn được cười nói với Ôn Thiên Tư: “Ca muội muốn cho một nữ nhân như ta đây mọi thứ, chỉ là ta không biết ta dựa vào cái gì mà có thể nhận được những thứ này.”

Ôn Thiên Tư đối với chuyện nàng có thể trở thành tẩu tử của mình này, tựa hồ còn muốn hưng phấn hơn so với việc chính mình xuất giá, “Dựa vào cái gì có thể nhận được à? Thì dựa vào việc ca muội thích tỷ a, việc này còn nghi ngờ cái gì nữa!”

“Nhưng hắn thích ta lúc nào, tại sao ta không cảm thấy một chút nào vậy?”

Nàng luôn tưởng tượng ra vận mệnh đủ loại người, nhưng chỉ riêng đối với thế giới tình cảm của chính mình vẫn cứ tỉnh tỉnh mê mê, lúc trước hứa hôn với Liễu Thư Đồng, tuy là mệnh của phụ thân, nhưng dù sao nàng và Liễu Thư Đồng cũng quen biết nhiều năm, đối với hắn cũng có hảo cảm, cho nên đồng ý.

Bây giờ hôn sự với Ôn Đình Dân, tất cả đều là bị động tiếp nhận, thời gian vội vàng đến mức không kịp suy nghĩ có phải là mình thích hắn hay không, nếu thích, có thể thích bao nhiêu? Ngày sau nếu mình gả cho hắn, có thể trôi qua vui vẻ hay không?

Ôn Thiên Tư thấy nàng cau mày, đoán nàng nhất định suy nghĩ rất nhiều, liền khuyên giải an ủi: “Hiện giờ tỷ cũng không cần nghĩ nhiều, rất nhiều nữ tử, trước khi thành thân đều không được gặp mặt tương phu một lần, còn không phải vẫn trải qua cả đời, tốt xấu người như ca muội, bất kể nhân phẩm, tướng mạo, gia thế, đều là lựa chọn tốt nhất, tỷ còn buồn lo cái gì? Nếu tỷ bỏ lỡ huynh ấy, dù tỷ muốn tìm một người tốt bằng nửa huynh ấy, cũng không dễ dàng đâu.”

Giang Hạ Ly không khỏi bị nàng ấy chọc cho cười, nghĩ lại, nàng ấy nói không phải là không có đạo lý.

Cửa ải khó khăn lớn nhất trước mắt nàng, không phải là Ôn Đình Dân có phải thật sự thích nàng hay không, với thân phận của hắn, lấy vợ là chuyện trọng đại bao nhiêu, hắn cũng không ngốc đến mức nói dối loạn, cho nên, hắn muốn lấy nàng, khẳng định nàng không phải chịu thiệt, điều nàng lo lắng nhất, vẫn là vụ án mạng kia.

Ôn Đình Dân cứ như vậy đem tội phạm quan trọng là nàng đây tự mình chế trụ, còn công khai giới thiệu cho hoàng đế, cho dù Ôn gia tài cao thế lớn, cũng không thể không báo nàng cho bên trên, trực tiếp đến bảo vệ nàng đi, đây chẳng phải là quá không để vương pháp vào trong mắt rồi.

Nhưng chuyện này, nàng lại không thể đi nói với người thứ ba, để tránh mang đến cho mình và hắn phiền toái không cần thiết.

Nàng vẫn luôn tính toán, khuya hôm nay bất kể thế nào cũng phải trụ lại Ôn Đình Dân, nói chuyện với hắn một phen.

Nhưng chưa đến lúc trời tối thì lại có một vị khách không mời mà đến, vội vàng đến tìm nàng—

Người này là Liễu Thư Đồng.

Giang Hạ Ly quen biết Liễu Thư Đồng đã quá mười năm rồi, hắn trong trí nhớ của nàng, luôn là một quý công tử nhẹ nhàng, đệ tử trong học đường nhiều như vậy, trước giờ hắn đọc sách đều là tốt nhất, thường nhận được tán thưởng của tiên sinh, nói hắn “tao nhã như ngọc, đôn hậu ân cần”.

Rời khỏi học đường, hắn lại là một người phong lưu phóng khoáng nhất trong những người cùng lứa, thi từ ca phú, không gì không giỏi, bất luận đi đến nơi nào, đuôi mây đầy mắt thần thái phi dương, ung dung bình tĩnh, rất được lòng nữ tử.

Nhưng Liễu Thư Đồng của hôm nay, giống như là một khối thú chặt vật nhếch nhác, thật không dễ dàng để người dẫn tìm đến tiểu viện của nàng thì câu nói đầu tiên khi xông tới chính là—“Hạ Ly, lần này bất kể thế nào muội cũng phải giúp huynh! Liễu gia nhà huynh sẽ cảm kích đại ân đại đức của muội!”

Nàng không hiểu ra sao, nhưng thấy đầu hắn đầy mồ hôi, sắc mặt cũng thay đổi, liền biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn, vội vàng mời hắn ngồi xuống, chậm rãi hỏi hắn: “Đồng ca, đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu Thư Đồng không còn phong độ ngày trước, lấy tay áo dùng sức lau đi mồ hôi trên mặt, “Muội cũng biết nhà huynh làm buôn bán, trừ bỏ thu hoạch mấy trăm mẫu điền trang, làm ăn lớn nhất vẫn luôn là lâm sản, hàng da, và hải vận. Tuy không phải hào phú gì, nhưng cũng đủ để ấm no, nhưng mấy ngày hôm trước nhà huynh nhận được tin tức, nói là tá điền của điền trang muốn cùng nhau thoái tồ, cho dù dựa vào khế ước thuê mướn đã ký trả lại gấp đôi tiền thuê cũng không sao cả, còn có mấy tháng là phải thu hoạch rồi, trong chớp mắt này, huynh biết đi nơi nào tìm người chăm sóc điền trang đây?”

“Nhưng chuyện này cũng không phải là điểm chết người, mua bán lâm sản với Tây Nhạc bên kia cũng đã làm mười năm rồi, vẫn luôn rất ổn định, ngày hôm qua lại đột nhiên nhận được thư của nhà mua bên Tây Nhạc, nói là sang năm không mua hàng ở nhà huynh nữa, trừ khi nhà huynh có thể xuống giá bốn thành, đây chẳng phải là công khai muốn lấy không sao?”

“Càng hỏng nhất chính là, nguồn hàng của hàng da cũng xảy ra vấn đề, vốn đã nói tháng sau giao hai ngàn kiện hàng da, lại bị người khác dùng giá cao lấy đi, hiện giờ công nhân trong công phòng không biết là nên sa thải hay là lưu lại, nếu không sa thải, sẽ phải nuôi không công vô ích, nếu sa thải rồi, tay nghề những công nhân này đều là tốt nhất, tất nhiên sẽ bị người ta mời đi, về sau nếu còn muốn mời về cũng rất khó khăn.”

“Mà hải vận... ai, lại có thể bị hải tặc cướp hàng, hàng hóa của ba thuyền lớn, giá trị mười vạn lượng, bên trong còn có một viên dạ minh châu hoàng hậu nương nương nhờ nhà huynh mua, giá trị liền thành a...”

Giang Hạ Ly im lặng lắng nghe Liễu Thư Đồng tự thuật đủ loại biến cố kinh người, từ đầu đến cuối vẫn không biết những chuyện này có liên quan gì đến mình, mãi đến khi hắn nói đến “hải tặc” thì nàng chợt cả kinh. Những chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp ư?

Hắn một hơi nói xong, đôi môi đều đã phát khô, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, “Hạ Ly, muội sẽ giúp huynh đúng không? Nếu những chuyện này đều ập xuống, thì Liễu gia nhà huynh coi như xong rồi.”

“Nhưng muội không hiểu làm ăn, cũng... không biết hải tặc nào, muốn muội giúp huynh thế nào?”

Liễu Thư Đồng trừng to mắt nhìn nàng, giống như nàng đang nói đùa: “Hạ Ly, muội thật sự không rõ sao? Những chuyện này không phải là đúng lúc đều rơi xuống trên đầu nhà huynh, tất nhiên là có người điều khiển ở sau lưng, muốn đẩy Liễu gia nhà huynh vào chỗ chết.”

Trong lòng Giang Hạ Ly căng thẳng, muốn gọi ra một cái tên, nhưng vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh hỏi: “Vậy rốt cuộc là người nào, muốn gây trở ngại cho Liễu gia như vậy?”

Hắn nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, “Hạ Ly, muội là một người hiểu chuyện, chẳng lẽ thật sự muốn huynh nói thẳng ra ư?” Hắn nhìn hai bên, xác định bốn bề vắng lặng, lúc này mới thấp giọng nói: “Trừ bỏ Ôn gia, còn người nào có tài lực, có lý do, để gây khó dễ cho nhà huynh như thế?”

Nàng lại mỉm cười: “Sẽ không phải chứ, chẳng lẽ Liễu gia nhà huynh từng đắc tội với Ôn gia trên phương diện làm ăn ư?”

Liễu Thư Đồng nặng nề thở mấy hơi khí thô, “Liễu gia nhà huynh trước giờ luôn làm việc cẩn thận chặt chẽ, nào dám đắc tội bá chủ trên biển Ôn gia chứ, cho dù là trên làm ăn có chút qua lại, cũng tuyệt đối không đến tình cảnh đắc tội đối phương.”

“Vậy muội không hiểu, nếu không đắc tội Ôn gia, tại sao lại nhận định là Ôn gia làm?”

Liễu Thư Đồng vội muốn chết, “Hạ Ly! Trước nay muội luôn là một người thẳng thắn, sao hôm nay lại quanh co lòng vòng như vậy, nếu muội đã bức huynh nói trắng ra... được, huynh nói, người duy nhất mà Liễu gia nhà huynh đắc tội chính là muội, thiếu phu nhân tương lai của Ôn gia!”

Giang Hạ Ly biết tất nhiên hắn sẽ nói như vậy, thế nhưng khi hắn nói ra miệng thì nàng lại không nhịn được cười, “Đồng ca, huynh thật sự cho rằng muội là cái loại người lòng dạ hẹp hòi như vậy à? Chỉ bởi vì huynh từ hôn, muội phải hận thù huynh cả đời? Cho dù bây giờ muội muốn gả cho người khác, còn phải buộc vị hôn phu của muội trút giận cho muội? Nếu muội thật sự đưa ra yêu cầu như thế, Ôn Đình Dân sẽ nghĩ thế nào, nói không chừng sẽ hiểu lầm muội chưa dứt tình cảm với huynh.”

Liễu Thư Đồng bị nàng hỏi ngược lại, ngơ ngác một chút mới lại mở miệng, “Hạ Ly, mặc kệ thế nào, huynh hi vọng muội có thể nhớ đến tình cũ của hai nhà chúng ta, giúp Liễu gia một lần, cho dù là vì huynh, nói chuyện với Ôn gia, xin bọn họ thả cho Liễu gia một con ngựa, huynh ở chỗ này đền tội với muội.” Nói xong hắn đứng dậy vãi một cái thật dài, gần như khom người đến đất.

Thấy hắn ăn nói khép nép như thế, nhớ đến khí phách phong độ ngày thường của hắn, nàng không khỏi cảm thấy chua xót, không muốn tiếp tục cự tuyệt nữa, chỉ có thể đáp ứng đi hỏi Ôn Đình Dân giúp hắn.

Sau khi hắn lại khẩn cầu van lạy nhiều lần, mới vẻ mặt lo lắng mà rời khỏi.

Đợi hắn đi rồi, Giang Hạ Ly rời tiểu viện hỏi thăm nô tỳ ở cửa: “Thiếu gia đã về chưa?”

Tỳ nữ mỉm cười trả lời: “Thiếu gia đã trở về rồi, nói nếu Giang cô nương tiếp khách xong rồi, đến Vạn Hải các gặp thiếu gia, nô tỳ sẽ dẫn đường cho ngài.”

Giang Hạ Ly hừ một tiếng. Thì ra hết thấy đều nằm trong dự liệu của hắn rồi!

Vạn Hải các là nơi ở của Ôn Đình Dân, lầu các ba tầng, ngói lưu ly màu xanh đen, vừa đi đến nơi, người ta không tự giác trang nghiêm hẳn lên, cảm giác ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn trọng hơn.

Giang Hạ Ly vừa đi lên thang lầu, nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng nói chuyện của Ôn Đình Dân và người nào đó—

“Nếu ăn không đủ, ta gọi bọn họ làm tiếp một đĩa nữa, người không cần ăn như hổ đói, chẳng lẽ một đường lên kinh, người ta cũng không chiều cổ ăn uống của người ư?”

Ngay sau đó lại nghe được một giọng nói nam tử vang lên—

“Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ta lại cố ý để dói nó sao? Ngươi đừng thấy nha đầu này thoát nhìn nhỏ gầy, kỳ thực lượng cơm rất lớn đấy, ngươi cũng chưa hẳn đã ăn được như nó đâu.”

Trong lòng nàng khó hiểu, lại cảm thấy giọng nói của nam tử này có chút khó hiểu, liền bước nhanh lên lầu, đẩy cửa lớn chính phòng lầu ba ra, ánh sáng bên trong lập tức chiếu vào mắt nàng, đồng thời lại nghe được tiếng cười của nam tử kia.

“Ha! Nha đầu này còn đi theo ngươi à!”

Đội Giang Hạ Ly thích ứng với ánh sáng, lập tức khiếp sợ mà trừng mắt nhìn tên nam tử kia, mãi cho đến khi tiếng cười của Ôn Đình Dận vang lên, “Bộ dạng biểu tình này của nàng là muốn nói nàng không nhớ rõ hẳn là ai, hay là muốn nói nàng không thể tin được hẳn sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

“Là không thể tin được.” Nàng nuốt ngụm nước miếng, “Lá gan của các người thật sự là quá lớn rồi.”

Thật sự là không thể tin được, người đứng đầu đám hải tặc Khổng Phong lại dám nghênh ngang xuất hiện ở trong đại trạch của Ôn gia, nếu bị quan phủ biết được, sẽ gây nên bao nhiêu phong ba đây?

“Ta quả thực cũng không muốn trêu chọc vào hẳn cái loại phiền phức này, nhưng chuyện này nhất định phải để hẳn làm, ta mới yên tâm.” Ôn Đình Dận nhìn nàng cười, kế tiếp đem ánh mắt nhìn lướt qua bên cạnh.

Lúc này Giang Hạ Ly mới nhìn đến tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh, cúi đầu vội vã ăn từng ngụm lớn, nàng yên lặng nhìn nữ hài một lúc lâu, mới do dự hô: “Hạnh Nhi?”

Nữ hài kia vừa nghe thấy, quay mặt sang, dùng tay áo lau đi một miệng đầy dầu mỡ, oa một tiếng liền khóc lên, đứng dậy xông tới trước mặt nàng, ngã nhào bên chân nàng, vừa lau nước mắt vừa nói, “Gia chủ, cuối cùng cũng gặp được ngài rồi! Từ lúc ngài bị quan phủ mang đi, liền không ai biết tung tích của ngài, ta cùng Tứ ca ca đến trước cửa quan phủ thăm dò nhiều lần, đều không nghe ngóng được tung tích của ngài, mãi đến khi Khổng đại thúc đến đón ta, nói dẫn ta lên kinh gặp ngài, ta liền lập tức đến đây.”

17. Chương 17

Nàng vội vàng nâng nó dậy, nhìn về phía Ôn Đình Dận, “Lần này ngươi lại ra chiêu gì nữa đây? Sẽ không phải là gọi nha đầu này đến Hình bộ làm nhân chứng giúp ta chứ?”

Hắn thâm trầm cười nói: “Đương nhiên là gọi nó đến làm chứng, chẳng qua không phải làm chứng vì nàng mà thôi.” Hắn đưa một ánh mắt cho Khổng Phong, “Có một số việc vẫn là ngươi nói trước tốt hơn, miễn cho nàng lại cho rằng ta đang lừa gạt.”

“Chuyện này kỳ thực rất dễ nói rõ ràng. Người cha đã chết của nha đầu kia, vốn là thủ hạ của ta.”

“Cái gì?” Giang Hạ Ly ngây người.

Ôn Đình Dận nói chen vào, “Không phải nàng đã sớm nhìn ra người đó vốn là ngư dân sao? Ta cũng từng nói qua với nàng, xuất thân của Khổng Phong chính là một ngư dân.”

Khổng Phong nói tiếp: “Người đã chết kia gọi là Mã Trường Lai, là một huynh đệ lặn xuống nước giỏi nhất, đại khái hơn một tháng trước, lần đầu ta phái người đi dò xét vị trí chiếc thuyền cổ kia, chính là gọi hắn đi, sau khi người này trở về mang theo mấy đồng tiền cho ta xem, ta sai người đưa cho Ôn thiếu gia, chứng thực chiếc thuyền này có đúng như lời đồn đãi, là thương thuyền đi ra từ Đông Dã hai trăm năm trước, hàng hóa trên thuyền vô số, giá trị khẳng định vượt quá hai mươi vạn lượng.”

“Nhưng vớt con thuyền này có độ khó rất lớn, hơn nữa chỉ riêng chi phí bỏ vào, ít nhất cũng phải bảy tám vạn lượng.” Ôn Đình Dận lại nói chen vào một câu.

Giang Hạ Ly đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm vào hắn, “Ý của ngươi là, Mã Trường Lai chết ở trước cửa của ta này, vốn là làm việc cho ngươi? Hắn mang theo một đồng tiền tới tìm ta bán chuyện xưa, từng nói qua chuyện xưa này có liên quan với sơn trang Hân Hải các người, sau đó hắn không hiểu ra sao bị người độc chết ở trước cửa tiệm của ta, hung thủ phía sau màn... có phải ngươi hay không?!”

Ôn Đình Dân còn không kịp trả lời, Khổng Phong đã ngạc nhiên nói to lên trước, “Ôi trời! Người nữ nhân này còn thật sự sẽ nghĩ như thế à! Ôn Đình Dân là ai chứ, có cần phải gây khó dễ cho một ngư dân nhỏ không?”

“Là chính lòng tham của Mã Trường Lai kia, phía dưới làm việc cho ta, lại lên nhận việc riêng cho người khác, muốn đem bí mật vớt thuyền đắm tiết lộ ra ngoài, đối phương không đáp ứng giá cả hẳn nói, hẳn không còn mặt mũi trở lại trên đảo, liền muốn đem chuyện này coi là chuyện xưa muốn bán cho người, cố tình chủ nhân vốn định ra tiền không muốn đắc tội Ôn gia, sợ hẳn để lộ tin tức, liền phải người giết hẳn diệt khẩu, mới có vụ án mạng kia.”

Nàng cảm thấy câu chuyện này quá mức huyền diệu, quả thực đáng giá viết ra bán lấy tiền, nhưng về phần độ chân thật của nó...

“Đây dù sao cũng là ngôn luận của một nhà các người, có điều...” Nàng bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận một việc, có chút phần ngờ vực, “Các người đã sớm biết rõ nguyên do trong đó, Lưu Thanh Thụ muốn bắt ta đi Hình bộ thẩm tra, vì sao người không thay ta chứng minh ta là người vô tội?”

Ôn Đình Dân trầm mặc phút chốc, bỗng nhiên nói với Khổng Phong, “Người mang nha đầu này đi xuống lầu trước đi.”

Khổng Phong thức thời lời kéo Hạnh Nhi, còn không quên quay đầu trêu ghẹo nói: “Hai người các người càng lúc càng giống vợ chồng son, lúc nào thì cho ta uống rượu mừng của các người đây?”

“Đương nhiên không thiếu được người.” Ôn Đình Dân cười rồi đuổi Khổng Phong đi.

Giang Hạ Ly vẫn trầm trầm hẳn như cũ, “Những người nhàn rỗi đều đã rời khỏi, Ôn thiếu gia dự định ứng phó ta thế nào đây?”

“Không phải là ứng phó, mà là cho nàng một công đạo.” Hẳn biết hiện giờ nàng rất tức giận, do dự một chút, vẫn nói ra chân tướng sự tình—

“Bắt nàng đến phủ nha Bành Thành, chụp cho nàng tội danh nghi phạm giết người, đều là chủ ý của ta.”

Nàng thoáng chốc tức giận công tâm, thân hình hơi lắc đảo, gơ tay ý bảo hẳn ngậm miệng, “Đợi một chút, để ta nghĩ đã, chuyện này nghe thật sự buồn cười! Đường đường Tri phủ đại nhân, tự ý bắt dân nữ, chụp lên tội danh có lẽ có, thế nhưng chỉ là bày mưu đặt kế của thương nhân? Ôn thiếu gia, người cảm thấy ta nên làm thế nào? Tin người hay là không tin người? Tin lời của người, ta không biết mình còn có thể đứng ở chỗ này nghe người nói hết hay không; không tin lời của người... lại nên làm cái gì bây giờ?”

“Ta biết nàng rất tức giận, nhưng mọi sự đều có nguyên nhân. Nàng từng nói qua, đêm trước khi Mã Trường Lai qua đời, có người mưu đồ lên vào phòng của nàng, rồi sau đó ở trên đường của Bành Thành, nàng lại thiếu chút bị gây nện trúng, lúc ấy ta từng hỏi nàng, có phải thật sự cho rằng đó là trùng hợp hay không, hay là có người muốn giết nàng, bây giờ ta có thể nói rõ ràng cho nàng biết, là có người muốn giết nàng, mà người muốn giết nàng đó, chính là người đã sát hại Mã Trường Lai.”

“Ngày đó khi Mã Trường Lai mang theo đồng tiền kia đi đến tửu phường của nàng bán chuyện xưa, đã bị người theo dõi rồi, người nửa đêm mưu đồ lên vào phòng của nàng, kỳ thực đúng là Mã Trường Lai, hẳn dự cảm không ổn, lại không dám đi tìm quan phủ, liền muốn đem chân tướng sự tình nói cho nàng biết, đáng tiếc nàng lại hô lên, người làm của nàng cũng chạy đến, dọa hẳn chạy mất.”

“Ngày thứ hai hẳn lại đi tìm nàng, trên đường bị người hạ độc, đi đến cửa tiệm nàng thì đúng lúc độc phát tác bỏ mình, nhưng nàng bởi vậy cũng thành mục tiêu hạ thủ của đối phương, nếu nàng không đang trong hiểm cảnh, ta lại nhất định phải mau chóng trở về kinh thành, thì ta sẽ không ra hạ sách này, lấy danh quan phủ, mạnh mẽ cưỡng chế nàng rời đi.”

Giang Hạ Ly cắn răng, cười lạnh một tiếng, “Câu chuyện này của người càng biên càng giống thật, ta trong chốc lát cũng không tìm thấy lỗ hổng, ta chỉ hỏi người một câu, những chi tiết này người làm sao mà biết được?”

“Khổng Phong đã sớm phát hiện Mã Trường Lai có vấn đề, phái huynh đệ theo dõi hẳn, kinh hách đến hẳn, cho nên hẳn vẫn luôn tránh né đuổi bắt của hai bên nhân mã, lúc hẳn trèo tường lên vào hậu viện của nàng

thì đúng lúc bị người của Khổng Phong nhìn thấy, vừa biết những chuyện này, ta lập tức đưa thư đến Bành Thành, để Lưu Thanh Thụ truy bắt hung thủ.”

“Nói nửa ngày, kẻ chủ mưu phía sau màn này là ai, người thật sự nói ra một cái tên.”

“Liễu Thư Đồng.” Hắc không chút do dự nói ra cái tên này.

Giang Hạ Ly hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, trong lòng hung hăng chấn động, bật thốt lên nói: “Không có khả năng!”

“Không có khả năng?!” Ôn Đình Dân cười lạnh, “Nàng cho rằng Liễu gia là người làm ăn bình thường sao? Năm đó Liễu gia là dựa vào buôn bán hàng da, lâm sản lập nghiệp, cũng có cầu kết với sơn tặc, về sau dời nhà đến kinh thành, đem của cải trước kia tẩy trắng, mọi người đều cho rằng bọn họ là gia thế trong sạch, nhưng bọn họ vẫn không an phận như trước.”

“Lần này đám hỏi giữa Liễu Thư Đồng và Triệu gia, chuyện muốn làm đầu tiên của hai nhà, chính là cướp con thuyền kia trước khi ta vớt được, hao tổn tâm cơ mua chuộc Mã Trường Lai, lại bởi vì không thỏa thuận được giá cả mà giết người diệt khẩu, hiện giờ con thuyền kia ta đã không muốn vớt nữa, để cho bọn họ làm, xem bọn họ có bốn sự này hay không!”

Nàng giật mình hiểu rõ, “Cho nên hôm nay Liễu Thư Đồng tới tìm ta, nói người làm khó dễ Liễu gia... không phải vì ta, mà là bởi vì Liễu Thư Đồng cũng muốn vớt thuyền đắm, cho nên kết oán với người?”

Ôn Đình Dân liếc nàng cười, “Dám ở địa bàn của ta cướp thức ăn, ta bội phục dũng khí của hắc, nếu có bốn sự, sinh ý mọi người làm, nhưng ta thống hận nhất là âm mưu quỷ kế ở sau lưng, đương nhiên sẽ không để cho hắc được đẹp mặt, có điều nếu nàng nói có phải là bởi vì nàng hay không... cũng có ý trút giận cho nàng. Hạ Ly, chuyện hắc và nàng từ hôn, hoàn toàn không có thương tổn đến nàng ư? Nàng ở Bành Thành một lần chính là hai năm, chỉ là bởi vì đấu khí với người nhà thôi ư? Trước kia ta cũng từng hỏi nàng, nàng dùng tên thật viết văn, chẳng lẽ hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn hắc mau chóng tỉnh ngộ?”

Giang Hạ Ly rũ mí mắt xuống, cắn cánh môi: “Ôn Đình Dân... người thật sự là một người làm ăn, mọi chuyện người đều tính toán chu đáo, ta tự thấy không bằng, nhưng mà người làm nhiều như vậy, bất kể là trút giận thay ta cũng được, hay là vì cứu ta cũng thế... dù sao vẫn có một nguyên nhân...”

Nàng nói đến một nửa, chỉ cảm thấy trên đầu có bóng đen che xuống, ngẩng đầu lên thì đối diện là đôi con người sâu xa làm cho nàng như nhìn thấy biển khơi.

“Nguyên nhân này còn chưa đủ sao...”

Hắc lại nắm cằm nàng, nhiệt độ mềm mại chụp lên cánh môi của nàng, khiến nàng khiếp sợ đến mức thậm chí quên cả nhắm lại hai mắt.

“Thật sự là một nha đầu ngốc... xem ra Liễu Thư Đồng còn có một ưu điểm đáng khen, chính là ở trước mặt nàng, hắc được tính là quân tử.”

Phản ứng ngây ngô của nàng chọc cho Ôn Đình Dân khẽ cười giễu, tiếp theo đó là nụ hôn cuồng nhiệt trời đất quay cuồng như gió bão ở trên biển, cắn nuốt lý trí còn sót lại của nàng, khiến hai đầu gối nàng mềm nhũn, liền té xỉu ở trong lòng hắc.

Giang Hạ Ly cảm thấy cuộc đời mỗi người nhiều ít cũng sẽ phát sinh một số chuyện xấu mặt, nàng cũng không ngoại lệ, tỷ như khi còn bé không che đầy miệng, thường nói những ngôn từ trẻ con làm trò cười cho người lớn; hoặc là đi ở trên đường, bởi vì váy mới quá dài mà bị trượt chân ngã, lại vừa khéo bị các tỷ muội cùng cha khác nương chứng kiến; hơn nữa... chính là lang quân như ý vốn sắp tới tay, lại bị người đoạt đi, khiến mình trở thành trò cười...

Thế nhưng toàn bộ chuyện xấu mặt có cộng lại với nhau, cũng thua chuyện xấu mặt này—tại sao nàng lại vì một nụ hôn của Ôn Đình Dân, liền ngắt đi, hơn nữa còn ngắt đến lúc bóng đêm phủ kín.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy gió đêm mát lạnh bốn phía, nàng nâng thân dậy, nhìn thấy Ôn Đình Dân đang một mình dựa vào song cửa sổ xuất thần, chỉ là nhìn như vậy, không khỏi cũng nhìn đến ngây người.

Dung mạo của Ôn Đình Dân vô cùng tuấn nhã, lại thêm khí tức thanh hoa trời sinh, xuyên qua ánh trăng nhìn đến, đuôi mày đầy mắt của hắn, ôn nhu đến mức tựa hồ có thể lay động đáy lòng của người ta.

Nàng nhìn hắn thật lâu, mãi cho đến khi nàng vô ý thức thở dài một hơi, Ôn Đình Dân nghe thấy tiếng động, nghiêng mặt qua, ngẩng nhìn nàng, hai người cứ như vậy nhìn nhau một lúc lâu, nàng mới xấu hổ ngượng ngùng ho một tiếng, cố gắng sắp xếp ra một câu, “Đã khuya rồi... ta, ta nên trở về nghỉ ngơi.”

“Lại muốn chạy?” Ôn Đình Dân ngồi vào bên giường nhìn nàng, “Chuyện nàng muốn biết, ta còn chưa nói toàn bộ cho nàng biết, sao nàng cam lòng đi đây?”

Hắn đột nhiên dựa vào nàng gần như vậy, nàng lại choáng váng một trận, đôi môi dường như còn có thể cảm giác được độ ấm của hắn, trên mặt từng đợt nóng lên, chỉ có thể cúi thấp đầu nói: “Chàng người này... lời nói giống như là chuyện xưa được thêu dệt ra, ai dám tin chứ?”

Ôn Đình Dân cười nắm cằm của nàng, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng cũng không phải nhút nhát rụt rè như vậy a.”

Nàng sửng sốt, ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi, “Lần đầu chàng nhìn thấy ta... rốt cuộc là ở nơi nào?”

Hắn khoan thai cười một tiếng, “Nàng còn nhớ rõ ba năm trước, ở trên bờ Đông Hải gặp được một đại tẩu bán cá không?”

Nghe hắn nói như thế, suy nghĩ của Giang Hạ Ly chợt trở về ba năm trước—năm ấy ở bờ biển Đông Hải, nàng rốt cuộc đã làm gì...

18. Chương 18

Một, duyên khởi

Một chuyến đi xa này của Ôn Đình Dân, là sau khi hắn chuồng quản con thuyền hàng Cự Luân, một lần xa nhất.

Mấy quốc gia chung quanh, hắn dùng thời gian mười tháng, đi đến từng nơi, gặp mặt cùng với các lão bản thuyền hàng, muốn thử liên thủ làm một cộng đồng tổ chức thuyền hành có thể vượt quốc gia vượt biển.

Nhưng kết quả lại không khả quan, thuyền hành của các quốc gia giậm chân tại chỗ, khư khư giữ lấy vùng biển của mình, nếu muốn vượt biển... cần phải có công văn của triều đình nhiều nước, giấy tờ vô cùng phiền toái, không người nào muốn thử nghiệm, khiến Ôn Đình Dân rất không thoải mái.

Cũng may vẫn có ký kết một vài khế ước hợp tác, dù sao cũng bù lại nỗi xấu hổ khi hắn tay không mà về.

Hắn biết, mình có thể ngồi lên vị trí người chủ sự của Ôn gia này, một nửa nguyên nhân thuộc về người cô đã qua đời, dồn hết tâm sức bảo vệ hắn, cho nên hắn phải toàn lực ứng phó, để an ủi cô trên trời có linh thiêng.

Người của một gia đình lớn, trên trăm ánh mắt, đều nhìn mình chằm chằm, trong đó không thiếu người ngó lơ hắt hủi không may mắn, để châm chọc khiêu khích một phen, hắn há có thể để cho những người đó có cơ hội chế giễu, cho nên hắn phải cố gắng gấp bội.

Khi hắn cho thuyền cập bến ở cảng Đông Hải thì bởi vì sớm hơn so với dự đoán vài ngày, chỗ cảng cũng không có người Ôn gia tới đón hắn, mà hắn đúng lúc muốn thanh tĩnh một chút, vì thế xuống thuyền đi dạo, cũng không cho người hầu đi theo, một người dạo bước ở trên cảng, hồ hững nhìn vào phong cảnh cổ quốc đã xa cách gần một năm.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy một giọng nữ thanh thúy lớn tiếng nói—

“Vị đại thẩm này, nói không phải nói như vậy, tuy ngài buôn bán khổ cực, nhưng tiền của chúng ta cũng không phải gió to thổi đến, nếu mỗi lần ngài đều thiếu cân đo lường như vậy, một năm số tiền kiếm được, cũng đủ mua một căn nhà rồi, chẳng lẽ chúng ta nên đào bạc tạo nhà không công cho ngài ư?”

Hắn thuận theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ thân mặc váy áo màu xanh nhạt, đang ở trước quầy hàng lý luận với đại thẩm bán cá.

Thanh y thiếu nữ trẻ tuổi hẳn là xuất thân đại gia, tuy đứng ở trước quầy hàng tanh hôi như vậy, nhưng khí độ ung dung, ngũ quan tuy chưa nói tới khiến người kinh diễm, nhưng mi mục như vẽ, cao nhã như suối trong sen ngọc.

Chỉ thấy sắc mặt đại thẩm trưởng đến đỏ bừng, hàm hừ tức giận nói: “Vị cô nương này, nếu ngài không muốn mua, đi là được rồi, đừng ngăn ta phát tài.”

Thiếu nữ kia lại khẽ mỉm cười, “Đại thẩm, ta là muốn giảng đạo lý với ngài, nói rõ đạo lý rồi, tự nhiên ta sẽ đi.”

Nàng nhặt một hòn đá lên, ngồi xổm xuống mặt đất tính toán cho đại thẩm bên cạnh xem—

“Vừa rồi ta mua ba cân cá, kết quả ngài thiếu của ta ba lượng, một cân cá là mười sáu văn tiền, ba cân cá ngài bán lời của ta ba văn tiền, thoát nhiên thì không nhiều lắm, nhưng ta xem một xe cá này của ngài, ít nhất có hai ba trăm cân, vậy nếu một xe này ngài đều bán như vậy, ba trăm cân cá, ngài liền kiếm lời thêm ba trăm văn, một tháng chính là chín nghìn văn, gần như là một xâu tiền rồi.

“Nghĩ đến ngài bán tôm cua cũng làm như vậy, bạc kiếm được càng nhiều, cho dù một tháng ngài kiếm được một xâu tiền đi, một năm chính là mười hai xâu tiền, cũng chính là mười hai lượng bạc, nhà có giá rẻ nhất, không sân viện không hành lang, giá chợ cũng không quá mười lượng bạc, nếu là tự xây lại càng tiện nghi rồi, cho nên vị đại thẩm này, ta nói ngài khiến ta bỏ tiền xây nhà giúp ngài, chẳng lẽ nói không đúng ư?”

Ôn Đình Dận vừa nghe, nhin không được cười ra tiếng, mắt thấy sắc mặt vị đại thẩm kia đều đen cả rồi, nhưng thiếu nữ vẫn còn trịnh trọng mà giảng đạo lý chuyện này, “Ngài nói nhà chúng ta khẳng định có tiền hơn so với ngài, cho nên chịu chút thiệt cũng không sao cả, kỳ thực không phải, càng là cuộc sống đại gia, càng phải cần kiệm tiêu xài, nếu không cuộc sống này cũng sẽ đi xuống! Đại thẩm, hôm nay ngài kiếm tiền như vậy, chẳng khác gì là lấy lương tâm đổi bạc cả, người khác biết rõ nhân phẩm của ngài rồi, về sau còn ai dám đến chỗ ngài mua cá? Đến lúc đó đừng nói ngài ngay cả nhà cũng không xây được, có thể ngay cả chiếc xe chở cá này của ngài cũng phải đền đi.”

Đại thẩm hít một hơi, đem cái bàn cân ném đi, hô lớn: “Xú nha đầu người nhanh cút cho ta!”

Thiếu nữ thản nhiên cười, “Ta sẽ đi, nhưng sẽ không lẫn(1), có điều tiền này ta vẫn sẽ đưa cho ngài, bởi vì cá của ngài thật sự rất tươi.”

Sau khi thiếu nữ kia trả tiền, cười khanh khách cầm cá đi đến xe ngựa bên cạnh, Ôn Đình Dận liền đứng ở phía sau xe ngựa, nghe được nha hoàn của nàng vừa mở cửa, vừa nhỏ giọng nói với nàng—

“Tiểu thư, người hà tất phải phí lời với người bán cá này? Không phải là lão gia muốn cá thôi à? Để đầu bếp đi mua là được rồi, người cần gì tự mình đi một chuyến?”

“Cá cha muốn ăn nhất định phải màu sắc tươi sáng, mắt đều bụng trắng vây cá nhỏ, vị giác mới ngon, những đầu bếp này đi mua đều không hợp ý cha.”

“Vậy cũng không cần vì ba văn tiền mà tranh chấp với bà ta như vậy, cũng bồi nhọ thân phận tiểu thư Thị lang phủ của người rồi.”

Thiếu nữ tinh nghịch nháy mắt mấy cái với nha hoàn, “Cuộc sống mỗi ngày đều trôi qua nhàm chán như vậy, không tìm chút thú vui cho mình chẳng phải rất không thú vị?”

Ôn Đình Dận nhìn thấy thiếu nữ tươi cười chân thành mang theo cá tanh hôi vào trong xe ngựa, mà nha hoàn đi theo phía sau nàng lại là vẻ mặt ghen hòng nhìn trân trối, nhất thời sinh ra vài phần hiếu kỳ, lúc xe ngựa rời đi thì hẳn cố ý nhìn thoáng qua rèm che phía sau buồng xe, phía trên thêu lên họ của chủ nhân xe ngựa: Giang.

Hai, tiếp duyên

Hai năm trước

Ôn Đình Dận không giống với công tử phú gia bình thường, thích học đòi văn vẻ mà đập thanh(2) ngắm hoa, mỗi ngày trong thuyền hành có chuyện lớn nhỏ nhỏ muốn hẳn đi xử lý, bận đến mức ngay cả thời

gian đi ngủ cũng không đủ, chỉ có yêu cầu của muội muội Ôn Thiên Tư, cho dù hần có bận nữa mệt nữa, cũng nhất định sẽ làm.

Ngày đó Ôn Thiên Tư nghe người ta nói cảnh sắc rừng Vạn Liễu ở thành Đông rất đẹp, khẳng khái muốn đi xem, vì thế hần gọi người chuẩn bị xe ngựa, dành thời gian nửa ngày, bồi muội muội đi rừng Vạn Liễu một chuyến.

Hần thật sự không cảm thấy cảnh liễu đung đưa khắp nơi có gì đẹp, nhưng muội muội ngược lại rất hưng phấn ở giữa những cây liễu mà đông lay tây động, thoáng cái đã chạy đi không nhìn thấy bóng người.

Ôn Đình Dân liền tùy ý tìm một cây liễu ngồi xuống, lưng dựa thân cây, nhắm mắt ngủ.

Đêm qua hần một mực thu xếp một đơn hàng hóa vận chuyển ra nước ngoài, một đơn hàng này đều là đồ sứ, sợ nhất va chạm, cố tình lúc vận chuyển lên thuyền thì vẫn bị thuyền công đụng đổ một cái rương, mất trọn của hần hai ngàn lượng bạc, trừ bỏ tức giận, hần không ngừng tự hỏi nên xử lý thế nào, mới có thể chu toàn, cho nên căn bản không có biện pháp nghỉ ngơi thật tốt.

Vừa mới nhắm mắt lại không được bao lâu, hần nghe thấy một giọng nam ảo não vang lên cách hần không xa—

“Hạ Ly, huynh biết chuyện này rất có lỗi với muội, huynh cũng không biết phải biểu đạt xin lỗi của mình thế nào.”

Hần vô ý nghe thấy bí mật của người khác, chỉ là một nam một nữ này trò chuyện đến xuất thần, lại hoàn toàn không chú ý đến hần đang ngồi ở cách đó không xa.

Nghe xong mấy câu phía sau, hần liền hiểu được nguyên nhân tên nam tử kia ảo não—từ hôn.

Hần có nên nói người nam tử này còn có chút liêm sỉ không? Ít nhất hần ta không có dự định ngồi hưởng tề nhân chi phúc(3), hiện giờ quan trọng nhất là tân nương tử kia, có thể khóc lóc gây lộn, kêu gào không chịu từ hôn hay không?

Ngoài ý liệu của hần, hần nghe được, là một giọng nói ôn nhu đặc biệt bình tĩnh—

“Huynh đã nói muội là hồng nhan tri kỷ của huynh rồi, tâm tư của huynh muội há có thể không hiểu ư? Phụ mẫu đính hôn cho chúng ta xác thực chưa hỏi qua ý của muội, huynh cùng Tĩnh Tuyệt lưỡng tình tương duyệt, muội sao có thể làm người xấu dùng gậy đánh uyên ương? Huynh yên tâm, huynh cứ việc đi từ hôn, cha nơi đó muội sẽ đi nói chuyện với ông.”

Đây là loại độ lượng nào, nữ tử này thế nhưng không tranh không ồn, không khóc không náo, chỉ bình tĩnh tiếp nhận chuyện mình bị người ta từ bỏ, còn nguyện ý cho kẻ phụ lòng này hết thấy giúp đỡ có thể làm được?

Ôn Đình Dân mở mắt ra nhìn, nhìn thấy một đôi bích nhân đang dắt tay nhau rời khỏi, cũng nhìn thấy một thân ảnh cô đơn dựa vào cây liễu một mình xuất thần.

Nữ tử kia có lẽ cho rằng mình đã che giấu rất khá, nhưng hần rõ ràng nhìn thấy một tia cười khổ bất đắc dĩ ở khóe môi nàng.

“Lúc ngoảnh mặt ngẩng màu dương liễu; Thà khuyên chàng đừng chịu tước phong. Giang Hạ Ly, người thật đúng là một người tự mình chuốc lấy cực khổ!”

Hần nghe được tự giễu của nàng, kiêu ngạo mà lại bị thương, khiến người đứng ngoài xem như hần cũng sinh lòng cảm khái và kính ý, rõ ràng đối lòng như thế, lại vẫn có thể cười thành toàn cho kẻ khác.

Giang Hạ Ly, nàng là một nữ tử tài giỏi thế nào?

Chợt, hần thấy rõ dung mạo của nàng, tia chớp của trí nhớ lập tức đánh xuống—không ngờ là nàng?!

Chính là nha đầu tính toán chi li với người bán cá ở bờ biển Đông Hải một năm trước kia, hôm nay lại có thể vân đạm phong khinh mà kết thúc hôn sự của mình như thế.

Nữ tử như vậy, nam nhân ngu xuẩn kia thế nhưng không cần? Hần ta nên nâng nàng như châu như bảo ở trong lòng bàn tay bảo vệ mới đúng.

Có điều hần ta không cần cũng tốt... hần không cần, Ôn Đình Dận ta cần!

Về sau bọn họ ngồi xe ngựa đi ngang qua bên người thiếu nữ kia, thiếu chút nữa đụng ngã nàng, lúc Ôn Thiên Tư vén rèm xe lên hỏi thăm nàng thì Ôn Đình Dận dựa sát thân mình vào vách xe, không lên tiếng.

Bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt nhất để gặp nhau, hần tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày, bọn họ sẽ quen biết nhau.

Ba, cầu duyên

Ngày nào đó, Ôn Thiên Tư với vẻ mặt cợt nhả đi vào thư phòng của hần, “Ca, muội mấy ngày qua nghĩ muốn đi một chuyến xa nhà, có thể cho muội ngồi cái ‘Phượng hoàng con’ màu trắng kia không?”

Hần đang bận việc, liền thuận miệng hỏi: “Muội muốn đi nơi nào?”

“Bành Thành.”

Hần đột nhiên ngắc đầu. Bành Thành? Hần biết ở nơi đó có ai... Giang Hạ Ly. Từng nghĩ tới muốn tìm cơ hội tiếp cận nàng, nhưng sau khi ngẫu nhiên gặp nàng ở rừng Vạn Liễu, hần lại vội vàng đi thương hành một chuyến, lúc trở về liền nhận được tin tức, nói nàng một người rời nhà trốn đi, tới Bành Thành xa xôi, mở ra một gian tửu phường nho nhỏ, làm chưởng quầy.

Nha đầu này làm việc đều khiến người ta bất ngờ, nhưng Bành Thành thật sự có chút xa, bên đó lại không có sinh ý, nếu không có một cái cơ thật tốt mà đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ sẽ hù đến nàng, cho nên hần tạm thời án binh bất động, hi vọng có thể tìm được một thời cơ thỏa đáng.

Hiện giờ... thời cơ đến rồi.

“Một thiên kim tiểu thư như muội, chạy xa như thế đi làm cái gì?” Hần không đổi sắc mặt mang khí thế huynh trưởng ra.

Ôn Thiên Tư kéo cánh tay hần, mềm giọng khẩn cầu, “Muội có việc muốn làm mà, nhất định phải đi Bành Thành, huynh giúp đỡ đi, cho muội ngồi phượng hoàng con, chậm thì nửa tháng, nhiều nhất một tháng, muội sẽ trở về.”

Hần cau mày giống như suy tư rất lâu, mới nói: “Phượng hoàng con quá nhỏ, sóng gió trên biển muội há có thể thấy qua, đúng lúc huynh cũng có chuyện muốn đi tìm Khổng Phong, vẫn là ngồi ‘Phước Long’ đi.”

“Huynh muốn cùng đi với muội?” Ôn Thiên Tư có chút bối rối mà suy nghĩ, lại cười nói: “Cũng được, muội cũng nhớ Khổng đại ca, lần này để cho huynh cùng đi!”

Ôn Đình Dận liếc nàng một cái: “Nếu lúc nào đó muội thật sự muốn làm thê tử của hải tặc, thì đầu tiên phải thông báo cho huynh một tiếng trước, huynh cũng không muốn bối vậ mà hoàng đế giận chó đánh mèo với Ôn gia chúng ta.”

Nàng nháy mắt mấy cái, “Yên tâm, muội có chừng mực, hơn nữa muội tin tưởng nếu thật sự đến lúc ấy, ca sẽ có biện pháp tốt rồi, đúng không?”

Cứ như vậy, hần lấy danh bảo vệ hàng, có thể cùng đi với muội muội đến Bành Thành.

Ở phủ nha Bành Thành, lần thứ ba gặp được Giang Hạ Ly, đó cũng là lần đầu tiên hần và nàng chân chính đối mặt, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện với nàng, nàng hoàn toàn không biết người nam nhân xuất hiện ở trước mặt nàng là ai, mà hần lại đã biết nữ nhân này chính là đối tượng từ nay về sau hần muốn cùng dắt tay nhau đi cả cuộc đời.

Hần biết tính cách của nàng, biết thân thế của nàng, biết những việc nàng đã trải qua hai năm, thậm chí cả văn nàng viết hần cũng đọc qua, từ văn tự của nàng, hần càng khắc sâu hiểu rõ tiểu nữ nhân này.

Nàng có rất nhiều ý tưởng kỳ diệu mà người thường không có, cũng có được khí phách hiệp nghĩa mà rất nhiều nam nhân đều không bì kịp, nàng hướng tới cuộc sống tiêu sái tự nhiên như gió, lại cũng khát vọng bình lặng tâm thường.

Nàng từng cách hần xa như vậy, là một phần sinh mệnh của người khác, hiện giờ nàng cách hần đã rất gần rồi, hần sẽ đem nàng nhập thành một phần tính mạng của mình.

Nhốt nàng vào trong khoang thuyền, mượn cớ tiếp cận nàng lần hai—cười nhạo, trêu tức, châm chọc, chẳng qua đều là thủ đoạn dụ dỗ nàng mà thôi, hơn nữa nàng căn bản chưa từng đắc tội hắn, đều là hắn bịa chuyện, có điều nàng rất chậm chạp, chậm chạp không nhìn ra tâm ý của hắn, nhưng hắn không có biện pháp dừng lại quá lâu ở Bành Thành, hướng chi, còn có bàn tay gậy tội ác ở phía sau màn uy hiếp đến tính mạng của nàng, cho nên hắn nhất định phải mau chóng ra tay—

Bốn, duyên tình

Giang Hạ Ly thật sự không nghĩ đến, tâm chơi đùa nhất thời của ba năm trước, sẽ mang đến một đoạn duyên phận như vậy cho mình.

Năm ấy phụ thân của nàng đến Đông Hải tiễn một người bạn già đi ra nước khác, bởi vì nàng ở trong nhà đến buồn chán, liền chủ động yêu cầu đi theo phụ thân.

Sau khi dừng lại một đêm ở Đông Hải, bọn họ liền quay trở về kinh thành, mà tranh chấp phát sinh với đại thẩm bán cá, chính là chuyện ngày đó.

“Thực ra lúc ấy ta cho bà ấy kiếm ba văn tiền kia cũng không có gì là không được, chỉ là ta cảm thấy... người muốn dựa vào bốn sự kiếm sống, thì không thể dựa vào chút thủ đoạn gạt người ấy được, nếu không cho dù là kiếm tiền, cũng không kiếm được tôn trọng của người khác đối với bà ấy, một người sống ở trên đời, nếu không thể được người tôn trọng, không khỏi cũng sống quá hèn mọn rồi.” Nàng nhỏ giọng giải thích hành động của mình ngày ấy.

Ôn Đình Dận cười nói: “Nàng và ta nói những chuyện này để làm gì? Ta lại không nói nàng không đúng, ta cũng chường mắt những người dựa vào chút thông minh vặt đi gạt tiền, cũng như Liễu Thư Đồng.”

Lúc này Giang Hạ Ly nhìn hắn, “Ta chỉ là muốn nói cho chàng biết, từ nhỏ ta đã sống không được vui vẻ, nhà chàng cũng có một đám thân thích, chàng tự nhiên hiểu được, có thân phận địa vị, ở trong phủ trải qua loại cuộc sống gì, không thân phận địa vị lại là cuộc sống gì, cha ta không có nhi tử, nương ta xuất thân thấp hèn, lại qua đời quá sớm, trong mấy nữ nhi, tuy ta không thể nói là không được sủng nhất, cũng là một người không được để mắt tới nhất, nếu ta là nam tử, có thể thi đậu công danh, đi ra bên ngoài xông xáo làm sự nghiệp một phen, nhưng thân là nữ nhi, kiếp này của ta nhất định chỉ có thể giúp chồng dạy con.”

“Lúc bị Liễu gia từ hôn, ta rất thương tâm, không chỉ bởi vì tình ý nhiều năm với Liễu Thư Đồng bị chặt đứt như vậy, còn bởi vì ta vốn hi vọng mượn cớ hôn sự này có thể thay đổi vị trí của mình ở trong lòng phụ thân, có điều chút tham vọng nho nhỏ này lại bị sụp đổ rồi, ta còn thành trò cười.”

“Đúng vậy, thực ra ta cũng hư vinh như vậy, bởi vì ta xác thực là một người bị thương tổn, nhưng ta không muốn nói cho bất luận kẻ nào ta bị thương tổn, bởi vì ở trong đau mà rơi lệ, không thể đạt được đồng tình của kẻ khác, một khi đã như vậy, còn không bằng cười lên để đối mặt.”

(1) Lăn, cú: cùng là .

(2) Đạp thanh: đi chơi trong tiết thanh minh.

(3) Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung túc, nhiều thê thiếp.

19. Chương 19

Ôn Đình Dận trầm tĩnh nhìn nàng, nghe nàng rót cuộc đem tâm sự trút hết ra, khóe miệng chậm rãi kéo lên một nụ cười ấm áp.

“Có điều, về chuyện Liễu Thư Đồng muốn giết ta, trong đó hắn là còn có chút phức tạp. Đình Dận, lần đầu tiên ta gọi chàng như vậy, là muốn hỏi chàng, có thể hay không—”

“Không thể.” Hắn nhìn thấu tâm sự của nàng, lúc nàng còn chưa đem thỉnh cầu nói ra miệng liền cắt đứt, “Nàng muốn cầu tình cho Liễu Thư Đồng, cũng phải xem hắn phạm vào lỗi gì, nếu chỉ là vì hắn vọng tưởng

cướp việc làm ăn của Ôn gia, ta có thể tha cho hắn một lần, nhưng hiện giờ bọn họ phạm phải chính là án mạng, chẳng lẽ Mã Trường Lai đáng chết ư?”

Một câu nói chặn ngang đến nghẹn họng, ngây người một lúc lâu mới lên tiếng: “Như vậy, có lẽ ta nên tìm hắn nói chuyện...”

“Nói chuyện gì? Khuyên hắn chủ động đầu thú?” Ôn Đình Dân khinh thường mà cười lạnh, “Chuyện này cũng không phải Liễu Thư Đồng tự mình ra mặt, mà là tiêu tiền thuê kẻ giết người, ta gọi Hạnh Nhi lên kinh, một là muốn nó có thể làm chứng chỉ ra người thuê cha nó, thứ hai cũng là vì bảo vệ an toàn của nó, nhưng ta cũng không trông cậy mượn việc này lôi ra con cá lớn là Liễu Thư Đồng, chứng minh hắn ta chính là chủ sự phía sau màn.”

“Hắn ngu ngốc nữa, cũng hắn là có biện pháp thoát thân cho mình, ta không phải Hình bộ Thượng thư, không thể phán tội cho hắn, nhưng ở trên làm ăn muốn làm sụp đổ Liễu gia không phải là chuyện khó gì, đây không chỉ là vì nàng, cũng là bởi vì người vô tội bị chết kia, cùng với Hạnh Nhi bị bắt trở thành cô nhi.”

Nàng hoàn toàn á khẩu không trả lời được, chỉ có thể cảm khái, “Ta và chàng nói đạo lý, vĩnh viễn cũng không nói được.”

“Đó là bởi vì ta luôn có đạo lý hơn nàng.”

Giang Hạ Ly bị hắn làm nghẹn đến ngứa răng, bỗng nhiên nhào tới hung hăng cắn một miếng trên cổ tay hắn, “Ta đã sớm muốn làm như vậy rồi!” Nàng nhìn hai hàng dấu răng trên cổ tay hắn, cười hắc hắc, “Lão nương bị chàng khi dễ, hôm nay cuối cùng cũng giải quyết được đề nén rồi.”

Hắn giơ cổ tay lên ngắm nhìn, khẽ cười, “Cái này coi như là gặm tay thề đi, xem ra nàng đã sớm nhận định mình là người của ta.” Nói xong hắn đột nhiên kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng.

Nàng không hề phòng bị, vội vàng khấn trương hỏi, “Làm cái gì vậy?”

“Lần này không được ngắt nữa đấy.” Hắn bá đạo ra lệnh, ngay sau đó che lại môi của nàng.

Không bao lâu, Liễu gia liền sụp đổ.

Trong vòng một năm, trải qua tá điền thoái tồ, nguồn cung bị cắt đứt, chờ sau khi kết thúc khế ước là đã kích nặng hơn, mấy cửa hàng trọng yếu của Liễu gia ở kinh thành đều lần lượt đóng cửa.

Hôn sự giữa Liễu Thư Đồng và Triệu Tĩnh Tuyết bởi vậy bị gác lại.

Giang Hạ Ly vẫn luôn ở sơn trang Hãn Hải, Liễu Thư Đồng từng mấy lần yêu cầu gặp nàng, nàng đều tránh không gặp.

Về cái chết của Mã Trường Lai, cùng chuyện mình từng gặp nạn, nàng cũng không hỏi qua Liễu Thư Đồng, bởi vì bất luận đáp án là gì, nàng đều không muốn viết.

Hạnh Nhi liền đi theo bên người nàng, vừa mới bắt đầu vẫn luôn rất cung kính gọi nàng là “gia chủ”, mãi cho đến khi nàng cười nói: “Hạnh Nhi, nơi này không phải tửu phường, muội cứ gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi.”

Hạnh Nhi lập tức nước mắt doanh tròn, run rẩy gọi nàng một tiếng “tỷ tỷ”, Giang Hạ Ly ông chặt lấy nó, tiểu nữ hài này lại một lần nữa khóc rống thất thanh.

Trong thân tỷ muội của nàng, đều không có một người thân thiết với nàng giống như Hạnh Nhi vậy, cho nên nàng cũng cảm thấy mình dường như trống rỗng nhiều hơn một tiểu muội muội đáng được thương yêu.

Ngày nào đó, nàng mang theo Hạnh Nhi, và Ôn Thiên Tư cùng nhau đi rừng Vạn Liễu.

Gió xuân thổi qua, cành liễu nhẹ lay, đâu đâu cũng thấy màu xanh như khói, ánh đến lòng người tình cảm êm thấm ấm áp.

Đã từng, nơi này là nơi thương tâm của nàng, một lần đó sau khi đưa mắt nhìn theo Liễu Thư Đồng và Triệu Tĩnh Tuyết cùng nhau rời khỏi, nàng không bao giờ muốn nhìn thấy cảnh xuân che khuất bầu trời này nữa, tâm tình đều hiu hắt tựa gió thu.

Chưa từng nghĩ tới, cây khô cũng có lúc trở về gặp xuân ấm...

Hạnh Nhi ở bờ biển Bành Thành đã lâu, cũng chưa từng thấy qua cảnh đẹp như vậy, lôi kéo Ôn Thiên Tư chạy đi, vui vẻ xuyên qua xuyên lại giữa những cây liễu.

Giang Hạ Ly đi về phía trước mấy bước, chợt nghe một giọng nói—

“Hạ Ly...”

Nàng dừng bước, đầu cũng không quay lại, nhẹ giọng đáp: “Đồng ca.”

“Vì sao vẫn luôn không gặp huynh?” Giọng nói của Liễu Thư Đồng vẫn cách một khoảng như cũ, không tới gần.

Nàng trầm giọng nói: “Có một số chuyện, không gặp không nói là tốt nhất, cho huynh cho muội, còn lưu lại một phần thể diện cuối cùng.”

Liễu Thư Đồng trầm mặc rất lâu, gian nan mà mở miệng, “Chuyện ở Bành Thành... tuy huynh có bày mưu đặt kế, nhưng huynh thật sự không biết sẽ là kết cục như vậy, hạ nhân tự tiện giải quyết gây bất lợi với muội, huynh cũng vừa mới biết được.”

Nàng cười: “Đều đã là quá khứ, trôi qua rồi, huynh hối hận cũng vô dụng, mà muội, nếu đã may mắn sống tiếp, thì sẽ không trách bất luận kẻ nào nữa.”

“Huynh biết muội không tin huynh, là huynh phụ muội trước...”

“Đồng ca, hưng suy của một gia tộc, không nên gánh ở trên vai một người, nhưng hiện giờ huynh xác thực nên tự hỏi trọng chấn uy danh của Liễu gia như thế nào, muội không dám bảo huynh đi đầu thú, có lẽ huynh cũng sẽ không làm như vậy, vậy thì những năm sinh thời, gắng sức làm chút gì, hướng lên trời chuộc tội đi.”

Nàng cười vẫy tay về phía trước: “Hạnh Nhi, không nên đi quá xa, không phải buổi tối muội còn muốn ăn thịt viên dầm đường ta làm cho muội sao?”

Người đứng phía sau chẳng biết đi từ lúc nào, lời hắt muốn nói cũng không nói ra khỏi miệng, nhưng lời nàng muốn nói với hắn, đã nói hết rồi.

Qua đi tình cũng tốt, hận cũng thế, liền xóa bỏ tất cả đi.

Lúc nàng và Hạnh Nhi, Ôn Thiên Tư cùng nhau trở lại trước xe ngựa thì kinh ngạc phát hiện Ôn Đình Dân đang mỉm cười dựa vào bên xe, chờ đợi các nàng.

“Ca, huynh tới lúc nào vậy?” Ôn Thiên Tư cười nói, “Có phải sợ muội đem vị hôn thê của huynh lừa trốn đi không?”

Ôn Đình Dân nhìn Giang Hạ Ly, “Mới làm một thứ tặng nàng, kết quả nàng không ở trong sơn trang, ta đành phải đưa tới nơi này.”

“Đồ gì vậy a, còn phải đặc biệt chạy tới nơi này để đưa?” Ôn Thiên Tư tò mò lôi kéo Giang Hạ Ly thò đầu nhìn vào trong xe, chỉ thấy bên trong bày biện một hộp sách ngay ngắn, hộp làm từ gỗ hoàng dương, chạm khắc tinh tế, chỉ xem hộp đã cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Ôn Thiên Tư khấn cấp mở hộp ra trước một bước, bên trong được để ngay ngắn một quyển sách đóng buộc chỉ trang nhã.

Giang Hạ Ly nâng quyển sách kia lên, tiện tay lật ra, chỉ thấy bên trong dùng chữ Khải đoạn đoạn chính chính sao chép bộ Giang hồ hào hiệp truyện nàng mới viết xong kia.

Trong lúc nhất thời nàng có chút nghi hoặc, Ôn Thiên Tư liếc mắt nhìn một cái, kinh hô, “A, ca, lúc nào thì huynh tự tay sao chép sách của Giang tỷ tỷ vậy?”

“Đây là... chàng sao?” Giang Hạ Ly còn chưa quen thuộc chữ của Ôn Đình Dân, càng không thể tưởng được hắn sẽ vì mình làm chuyện này.

Hắn cười trả lời, “Trong sách có chỗ sai, ta đều giúp nàng sửa chữa lại lần nữa, ngày sau nếu muốn tiếp tục lấy ra bán, mới không bị người chê cười.”

Nàng phì cười một tiếng, cảm động ôm chặt vào trước ngực.

“Chàng không thể nói hai câu tán dương đồ ta vui vẻ à? Làm chuyện tốt thế này vì ta còn muốn cười ta.” Nàng vốn tràn đầy cảm động, lại bởi vì lời của hắn mà cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

“Nếu ta nói đây là sinh lễ chính thức ta tặng nàng, vậy có tính là tán dương hay không?” Ôn Đình Dận hơi khom người.

Giang Hạ Ly lập tức ngây người, nhất thời cảm thấy có nguồn nhiệt từ trong lòng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Ôn Thiên Tư rất thức thời, lập tức kéo Hạnh Nhi nói muốn so chạy với nó, hai người rời đi trước, cho bọn họ có cơ hội ở riêng.

Ôn Đình Dận ôm chặt eo nhỏ của nàng, ôn nhu hỏi: “Không phải nàng vẫn luôn cảm thấy ta đi nhà nàng cầu hôn rất chuyên quyền độc đoán à? Lần này ta tới hỏi ý kiến của nàng, đối với nàng đủ tôn trọng rồi chứ?”

Nàng bĩu môi cười đáp: “Nên nói chàng có tiến bộ rồi, hay là càng chuyên quyền độc đoán đây? Tất cả mọi người đều biết ta phải gả cho chàng, hiện giờ lại làm bộ làm tịch tới cầu hôn, ngày hôm qua cha ta còn cố ý chạy tới hỏi ta lúc nào thì gả cho chàng kìa, nói trong phủ đã đem gian phòng ta ở trước kia bố trí lại lần nữa hết rồi, còn nói muốn cho ta phong phong quang quang mà xuất giá, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng truyền ta tiến cung hai lần, dạy ta làm thế nào để thành hiền thê tốt của chàng, nhưng mấy người đi nương tỹ muội ở Giang phủ ta đều lười ứng phó, một đại gia như Ôn gia nhà chàng... sao ta có thể làm đương gia chủ mẫu tốt được?”

“Nàng còn lo lắng mấy chuyện sau này lâu như thế, vậy chẳng phải cả đời cũng không muốn sống nữa rồi? Quan trọng như vậy làm cái gì, người lấy nàng là ta, cũng không phải là toàn bộ Ôn gia chúng ta.”

Nàng cười dán vào lồng ngực của hắn, “Con người của ta thật ra rất không tập trung, gặp phải người như chàng, không biết có phải là chuyện tốt hay không, nếu có chuyện ta không muốn làm, ta đều giao cho chàng đi làm, chỉ là sau này nếu ta còn muốn viết văn bán lấy tiền, không biết còn phải nghe chàng châm chọc bao nhiêu đây?”

“Nàng muốn làm cái gì thì cứ làm đi, chỉ có một việc, nàng phải giúp ta.” Hắn cười giảo hoạt, “Ngày hôm qua ta đã sa thải ba sư gia phụ trách tính sổ, loại chuyện sổ sách này không thể phạm lỗi, hơn nữa nhất định phải bảo mật, thay vì gọi những người giá áo túi cơm kia đi làm, không bằng giao cho nàng, ta càng yên tâm.”

Nàng nhú mày, “Ha, thì ra chàng lấy ta là vì tiết kiệm tiền của sư gia tính sổ?”

“Coi như là vậy đi.” Tươi cười của hắn chọc cho nàng giơ tay lên đánh, hắn thuận thế kéo nàng lên xe ngựa, đóng cửa xe.

Cách đó không xa, Ôn Thiên Tư rình coi một màn này, đang mỉm cười dạy Hạnh Nhi một bài thơ—

“Mưa phùn trơn ướt khắp nẻo đi, Xa đường cỏ gần chẳng thấy chi, Trong năm đẹp nhất mùa xuân đẹp, Khỏi mờ che ngàn liễu kinh kỳ(1).”

Sau khi Hạnh Nhi dùng thanh âm trẻ con nghiêm túc ngâm nga lại từng câu, không khỏi tò mò hỏi: “Bài thơ này là có ý gì?”

Ôn Thiên Tư không giải thích, chỉ cười nói, “Hạnh Nhi, muội phải nhớ kỹ đem cảnh xuân trước mắt này ghi tạc ở trong lòng, một ngày nào đó muội cũng sẽ có được cảnh xuân khôn cùng thuộc về chính mình.”

Một năm cảnh đẹp chàng nên nhớ(2).

“Mùa xuân của mỗi người tới lúc nào, ai có thể biết được đây? Ông trời a, ngài phải chăm chỉ an bài nha...”

~Hoàn toàn văn

~

(1) Bài Sơ xuân tiểu vũ của Hàn Dũ thể thơ Thất ngôn tứ tuyệt thời kỳ Trung Đường.

Mưa phùn đầu xuân (Người dịch: Phụng Hà)

Mưa phùn trơn ướt khắp nẻo đi

Xa đường cỏ, gần chẳng thấy chi

Trong năm đẹp nhất mùa xuân đẹp

Khói mờ che ngàn liễu kinh kỳ.

(2) Bài Tặng Lưu Cảnh Văn của Tô Thức thể thơ Thất ngôn tứ tuyệt thời kỳ Bắc Tống. Bài này còn có nơi chép tên là “Đông cảnh”. Lưu Cảnh Văn tự Quý Tôn, người Trường Phù, Khai Phong (nay là Khai Phong, Hà Nam), từng làm tể giám Nhiêu Châu. Khi Vương An Thạch làm đề hình Giang Đông tra xét về việc rượu, ở bình phong sảnh đường thấy Lưu Cảnh Văn đề một bài thơ, ông rất khen ngợi, đề bạt Lưu làm nhiếp học sự. Tô Thức từng khen là “khảng khái kỳ sĩ”, cũng tiến cử ông làm quan, thường so ông với Khổng Dung đời Tam Quốc.

Bản dịch của Diệp Luyến hoa

Sen lá che mưa đã chẳng còn,

Cúc tàn thân vẫn ngạo sương hàn.

Một năm cảnh đẹp chàng nên nhớ,

Chính khi quất lục với cam vàng.

20. Chương 20: Đoản Văn – Trạ̣m Lộ

Tác giả: Trạ̣m Lộ

Edit: Y Giai Buổi tối cái ngày trước khi cha già qua đời, tôi đi bệnh viện đưa cơm chiều cho ông, ông đã có vài ngày không thể ngủ được rồi, ban ngày cũng không thể nghỉ ngơi, bởi vì bệnh, ông không thể nằm, chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn ngày đêm.

Tôi dút ông ăn từng miếng cơm, ông ngay cả khí lực mở to mắt cũng không có, chỉ là nhắm hai mắt, miễn cưỡng mở to miệng ra.

Huyết áp, nhịp tim, cũng đã không đo được, nhưng ông lại có thể ngoan cường còn sống. Chỉ là làn da lạnh lẽo, phẳng phất như đã không còn hơi thở của sinh mệnh.

Tôi nhìn ông, lệ như suối trào, sau khi lao ra khỏi bệnh viện, một đường đi một đường khóc về đến nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi mua một hũ đựng tro cốt cho ông, đặc biệt chọn một hũ có khắc chữ “Tiên cảnh thiên đường” ở mặt trên, hi vọng ông sau khi qua đời còn có thể đi đến một nơi chốn xinh đẹp.

Ông thuở bình sinh thích nhất phong cảnh xinh đẹp, đàn chim nhỏ tự do tự tại bay lượn, nếu như người ta sau khi chết sẽ đi đến một thế giới khác, tôi hi vọng là ông thích cái thế giới kia.

Họa vô đơn chí! Cổng thoát nước của phòng tôi đột nhiên lại tái phát bệnh cũ—bắt đầu rỉ nước. Lúc tôi nhận được tin chạy trở về, trong phòng đã tràn ra đầy nước, một phòng đều ngâm mình trong nước thối.

Toàn bộ hàng xóm đều chạy đến quét nước giúp tôi, tôi vừa quét, vừa đứng ở trong phòng lớn tiếng mà khóc, nói tôi thật sự không kiên trì nổi nữa rồi. Nếu ông trời buộc cả nhà chúng tôi đi đến đường cùng, thì cho ngày giỗ của một nhà ba người chúng tôi ở cùng một ngày đi!

Ngay sau khi đường nước vừa mới khơi thông xong, tôi lại chạy về nhà mẹ già. Ăn vài miếng mì tôm, nghĩ đến đã muộn giờ đưa cơm trưa cho cha già, còn muốn mau chóng chạy đi. Dì hàng xóm lại đến thăm chúng tôi, tôi nói ngay trước mặt dì: “Người nào có thể cho cha già một châm chết không đau? Cháu thật sự không hi vọng ông ấy lại tiếp tục chịu đau khổ nữa!”

Một câu thành sấm.

Sau mấy chục phút đồng hồ, y tá khóc gọi điện cho tôi, nói cha già đã không có tim đập, muốn tôi đến nhanh một chút. Tôi luống cuống chân tay nắm quần áo và giấy buổi sáng mới vừa đóng gói tốt cho ông, thậm chí không kịp thu xếp tốt mẹ già, liền xông ra ngoài.

Lúc chạy tới phòng bệnh thì cha già đã qua đời. Y tá ôm lấy tôi khóc, nói ông ấy từng nhắc đi nhắc lại tại sao đến trưa rồi mà chúng tôi còn chưa trở lại.

Tôi không gào khóc, vừa phải vội vã tìm bác sĩ viết giấy chứng nhận tử vong, vừa lau chùi thay quần áo cho cha già.

Tuy cha già đi rồi, nhưng thân mình vẫn nóng, tôi vẫn tưởng tượng ông còn có thể nói chuyện, cho nên vừa mặc quần áo giúp ông, vừa gọi ông—

Cha già! Cha già, còn có thể nhìn thấy con không? Còn có thể nói chuyện không? Cha đừng trách con, con thật sự không phải là cố ý không đến nhìn cha, thật sự là bận không đến được. Buổi sáng cha nói muốn đổi bệnh viện, con không đáp ứng cha. Bởi vì con biết bất luận là bệnh viện nào cũng không cứu được cha, con chỉ hi vọng cha có thể giảm lại bớt chút nỗi khổ xót này, cha có thể hiểu được con không?

Cha già, cha già, mẹ già nói cha hiểu rõ con nhất, lo lắng cho con nhất, nhưng tại sao cha nhả tâm rời đi? Tại sao nhả tâm bỏ lại con và mẹ?

Tháng sáu lúc con nói cho cha biết bệnh tình, cha cười nói cha sẽ không chết, cha sẽ kiên trì sống tiếp, cha muốn đợi số lượng máy chụp ảnh tốt nhất đưa ra thị trường... nhưng cha vì sao thất tín?

Cha già, đời này bất luận con muốn cái gì, cha chỉ cần đáp ứng con, nhất định sẽ làm được.

Chỉ có chuyện này, con muốn cha còn sống, cha lại thất tín.

Ngày đó sắp đặt cha già ở mộ địa, bên cạnh tôi chỉ có bạn tốt A Quang và chồng của cô ấy, trong gió thu hiu quạnh tôi giờ ô lên, lại có thể còn cười được.

Tôi quay đầu hướng A Quang đang đỏ hốc mắt nói: “Đừng khóc, hôm nay tớ tuyệt không khóc ông ấy.”

Nhưng khoảnh khắc phong bia đá, nước mắt của tôi vẫn chảy xuống.

Cha già, cha cứ tiêu tiêu sái sái như vậy mà đến thế giới khác ở. Lúc nghĩ đến mẹ con nhớ trở về thăm mẹ và con. Nếu cái thế giới kia quả thật rất xinh đẹp, thì xây dựng một ngôi nhà mới cho mẹ và con đi. Một ngày nào đó, cả nhà chúng ta sẽ gặp nhau ở thế giới đó.

Mẹ già nói, kiếp sau bà vẫn tìm cha.

Mà con, kiếp sau vẫn nguyện ý làm con gái của cha.

Cha già, đêm qua con mơ thấy cha, giống như sinh thời, đang cầm một chén mì thịt bò ăn rất vui vẻ.

Cha ở thiên đường có khỏe không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuu-nuong-xinh-dep-ban-chu>